

Ngọt Thê Động Lòng Người, Bá Đạo Tổng Giám Đốc Hảo Tình Thâm

Contents

Ngọt Thê Động Lòng Người, Bá Đạo Tổng Giám Đốc Hảo Tình Thâm	2
1. Chương 1: Bản Thiếu Như Thế Nào Cam Lòng Cho Động Vào Cô Ấy?	2
2. Chương 2: Sẽ Không Xin Lỗi	4
3. Chương 3: Tình Dịch Giao Phong	5
4. Chương 4: Lá Gan Khá Lớn A, Ở Trên Tiết Mục Khiêu Khích Ta, Ân?	6
5. Chương 5: Vì Cô Mà Đến	7
6. Chương 6: Người Trọng Yếu Nhất	8
7. Chương 7: Cô Là Ngoại Lệ	9
8. Chương 8: Xảy Ra Chuyện Lớn	11
9. Chương 9: Thoát Khỏi Người Đàn Ông Đáng Gét Kìa	12
10. Chương 10: Đường Diệt Đình, Tôi Không Để Yên Cho Anh	13
11. Chương 11: Anh Ta Đến Tột Cùng Nói Với Anh Cái Gì?	14
12. Chương 12: Đến Đây?	16
13. Chương 13: Nghe Được Hẳn Ta Thích Em, Thật Cao Hứng?	17
14. Chương 14: Đường Diệt Đình Thật Không Có Lừa Gạt Cô !	18
15. Chương 15: Vận May Ngoài Ý Muốn	19
16. Chương 16: Người Rất Nhớ Ta Sao?	20
17. Chương 17: Muốn Anh Làm Như Thế Nào, Trong Lòng Của Em Mới Có Vị Trí Của Anh?	22
18. Chương 18: Là Ai Muốn Hãm Hại Tôi?	23
19. Chương 19	24
20. Chương 20: Thật Sự Cam Tâm Rồi Đi ?	25
21. Chương 21: Không Thoải Mái Ở Đâu?	26
22. Chương 22: Không Có Đáng Ghét Như Vậy	27
23. Chương 23: Cần Phải Khiến Cho Lý Nguyên Y Ăn Cơm Cùng Hẳn	28
24. Chương 24: Gặp Người Ngoài Ý Muốn	30
25. Chương 25: Thuận Thế Thoát Thân	31
26. Chương 26: Làm Sao Lại Biết Rõ Nhiều Chuyện Như Vậy?	32
27. Chương 27: Đối Tượng Kết Hôn	33
28. Chương 28: Em Đang Ghen?	34
29. Chương 29: Thực Sự Thương Tâm	35
30. Chương 30: Là Ai Muốn Tới?	36
31. Chương 31: Bị Coi Thường	38
32. Chương 32: Oan Gia Ngõ Hẹp	39
33. Chương 33: Có Ý Thiết Kế	40
34. Chương 34: Tự Minh Mời Mọc	41
35. Chương 35: Có Việc Gấp Tìm Anh	42
36. Chương 36: Có Chút Đau Lòng	43
37. Chương 37: Hẳn Bắt Nạt Tôi	45
38. Chương 38: Vì Phụ Nữ, Cùng Anh Em Quyết Liệt?	46

39. Chương 39: Cậu Có Thể Cho Cô Ấy Cái Gì?	47
40. Chương 40: Đuổi Theo Hắn	48
41. Chương 41: Có Muốn Tìm Một Chỗ Để Cho Em Nhìn Tôi Không?	50
42. Chương 42: Có Sự Mong Nhớ Với Anh	51
43. Chương 43: Khách Không Mời Mà Đến	52
44. Chương 44: Làm Sao Có Thể Không Có Bạn Trai?	54
45. Chương 45: Cũng Không Phải Không Có Cảm Giác.	55
46. Chương 46: Từ Đầu Tới Cuối Chỉ Có Một Mình Em	56
47. Chương 47: Tên Cô Ấy, Không Phải Cậu Có Thể Tùy Tiện Gọi.	57
48. Chương 48: Mời Đường Diệc Đình Tham Gia Tiết Mục Khách Quý	58
49. Chương 49: Sao Lại Trùng Hợp Như Vậy?	60
50. Chương 50: Người Đẹp, Nhìn Quen Quen, Gặp Qua Ở Đâu?	61

Ngọt Thê Động Lòng Người, Bá Đạo Tổng Giám Đốc Hảo Tình Thâm

Giới thiệu

Convert: gachuaonlEditor: Phạm MaiTruyền thuyết, Đường Diệc Đình tổng giám đốc tập đoàn Tinh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngot-the-dong-long-nguoi-ba-dao-tong-giam-doc-hao-tinh-tham>

1. Chương 1: Bản Thiếu Như Thế Nào Cam Lòng Cho Động Vào Cô Ấy?

“Các vị khan giả xem đài, buổi trưa hảo! Nơi này là đài truyền hình TGN, hoan nghênh xem (kênh tài chính và kinh tế), ta là Lý Nguyên Y là người chủ trì.”

Giữa trưa mười hai giờ, ánh mặt trời khẽ lười biếng xuyên thấu qua mảng lớn bức tường thủy tinh, ở bên trong phòng CBD thu hình kênh tài chính và kế toán, mỹ nữ chủ bá tài trí hào phóng, giống như trước kia vậy, xuất hiện ở trong tầm mắt người xem đài.

“Ngày trước, tập đoàn Tinh Tế trong hàng quốc tế, cường thế thu mua tiểu xí nghiệp trong nước, có ý đồ dã tâm muốn độc bá thị trường Trung Quốc, rõ ràng rành. Theo những nhân sĩ có liên quan tiết lộ ra, người đứng tập đoàn Tinh Tế Đường Diệc Đình không để ý đạo nghĩa buôn bán, thủ đoạn mạnh mẽ, thủ đoạn cứng rắn bức bách...”

Đường Diệc Đình?

Phảng phất cá mập nghe thấy được máu tanh, cơ hồ tất cả mọi người giật mình dừng bước, đồng thời quét về phía màn hình lớn. Lý Nguyên Y phảng phất cũng cảm nhận được phần này có nhiều người chú ý, có chút dừng lại, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên bày ra sự đoan trang sẵn có: “Cá nhân ta cho rằng, những

nhân vật làm xí nghiệp này, ở truy đuổi ích lợi buôn bán đồng thời, càng cần phải tuân thủ khế ước tình thân. Sự kiện lần này, chúng ta không chỉ chứng kiến người đứng đầu tập đoàn Tinh Tế lòng dạ ác độc giống như bản tính của sát thủ, cũng đối với hần lãnh huyết cổ tay (thủ đoạn) bày tỏ đau khổ thất vọng. Để cho người như vậy được toàn dân coi là thần tượng mà tung hô, có lẽ, là tai nạn hàng đầu.”

Trong nháy mắt, không khí phảng phất động lại - -

Quá lớn mật đi? !

Mọi người dừng lại mấy giây sau, âm thầm tiếc hận: Kiếp sống Lý đại mỹ nhân chỉ sợ cũng kết thúc như vậy!

Cùng lúc đó, bên trong một chiếc xe sang trọng đang chạy trên đường cao tốc, Tổng giám Lương đang cùng một nam nhân hồi báo pháp vụ công tác dày đặc, dè dặt liếc nam nhân ngồi ở bên cạnh một cái, lại phát hiện con mắt của hắn như nước mùa thu xinh đẹp khẽ nheo lại, ngũ quan tuấn mỹ như được điêu khắc, dần dần hiện lên vài tia lãnh ý.

“Pằng” một tiếng, nam nhân đưa tay tắt đi truyền hình, bầu không khí, bỗng nhiên trở nên bất đầu căng chặt.

“Đường thiếu, thuộc hạ sẽ đi xử lý ngay.” Đi theo Đường Diệc Đình bên cạnh bốn năm, Lương Dày Đặc* rất hiểu rõ ông chủ nhà mình không để cho bất kì ai khiêu chiến quyền uy. Còn nhớ thời gian trước, có tòa soạn báo viết tin tức hắn cùng với ảnh hậu Thẩm Tâm Nhiên cùng đi ăn tối, ngày hôm sau, tòa soạn đó liền trực tiếp bị đóng cửa. Còn lần này, chắc hắn vị to gan lớn mật mỹ nữ chủ bá này, cũng chạy trời không khỏi nắng đi? Lương dày đặc trong lòng nhìn không được vì Lý Nguyên Y vụng trộm toát mồ hôi.

*Vì không có bản raw nên ta không dịch được tên này, bản convert thì để “Lương dày đặc” nên ta giữ nguyên và viết hoa lên, thông cảm nhé !

Ai ngờ - -

Khóe môi khẽ nhếch lên, quyến rũ ra một cái đường cong thoáng qua, khuynh mị chúng sinh vui vẻ, nhưng là chưa chạm tới đáy mắt: ” Nữ nhân xinh đẹp như vậy, bản thiếu như thế nào cam lòng cho vào cô ấy?”

Lương Dày Đặc sững sờ một tý, có chút không hiểu rõ tâm tư của hắn, đang muốn đặt câu hỏi, chỉ thấy nam nhân ý tứ sâu xa phun ra một câu nói: “Còn nhiều thời gian, không vội.”

Hắn nói xong, quay đầu nhìn về phía ngoài xe, nhìn xem phong cảnh nhanh chóng lui về phía sau, đôi mắt đẹp dễ kia, lặng lẽ chột lóe qua một luồng dị quang.

Xoay cửa sổ xe xuống, hắn nhen nhóm một điếu thuốc. Tia lửa đỏ hồng rất nhanh liền từ giữa ngón tay lan tràn, nhìn xem thuốc lá dài nhỏ đốt một nửa, hắn lúc này mới nhẹ nhàng hít một hơi, sương mù lượn lờ, trên khuôn mặt tuấn tú bức người kia, lại là phức tạp khó phân biệt...

Đài truyền hình TGN

Lý Nguyên Y đứng ở cửa phòng làm việc Tổng giám, xuyên thấu qua cửa chớp, gặp thân thể cao lớn Tư Chính Hạo đi qua đi lại, vẻ mặt nghiêm trọng nói điện thoại. Sau khi xong chương trình, cô liền bị một cuộc điện thoại của hắn kêu đến, không cần nghĩ cũng biết là vì chuyện gì. Lông mày đen kẻ thật đẹp Lý Nguyên Y không để lại dấu vết nhíu một cái, sau khi đợi hắn nói xong điện thoại, cô mới nhẹ nhàng gõ cửa, ưu nhã thông dong đi vào.

“Tư tổng, ngài tìm ta?”

2. Chương 2: Sẽ Không Xin Lỗi

Đi đến trước bàn giám đốc, Lý Nguyên Y ngược mắt cười nhẹ, mang theo cái cảm giác xa cách giống như từ lúc sinh ra đã có, ở đáy mắt Tư Chính Hạo huyền hóa thành ẩn số.

“Ngồi đi.” Tư Chính Hạo có vẻ trốn tránh, gương mặt tuần tú cứng nhắc lại không thấy một tia hòa hoãn.

“Là!” Lý Nguyên Y gật đầu, lưng thẳng tắp ngồi ở trên cái ghế đối diện bàn giám đốc.

Tư Chính Hạo đi trở về của mình vị trí, ho nhẹ một tiếng, trong giọng nói xen lẫn vài tia không vui, “Người lần này quá lớn mật, tại sao có thể ở trên tiết mục nói như vậy? Người có biết hay không người sẽ chọc phải bao nhiêu phiền toái?”

“Xin lỗi, lời nói của ta đều là sự thật, nếu như hần muốn tố cáo ta, như vậy tùy hần đi.” Thân là người truyền thông danh tiếng đứng đầu, Lý Nguyên Y đương nhiên hiểu lực ảnh hưởng của chuyện chính mình nói có bao nhiêu, chính bởi vì thế mỗi lời mỗi câu nói trong tiết mục, đều là trải qua tất cả sự thật mà nói ra, cô cũng không ngại cái gì cả.

Tư Chính Hạo tâm phiền ý loạn kéo kéo cà vạt, “Sự tình không có đơn giản như vậy! phí tài trợ TGN, hơn phân nửa đến từ Tinh Tế là nhiều nhất, người nói nếu là hần đem quảng cáo rút lại, tình trạng của đài phải làm sao bây giờ? Đài Trưởng phi thường chú ý vấn đề này, vừa mới gọi điện thoại cho ta, làm cho người tại trong tiết mục xin lỗi, nếu không...”

Hần sâu kín nhìn nàng một cái, không có tiếp tục nói cái gì.

Lý Nguyên Y đương nhiên ngầm hiểu những gì hần nói, mi thanh tú khẽ nhú một tít, trên khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ lại không thấy bất luận một tia thất kinh nào, “Thực xin lỗi, Tư tổng, chuyện này ta không có làm sai, nên không thể nào xin lỗi. Ta cùng ngài bảo đảm, sẽ không dính líu đến đài truyền hình, xin hãy tin tưởng ta.” Cô đứng lên, con mắt hạnh trong suốt, nhuộm lên đó sự kiên định.

“Nguyên Y, người ở xã hội, ngẫu nhiên cũng phải cúi đầu, đây là thực tế.” Tư Chính Hạo mặc dù hiểu lập trường của cô, nhưng là biết rõ, cho dù bên trong đài truyền hình coi trọng Lý Nguyên Y, cũng sẽ không thể nào vì cô, làm ảnh hưởng đến tiền đồ của đài truyền hình. Mà hiện thời, hần duy nhất có thể làm, chính là ở trước khi bị kịch xảy ra, khuyên cô chịu thua.

“Cái này ta hiểu, nhưng ta cũng vậy có nguyên tắc làm việc của chính mình. Tư tổng, nếu như không có chuyện gì khác, ta có việc đi trước.” Cô thướt tha có lẽ hướng hần khẽ gật nhẹ đầu.

Thấy cô không hề bị lay động, Tư Chính Hạo không tiếp tục nói cái gì nữa, bất đắc dĩ vẫy vẫy tay, ý bảo cô ra ngoài.

Thân ảnh yểu điệu rất nhanh liền biến mất tại chỗ của chính, Tư Chính Hạo bực bội gõ cái bàn, có một cái ý niệm trong đầu, dần dần rõ ràng...

Tập đoàn Tinh Tế

Khí thế dồi dào 101 tầng kiến trúc, đặt ở giải đất trung tâm của đường Tân Giang, giống như người khổng lồ vậy, làm người ta hướng về.

Ngay lúc tan việc, Tư Chính Hạo đứng ở đại sảnh lầu một, cùng vô số tinh anh gặp thoáng qua, lại thủy chung không thấy được người hần muốn gặp.

Mặc dù trên web đăng lại cùng với báo cáo liên quan đều bị tập đoàn Tinh Tế áp xuống, nhưng ở trên chuyện này, nếu như đài truyền hình không ra mặt nói lời nào, nhất định sẽ triệt để chọc giận Đường Diệc Đình. Tư Chính Hạo biết rõ Lý Nguyên Y sẽ không vì thế thỏa hiệp, xuất phát từ đại cục mà suy tính, hần vẫn phải tới. Chỉ tiếc, người ta Đường Diệc Đình, căn bản là không muốn thấy hần, hần chỉ có ở đại sảnh chờ, mà chờ một hồi này, liền đến chín giờ tối.

Lúc này trong đại sảnh, một mảnh yên tĩnh, bảo vệ chịu trách nhiệm giữ cửa thấy thời gian đã tối, thúc giục hần mau rời khỏi.

Tư Chính Hạo có chút không cam lòng, lúc đang chuẩn bị rời đi, thang máy cách đó không xa mở ra, một người nam nhân tuổi còn trẻ ở giữa hộ vệ vây quanh, bước những bước ổn định. Hắn rất cao, nhìn ra ít nhất 1m85, tây trang thủ công tinh tế, vừa khít tôn lên cái dáng người cao ngất kia, trên khuôn mặt tinh xảo, tất cả đều là lãnh ý người lạ chớ lại gần, nhưng lại lộ ra hào quang tự phụ, không ý thức hấp dẫn con mắt mỗi người, liền ngay cả không khí cũng giống như cảm ứng được áp bức của hắn, trong nháy mắt lặng lẽ đọng lại.

3. Chương 3: Tình Dịch Giao Phong

Tư Chính Hạo ngơ ngác đứng nguyên tại chỗ, có lẽ là bị khí tràng cường đại của mê hoặc, cho đến lúc khi bóng dáng cao lớn kia đi mau đến cửa chính, hắn mới phản ứng tới, bước nhanh đuổi theo: “Đường tổng, xin dừng bước.”

“Tiên sinh, người là vị nào?” Đứng ở bên cạnh Đường Diệc Đình, Rose dẫn đầu lên tiếng, hắn là trợ lý đứng đầu của Đường Diệc Đình kiêm cận vệ, tự nhiên có nghĩa vụ giúp BOSS loại bỏ nhân tố không ổn định.

“Thẹn thùng, xin tự giới thiệu một chút, tôi là Tư Chính Hạo ở TGN đài truyền hình tài chính và kinh tế, đây là danh thiếp của tôi.” Tư Chính Hạo vội vàng xuất ra danh thiếp màu vàng, hai tay đưa cho Rose. Trong truyền thuyết Đường Diệc Đình lạnh lùng như vậy, ai cũng không để tại mắt, bây giờ nhìn lại, đồn đãi có thể tin mười phần. Không biết vì cái gì, hắn đột nhiên có một loại dự cảm xấu, hôm nay tựa hồ đến nhầm !

Nghe được người đến là TGN đài truyền hình , con mắt dài thâm thúy Đường Diệc Đình, khẽ nheo lại thoáng cái đường cong tìm tòi nghiên cứu: “Chuyện gì?”

Ba chữ phi thường ngắn gọn (tiếng trung ba chữ còn dịch ra hai chữ nhé) , lại lộ ra khí chất cao cao tại thượng những người bên cạnh không ai sánh bằng.

Tư Chính Hạo qua mấy giây mới từ khí tràng khiếp người của hắn khôi phục lại tinh thần, giọng nói thanh nhuận không kiêu ngạo không siểm nịnh vang lên: “Về buổi trưa (kênh tài chính và kinh tế) báo cáo, đối với Đường tổng ngài tạo thành ảnh hưởng, lúc này, Tư mỗ đại biểu TGN, hướng ngài xin lỗi, hy vọng Đường tổng mở một con đường, không cần cùng chúng ta so đo chuyện này, cũng xin tha thứ dẫn chương trình Lý nhất thời lỡ lời.”

“A? Lý Nguyên Y đâu, tỏ thái độ như thế nào?” Đường Diệc Đình một tay lười biếng bỏ vào túi, mày rậm nhướng lên cao, hiếm khi có được hào hứng như vậy.

“Dẫn chương trình Lý cũng biết sai rồi, đài của chúng ta đã nghiêm khắc phê bình cô ấy, lúc này khẩn cầu Đường tổng, cấp TGN một cái mặt mũi - - ”

“Người thích cô ấy?” Nam nhân trầm thấp tính. Cảm giác ngữ điệu khẽ lên cao, ngữ quan mê người thâm thúy, lúc này lại nhìn không ra là vẻ mặt gì.

Tâm sự bị nhìn xuyên, Tư Chính Hạo không hiểu có chút chột dạ, gương mặt tuấn tú thoáng cứng ngắc, rất nhanh liền khôi phục bình thường, lựa chọn một cái đáp án bảo thủ nhất: “Chúng ta đơn thuần chỉ là quan hệ cấp trên cấp dưới.”

Hay cho một cái quan hệ cấp trên cấp dưới!

Ai tin? !

Đường Diệc Đình dưới đáy lòng cười lạnh, rút ra một điều thuốc đốt lửa lên, con người đen hẹp dài, cho dù cách sương mù lượn lờ, cũng là sắc bén bức người như vậy: “Nữ nhân xinh đẹp như vậy, người sẽ không có cái suy nghĩ không an phận?”

Bầu không khí, lập tức thay đổi trở nên khẩn trương, tất cả mọi người ngừng thở, giống như là sợ đánh vỡ cái gì, vốn là không khí lặng lẽ tản mạn khắp nơi, tại thời khắc này tựa hồ lại lần nữa đọng lại, đại sảnh rộng lớn xa hoa, lúc này tĩnh đến mức ngay cả cây kim rơi cũng có thể nghe thấy.

Cho đến khi - -

“Nguyên Y là cái nữ nhân xinh đẹp tài trí thiên lương, là nam nhân đương nhiên đều sẽ bị cô ấy hấp dẫn, Tư mỗ đương nhiên cũng không ngoại lệ.”

Tư Chính Hạo vào lúc này cũng không biết cái đáp án này có bao nhiêu sai lầm, lại ở trước mặt Đường Diệc Đình đem tình cảm hấn đối với Lý Nguyên Y toàn bộ nói ra, lại không biết nam nhân đứng đối diện, trong cặp tròng mắt đen mê người kia, có một ngọn lửa nhỏ xuất hiện, đang âm thầm thiêu đốt lên.

Rose nhìn xem Tư Chính Hạo gây họa vẫn như trước không biết gì, ngằm vụng trộm kêu rên một câu, coi trọng Lý đại mỹ nhân, lúc này thật là muốn thăm.

Quả thật, giọng nói dồi dào từ tính Đường Diệc Đình tại ngay sau một khắc sâu kín vang lên, mà nói ra lời, lại như lời điện lớn vậy, làm người ta chợt cảm thấy sấm sét giữa trời quang - -

“Làm cho Lý Nguyên Y lập tức rời đi kênh tài chính và kinh tế, nếu không tự gánh lấy hậu quả!”

4. Chương 4: Lá Gan Khá Lớn A, Ở Trên Tiết Mục Khiêu Khích Ta, Ân?

Ban đêm, đã sâu. Trăng sáng lại treo trên cao, ánh trăng trắng muốt, nhẹ nhẹ điểm một cái, rơi ở cả vùng đất yên tĩnh.

Người đàn ông ngồi ở trong xe thể thao quý giá, nhìn qua một căn phòng trên cao của căn nhà màu bạc đã tắt đèn, đôi mắt thâm thúy, nhanh chóng chợt lóe qua một luồng u quang. Căn nhà có kiến trúc Châu Âu, lúc này ở căn phòng ở lầu ba, khe hiện ra màu da cam của đèn ngủ, ở trong một vùng hắc ám, tựa như hải đăng âm áp, không biết vì sao lại làm người ta hướng tới.

Giống như là nhìn đúng thời cơ, hấn mở ra cửa xe, bước đi như bay đi đến dưới lầu, nhẹ nhàng nhảy lên, lặng lẽ thăm dò vào gian phòng có ánh sáng nhạt màu cam kia.

Đây là một gian phòng ngủ hết sức nữ tính, trong phòng chỉ có một cái đèn ngủ màu cam đang thấp sáng, mà trên chiếc giường lớn mềm mại, nữ nhân đang ngủ rất sâu, tư thái hoàn toàn buông lỏng, không có chút nào cảm giác được cặp mắt tinh mịch của người đàn ông kia, đang gắt gao đặt ở trên người cô.

Cô cơ hồ là nằm ngủ sấp, chần mền không có che ở trên người, mà là bị cố tùy ý ném ra ở một bên, tướng ngủ không hề mỹ cảm, làm người ta rất khó liên tưởng đến cái người mỹ nữ dẫn chương trình tài trí động lòng người ở trên truyền hình kia.

“Thối xấu nằm ngủ sấp, như thế nào còn không đổi được?”

Người đàn ông nhíu mày, hiển nhiên đối với tướng ngủ nàng hết sức bất mãn, chân dài bước đi tới, đem thân thể của nàng quay lại. Cô mặc trên người là bộ đồ ngủ cổ áo bằng bông rộng thùng thình, bị hấn dùng lực lôi kéo, cổ áo liền rơi xuống, cảnh đẹp như ẩn như hiện, trong nháy mắt đập vào mi mắt.

Hấn hô hấp đột nhiên căng thẳng, đôi mắt thâm thúy dần dần trở nên đen tối, nha đầu này, tựa hồ so với sáu năm trước có phát triển. Vẫn còn nhớ năm đó, hấn còn thường xuyên cười nhạo nàng là sân bay, mà hiện thời...

Xem ra, thời gian thật có thể đủ thay đổi một người, không chỉ có hấn, còn có cô.

Nghĩ như vậy, hấn vươn tay sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn đang ngủ say của cô, trong con ngươi đen như mực, nhìn sâu vô đó dễ khiến người chìm đắm, ánh sáng vàng ấm, một vài tia sáng chiếu lên khuôn mặt tuần tú kia, làm cho nó hiện lên vài phần ôn nhu.

Thấy cô vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại, mày hấn hơi nhíu lại, ngón tay thon dài nhẹ nhàng đâm vào khuôn mặt tròn trịa, khóe môi đẹp mắt không tự giác giơ lên, hiện lên trò đùa dai.

Lý Nguyên Y ngủ cũng không phải hết sức an ổn, loáng thoáng cảm giác được có một cái tay ở trên mặt mình quấy rối, cô cho là mộng, nhưng cái loại đó mang theo cảm giác ngứa ngáy, lại càng làm cho nó thêm chân thật...

Ai, đang chạm vào cô?

Trong đầu hỗn loạn, hiện ra một tia thanh minh, cô cuối cùng mê mê mang mang mở mắt ra - -

“Tỉnh?” Đập vào mi mắt, là khuôn mặt tuấn nham mê người, Đường... Đường Diệc Đình? ! Lý Nguyên Y đầu ong ong, cho là mình còn ở trong mộng, cô vô ý thức chớp chớp con mắt có chút mê mang, lại phát hiện gương mặt tuấn tú người đàn ông kia, càng lúc càng phóng đại, mà cái hơi thở nóng rực kia, gần trong gang tấc, tựa hồ cùng với hô hấp của cô, từ từ giao hòa...

Này, không phải là mộng!

Nhận thức điều này làm cho cô sợ hết hồn, thần trí bỗng nhiên thanh tỉnh, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, trong giọng nói mang theo một chút không dám tin: “Người vào bằng cách nào? Mau thả ta ra!”

Cô nói xong, đưa tay đẩy bờ vai của hắn, đáng tiếc hai cái tay trắng kiện kia vững như bàn thạch chống vào hai bên người cô, đẩy như thế nào đều không động.

“Lá gan khá lớn a, ở trên tiết mục khiêu khích ta, àn?” Đường Diệc Đình khoe môi khe nhếch, mang theo vài phần tà mị, mà đôi mắt thâm thúy kia, lại u ám làm cho người khác mặt đỏ tim đập dồn dập, liền ngay cả ánh sáng ấm áp kia, lúc này cũng có chút thay đổi.

Lý Nguyên Y bị hắn đầu độc, rất nhanh liền khôi phục bình thường, khuôn mặt nhỏ nhắn hừ lạnh nói: “Ta chỉ là có gì nói đó mà thôi, chẳng lẽ Đường thiếu cho là ta nói sai rồi?”

5. Chương 5: Vì Cô Mà Đến

“Người nhất định phải dùng thái độ như thế nói chuyện với ta, àn?” Đường Diệc Đình hí mắt, ánh mắt tối tăm trầm vài phần, hắn thu hồi tay chống đỡ bên người cô, cả người thuận thể ngã xuống, nửa người trên cứng rắn liền cứ như vậy thẳng tắp đè ở trên người cô.

Lý Nguyên Y kêu lên một tiếng đau đớn, cảm giác có chút không thở nổi, mà cái tay nam nhân kia, lại vừa vận che ở trước ngực nàng, thậm chí còn không biết xấu hổ nắm một cái...

“Uh, xúc cảm không sai!”

Oanh - -

“Đường... Đường Diệc Đình, người đứng lên cho ta!” Lý Nguyên Y ra sức giãy giụa, lại bị hắn áp chế đến sít sao, không cách nào nhúc nhích.

“Đường Diệc Đình - - ”

“Chớ lộn xộn...”

Giọng nói khan đục Đường Diệc Đình cúi đầu vang lên, xen lẫn một tia ảm đạm khó nhận, Lý Nguyên Y biến sắc, cả người bị hù dọa quên mất phản ứng. Cô không dám nhúc nhích nữa, cô đều ý thức được, nam nhân vào lúc này, là nguy hiểm cỡ nào.

Đường Diệc Đình hít thở sâu một tý, thâm trầm nơi đáy mắt dần dần tản đi, lại như trước vẫn không từ trên người nàng đứng lên. Ôn hương nhuyễn ngọc, miến bàn có nhiều thư thái, hưởng chi, hắn là muốn ôm cô cỡ nào, chỉ cần ôm như vậy, vĩnh viễn sánh cùng thiên địa...

Thấy hắn không có ý định đứng dậy, cặp mắt hạnh trong suốt của Lý Nguyên Y toát ra hừng hực lửa giận: “Người lại làm loạn, ta gọi người!”

Lúc này anh hai đang ở cách vách, chỉ cần nài lớn giọng hô to, hẳn nhất định sẽ xông vào. Chỉ là...

“Người nhất định phải để cho Lý Xương Húc biết rõ trong phòng người có ta?” Đường Diệc Đình lạnh lạnh mở miệng, vừa nghĩ tới sau khi cô dời đi hẳn, qua nhiều năm như vậy, liên tục cùng Lý Xương Húc trụ ở dưới một mái hiên, trong lòng hẳn liền hâm mộ ghen tị muốn nổi điên. Bảo bối của hắn, tại sao có thể quên hẳn đi như vậy, quên không còn một mảnh!

“Người - -” Lý Nguyên Y nổi câu, lại không thể không thừa nhận, hẳn nhéo trúng nhược điểm của mình. Lý Xương Húc là một người rất căm thù cái ác, mà Đường Diệc Đình thì sao, ngoại trừ thân phận tổng giám đốc tập đoàn Tinh Tế này ra, còn là người nổi nghiệp tổ chức hắc ám Zeus lớn nhất Âu Mỹ. Vị đại thiếu gia Zeus này, vào hai tháng trước, đem tổng bộ tập đoàn Tinh Tế từ New York dời đến thành phố A, không kiêng nể chèn ép tiểu xí nghiệp của bản địa, nhấc lên một hồi gió tanh mưa máu, mà bối cảnh phức tạp của bản thân hắn, cũng dần dần phá vỡ cân bằng hai nhà hắc bạch ở thành phố A, dẫn tới tất cả cảnh sát chú ý.

Lý Nguyên Y bị ca ca hun đúc rất sâu, bản thân cũng có tinh thần trọng nghĩa, bởi vậy đặc biệt không ưa Đường Diệc Đình cổ tay (thủ đoạn) lãnh huyết như vậy, chỉ là...

Nam nhân mà mọi người nghe tin đã sợ mất mật như vậy, cô lại hết lần này tới lần khác trốn không được!

Lý Nguyên Y nghĩ thầm, đời trước cô nhất định là bói lên phần mộ của tổ tiên, đời này mới gặp Đường Diệc Đình. Nếu như có thể, cô thật hy vọng vào hai tháng trước, cái ngày mà hắn bước vào thành phố A, chính mình không có đi sân bay đón bạn tốt Lê Lâm, không có đứng vào đuôi xe của hắn...

Nhưng cô lại không biết rằng, số mệnh đã định gặp gỡ, vô luận người trốn thế nào, đều tránh không khỏi, càng đừng nói, người nam nhân này còn là vì cô mà đến!

“Như thế nào, không gọi người sao?” Đường Diệc Đình đưa tay nhéo nhéo lộn xộn gò má phẫn nộ của cô, giữa lông mày tuấn tú bức người, toả sáng cực hạn dụ hoặc.

“Mau đứng lên, ta không thở được.” Lý Nguyên Y đập vài cái vào lồng ngực của hắn, bàn tay mềm mại chạm cơ ngực rắn chắc của hắn, loáng thoáng, cô phảng phất có thể cảm giác được tần suất tim đập trầm ổn hữu lực của hắn.

Cô chưa bao giờ cùng người khác phải tiếp cận như thế, khuôn mặt nhỏ nhắn lại một lần nữa không thể ngăn được hồng lên.

“Cốc cốc cốc - - ”

6. Chương 6: Người Trọng Yếu Nhất

Bên trong căn phòng, đột nhiên truyền đến một trận dồn dập tiếng gõ cửa, ngay sau đó, thanh âm uy nghiêm trầm thấp nam nhân vang lên: “Nha đầu, đã ngủ chưa? Anh hai có chuyện cần ra ngoài, đưa chìa khóa cho ta!”

Lý Nguyên Y đột nhiên bừng tỉnh, cũng không biết lấy khí lực ở đâu, lấy tay đẩy Đường Diệc Đình ra, tay chân luống cuống đem đồ ngủ chỉnh lại.

“Nha đầu - - ”

Lý Xương Húc thấy cô nửa ngày không có đáp lại, lại gõ cửa thêm vài lần, lực đạo so với trước lớn một chút, có thể thấy được, có chuyện gấp gáp gì đó.

“Anh hai, chờ một chút, sẽ ra ngay!”

Lý Nguyên Y ổn định tinh thần đáp lời một cái, con mắt bốc hỏa hung hăng trừng mắt nhìn Đường Diệc Đình một cái, nhỏ giọng cảnh cáo nói: “Còn không mau cút đi!”

“Như thế nào mà ngay cả chìa khóa xe của hân người cũng cầm?” Đối với Lý Xương Húc quấy rầy, Đường Diệc Đình có chút không vui.

“Vốn là ngày mai anh ấy nghỉ phép, ta mượn xe của anh hai.” Lý Nguyên Y nói xong, thiếu chút nữa ảo não muốn cắn rớt đầu lưỡi của mình, khi nào thì cô cùng Đường Diệc Đình, có thể nói tới việc nhà như thế ? ! Nghĩ tới điều này, cô tức giận trừng mắt liếc hân một cái, “Làm cái gì hỏi nhiều như vậy, mau cút!”

“Hân ở ngoài cửa!” Đường Diệc Đình lười biếng bỏ tay vào túi quần, thân thể cao lớn dựa vào tường, thái độ một chút cũng không phớt lờ.

“Vừa rồi người không phải là leo cửa sổ tiến vào sao? Lấy thân thủ của người, nhảy xuống cũng sẽ không bị cái gì cả!” Lý Nguyên Y nghiêng rằng nghiêng lợi, nếu như có thể, cô thật muốn một cước đem hân đạp ra ngoài, đáng tiếc, cô không có sức lực làm việc này!

“Người không lo lắng ta ngã chết?” Hân vẫn bất động như núi như cũ, con người thâm thúy lóe qua một luồng u quang.

“Yên tâm, người xấu thường sống dai. Người có đi hay không?” Mặc dù biết Lý Xương Húc sẽ không tiến vào phòng cô, nhưng phòng ngừa vạn nhất, cô vẫn không thể mạo hiểm.

Cô không có tim không có phổi, làm cho Đường Diệc Đình nhìn không được nhú mày, chỉ là thấy khuôn mặt xinh đẹp của cô hiện lên hoang mang lo sợ, đầu quả tim liền mềm nhũn: “Ta đi toilet!”

Hân còn có chuyện trọng yếu chưa có cùng cô tính sổ đâu, làm sao có thể đi?

Lý Nguyên Y biết mình nói không động được hân, dứt khoát không để ý tới nữa, tìm được chìa khóa xe, đi tới cửa, lại bị hân bá đạo ngăn cản lại - -

“Người liền mặc như thế ra ngoài?” Đường Diệc Đình ánh mắt lướt nhanh xuống dưới, Lý Nguyên Y theo ánh mắt của hân, phát hiện cảnh xuân của mình lộ ra ngoài. Khuôn mặt vốn hồng do tức giận bây giờ hồng triệt để, tay chân luống cuống cầm lấy một cái áo khoác choàng lên, lúc này mới mở cửa đi ra ngoài.

Lý Xương Húc đứng ở ngoài cửa, hai tay vòng ngực dựa tường, hành lang vốn tối lúc này được mở đèn, ánh sáng sáng ngời, ánh sáng chiếu lên gương mặt tuần tú cường tráng, không hiểu sao có thêm vài phần cảm giác an toàn.

Năm năm trước, từ lúc cô bị bệnh tỉnh lại, mất đi ký ức cô đối với thế giới này tràn đầy mâu thuẫn, là Lý Xương Húc, anh trai ruột của cô, dốc lòng quan tâm cùng chiếu cố, mới để cho cô dần dần mở ra nội tâm, tiếp nhận thân thể của mình...

Lý Xương Húc đối với cô mà nói, chính là người trọng yếu nhất trên thế giới này!

“Anh hai, xảy ra chuyện gì?” Lý Nguyên Y đi tới, đem cái chìa khóa đưa cho anh, trong giọng nói tràn đầy quan tâm. Nửa đêm canh ba mà ra ngoài, nhất định là xảy ra chuyện lớn, nói không lo lắng là giả .

“Có thời gian sẽ nói cho em biết, mau về phòng nghỉ ngơi đi.” Trên mặt Lý Xương Húc ngưng trọng, sờ sờ đầu cô, phong trần mệt mỏi đi ra ngoài.

Lý Nguyên Y đứng nguyên tại chỗ, rất nhanh liền nghe đến âm thanh cửa chính dưới lầu đóng lại, ngay sau đó, động cơ xe hơi khởi động, càng lúc càng xa.

Nhớ tới trong phòng còn có một người khó dây dưa, Lý Nguyên Y than nhẹ một tiếng, lúc này mới xoay người đi trở về phòng.

7. Chương 7: Cô Là Ngoại Lệ

Trong phòng, thân hình Đường Diệc Đình cao lớn, ngồi giữa ghế sôpha rộng rãi, chân dài vắt chéo , tay trái cầm điều thuốc, tư thái ưu nhã hít một hơi, ánh sáng màu vàng ấm áp nhuốm ở trên cái khuôn mặt anh

tuần tà mị kia, hiện thêm vài phần ảm áp.

Lúc Lý Nguyên Y đi tới, đập vào mi mắt , đúng là tình cảnh này. Hai bên mi thanh tú dài nhỏ nhú lại một cái, không động tác dư thừa , nàng bước một bước qua, khí thế hung hăng cướp đi điều thuốc trên tay nam nhân, đập tắt, ném vào thùng rác.

“Ai cho phép anh ở phòng tôi hút thuốc ?” Khuôn mặt nhỏ nhắn Lý Nguyên Y tức giận , hai con ngươi đen lầy tròng lên vừa tròn vừa lớn, chiếu vào đáy mắt người nào đó, tựa như một con nhím con, vô cùng thú vị. Nhìn thế nào cũng thấy, cùng trên màn ảnh thanh nhã tài trí hoàn toàn bất đồng, vĩnh viễn đều là như vậy sinh cơ bừng bừng, linh khí bức người, tựa như lần đầu gặp phải cô sáu năm trước giống nhau...

Suy nghĩ của hắn đột nhiên bay tới cô của mùa thu năm đó, vào một buổi chiều lá phong bay tán lạn, hắn đi ngang qua công viên trung ương New York, liền gặp cô một người giống như tinh linh vậy, cùng một nhóm cô gái ở trên quảng trường nhẹ nhàng nhảy múa, thiếu nữ mặc quần áo màu trắng mắt ngọc mây ngài, dưới ánh mặt trời, giống như bướm bướm xinh đẹp vậy, bay vào trong mắt của hắn, cũng tiến dụng vào nội tâm hắn...

Từ nhỏ đến lớn, vật hắn muốn, không có không chiếm được , hết lần này tới lần khác mong muốn nhất là cô, thành ngoại lệ - -

“Đường Diệc Đình, anh đến tột cùng yêu thích tôi ở chỗ nào, tôi thay đổi!”

“Thích em đáy mắt không có tôi, em thay đổi sao?”

...

Thời điểm trong mắt em không có tôi, tôi thích người, thời điểm trong mắt em có tôi, tôi sẽ... Yêu em!

Nhưng vì cái gì, lúc đó em lại nhẫn tâm lựa chọn, bỏ xuống tôi?

...

Thấy hắn không nói lời nào, chỉ là nhìn cô chăm chăm, ánh mắt chuyên tâm, nóng rực giống như muốn làm cho cô bị đốt cháy vậy, quả tim Lý Nguyên Y run lên, đột nhiên cảm giác được hô hấp có chút khó khăn, ngay cả huyết thái dương đều là thành thịch nhảy không ngừng. Là cô quá nhạy cảm hay là người nam nhân này quá nhập vai. Tình, vì cái gì lúc này cô có cảm giác bị người mình yêu mền nhìn chăm chăm đây?

Người yêu?

Oanh - -

Quá kinh hãi !

Lý Nguyên Y vội vàng hoàn hồn, tay chống eo thon, hung dữ cảnh cáo: “Về sau không được phép ở chỗ này hút thuốc!” Ở trong phòng cô hút thuốc, nếu như bị anh hai biết được, cô chết chắc.

Âm thanh ngọt ngào mang chút ngang ngược, đem Đường Diệc Đình từ trong ký ức kéo trở lại, bàn tay hắn đột nhiên lôi kéo, đem nàng ôm vào trong ngực, Lý Nguyên Y kinh hô một tiếng, cả người thuận thế ngã ngồi ở trên đùi hắn, dưới móng giống như có vật gì đó cắn cắn, khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn không được nổi lên vài miếng mây đỏ.

Còn không kịp giãy giụa, nam nhân đã nhéo ở eo của cô, giọng nói trầm thấp, hiện lên nhẹ nhàng nguy hiểm: “Tư Chính Hạo cùng em là quan hệ thế nào?”

Lý Nguyên Y ngẩng đầu lên, cùng ánh mắt hắn ở không trung chạm vào nhau, con mắt sáng như sao hiện lên mờ mịt, mấy giây sau mới phản ứng tới, lạnh nhạt giải thích: “Anh ta chỉ là cấp trên của tôi mà thôi.”

“Cấp trên? Cấp trên của em nhưng thật vĩ đại, đều tự mình đến Tinh Tế thay em bồi tội .” Người nào đó nói mang theo trào phúng, trong đầu thoáng chốc vang lên những lời lúc đó Tư Chính Hạo nói với mình- -

“Nguyên Y là một người xinh đẹp tài trí thiện lương, là nam nhân đương nhiên đều sẽ bị cô hấp dẫn, tôi đương nhiên cũng không ngoại lệ.”

Thật tốt cho một cái là nam nhân đều sẽ bị cô hấp dẫn!

Thật tốt cho một cái hấn cũng không ngoại lệ!

Khi nào thì, người phụ nữ của Đường Diệc Đình hấn, cần nam nhân khác đến khẳng định? !

“Hấn đi tìm người?” Lý Nguyên Y sững sốt, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy không thể tin. Tư Chính Hạo thể nhưng sẽ thay cô đi xin lỗi, đây cũng quá...

“Không nên quên em là của tôi, ai cho phép em đi bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt?”

8. Chương 8: Xảy Ra Chuyện Lớn

“Anh - -” Lý Nguyên Y nhéo nhéo lòng bàn tay, bị lời nói của hấn, tức giận đến nghiến răng nghiến lợi: “Con mắt nào của anh nhìn thấy tôi trêu hoa ghẹo nguyệt? Còn có, tôi không phải là cầu anh! Trước kia không phải, bây giờ không phải, về sau cũng sẽ là không thể nào!”

Lòng đầy căm phẫn Lý Nguyên Y nói ra những lời này, cũng không phát hiện đôi mắt đẹp của nam nhân kia, nhanh chóng chột lóe qua một chút mờ mịt.

“Em nói lại lần nữa xem?” Vốn là thanh âm lạnh lùng, vào lúc này chột hạ xuống thêm độ.

Trong lòng Lý Nguyên Y lộp bộp một tý, kiều môi ngoạ nguậy muốn nói gì, cái cằm lại đột nhiên bị nắm lấy, nam nhân bá đạo hôn, mang theo một tia trừng phạt cùng giận dữ, giống như gió lớn hướng cô đánh tới...

Lý Nguyên Y đương nhiên không chịu, duỗi tay chống đỡ bờ vai của hấn, lại phát hiện hấn vững như bàn thạch, không động. Cô kịch liệt giãy giụa lấy, trong miệng ngô ngô ngô phát ra thanh âm kháng nghị, nhưng càng càng như vậy, càng kích thích lên ý muốn chinh phục của nam nhân.

Hơi thở bá đạo của hấn, mang theo trừng phạt, trực tiếp xông vào trong môi miệng cô, Lý Nguyên Y chỉ cảm thấy một trận trời đất quay cuồng, loại cảm giác này, không nên phát sinh ở trên người bọn họ, cũng không thể phát sinh ở trên người bọn họ...

Nghĩ tới như vậy, cô dùng hàm răng dùng sức cắn một cái, đem đầu lưỡi không kịp lui về của hấn, cắn chảy máu.

“Em lại dám cắn tôi?” Trong miệng lan tràn ra mùi máu tươi, làm cho hấn vận bất đắc dĩ buông môi cô ra, tay đặt ở trên eo cô, cũng vô ý thức buông lỏng ra chút ít.

Lý Nguyên Y nhân cơ hội từ trong ngực hấn thoát ra, thân thể linh xảo rất nhanh liền nhảy cách hấn hai mét, thuận tay cầm lên gối ôm ở trên sôpha che ở trước ngực, không cam lòng yếu thế trừng mắt hấn: “Cắn anh thì thế nào? Đường Diệc Đình, anh không có mặt mũi sao, nửa đêm canh ba chạy tới đối với hoa cúc như tôi. Một khuê nữ ý đồ sao. Quý, tôi nếu như giết anh, cũng thuộc về đứng đắn tự vệ.”

Lời nói hung dung oai vệ khí phách hiên ngang cô nói, làm cho mày rậm Đường Diệc Đình hơi nhíu một tý, Lý Nguyên Y cho là hấn sẽ tức giận, ai ngờ hấn lại phác thảo môi, cúi đầu nở nụ cười, khóe mắt đuôi mày gian, nhuộm lên mị hoặc cực hạn: “Em xác định em là hoa cúc. Khuê nữ?”

“Anh - -” Lý Nguyên Y nổi cáu, tiện tay liền đem gối ôm ném tới, nam nhân thoải mái liền tiếp nhận, ưu nhã ném lên ghế sôpha, chân dài dần dần đến gần cô, mang theo cảm giác áp bách.

Lý Nguyên Y vô ý thức lui về phía sau mấy bước, ai ngờ chân lại không cẩn thận vấp một cái, cả người thuận thế ngã ngồi ở trên ghế.

Đường Diệc Đình đang muốn đi tới, di động trong túi quần lại vang lên ngay lúc này - -

“Cậu tốt nhất có chuyện đặc biệt quan trọng.” giọng nói trầm thấp khàn khàn sâu kín truyền tới bên kia, nghe giọng kia Rose nhận không được rung mình một cái, kiên trì hồi báo: “Boss, xảy ra chuyện lớn!”

...

Đường Diệc Đình tiếp điện thoại, vội vã đi, Lý Xương Húc cũng vậy. Ban đêm không về.

Đêm đó Lý Nguyên Y mất ngủ, vừa mới bắt đầu rạng sáng ngày thứ hai. Làm thêm một phần bữa sáng, nghỉ lúc đi làm việc, thuận đường mang cho Lý Xương Húc.

Chỗ Lý Xương Húc ở cục cảnh sát, chỉ cách đài truyền hình một cái phố. Lý Nguyên Y khi đi tới cửa, ngoài ý muốn phát hiện một loạt xe đồng thời ngừng lại, mười người cảnh sát. Xem xét vây quanh một nam nhân cao lớn, mang hấn đi vào.

Lúc nhìn thấy gò má nam nhân, Lý Nguyên Y mắt hạnh vi vi ngơ ngác một chút, rất nhanh liền nhận ra hấn. Thẩm Thiên Minh, thành phố A nổi danh hoa hoa đại thiếu, cơ hồ mỗi ngày đều xuất hiện trên đầu đề trang giải trí. Hấn là cao cấp nhất hội sở người phụ trách “Thiên phố”, đương nhiên, lại là an hem tốt của Đường Diệc Đình!

A, trách không được tối hôm qua Đường Diệc Đình đi gấp như vậy, nguyên lai là Thẩm Thiên Minh đã xảy ra chuyện. Tuy nói không biết được Thẩm Thiên Minh là bởi vì chuyện gì bị mang đến cục cảnh sát, nhưng từ đáy lòng Lý Nguyên Y hy vọng, chuyện này tốt nhất có thể làm cho Đường Diệc Đình bị sút đầu mẻ trán, như vậy hấn sẽ không thời gian tìm chính mình phiền toái. Chuyện tối hôm qua từng màn từng màn nằm trong đầu không chịu đi, nụ cười Lý Nguyên Y khẽ phấp hồng, nhưng trong lòng thì đang trong cơn giận dữ - -

Chết tiệt khốn kiếp, lại dám nói cô không phải là hoàng hoa khuê nữ?

...

9. Chương 9: Thoát Khỏi Người Đàn Ông Đáng Gét Kia

Phòng làm việc Lý Xương Húc ở lầu hai, lúc mà Lý Nguyên Y đi vào, hấn đang nói chuyện điện thoại, nhìn thấy em gái bảo bối, trong nháy mắt ánh mắt sắc bén trở nên mềm mại, giơ tay phải lên, ý bảo cô đi vào.

Lý Nguyên Y hết sức thức thời ngồi trên sofa, nhìn thấy Lý Xương Húc chau mày, trên khuôn mặt tuần tú một mảnh ngưng trọng, trong lòng cô không khỏi lo lắng một chút, xem ra anh hai gặp phải chuyện gì đó khó giải quyết.

Sau khi Lý Xương Húc cúp điện thoại, nhìn thấy em gái lấy từ trong túi tiện lợi ra một phần cháo, cùng vài cái bánh bao hấp, trên gương mặt anh tuần cuối cùng cũng nở ra nụ cười vui vẻ: “Sao lại ngoan như vậy, lại mang bữa sáng tới cho anh?”

“A, sợ anh lo làm việc mà ăn không đúng bữa.” Lý Nguyên Y cười híp mắt hai hàng mi cong cong lên, “Anh, vừa rồi thấy Thẩm Thiên Minh bị đưa vào, xảy ra chuyện gì sao?”

“Tối hôm qua ở Thiên phố, chết một học sinh nữ. Ở hiện trường cảnh sát tìm được một túi lớn thuốc. Độc, pháp y cũng chứng thật người chết là do hít trúng một lượng lớn khí độc. Cho tới chết.” Thời điểm Lý Xương Húc nói đến đây, tay đang nắm chiếc đĩa bởi vì phần nộ mà run lên vài cái, đôi mắt thâm thúy bị bịt kín bởi một màn cảm phẫn, “Mới có 20 tuổi, liền bị hại chết như vậy, chao ôi!”

Cỡ lẽ là vì cô gái kia, tương tự với chuyện Lý Nguyên Y gặp chuyện không may lúc trước, làm cho đánh thẳng vào trong lòng Lý Xương Húc, đánh thẳng vào tâm hấn thật lớn. 5 năm trước, hấn chính mắt nhìn thấy đứa em gái mà hấn yêu thương từ nhỏ cho tới lớn nằm trong vũng máu, màu máu đỏ tươi ngập tràn trên con đường đầy đất kia, khiến người ta nhìn thấy mà giật mình, may mắn, trời xanh có mắt, cô hồn mê ba tháng cuối cùng cũng tỉnh lại. Mặc dù bị mất đi trí nhớ, nhưng chỉ cần em gái bình an vô sự, người làm anh như hấn, như vậy cũng hài lòng.

Lý Nguyên Y biết rõ Lý Xương Húc đối với thể lực xã hội đen hận đến tận xương, trong lòng không tự giác mặc niệm, nếu để anh hai biết cô cùng Đường Diệc Đình quen biết. Đây chưa kể rõ, có lẽ không cần thiết

phải suy nghĩ, trực tiếp cầm súng. Đập chết hắn đi? Vừa nghĩ tới cái hình ảnh máu tanh kia, Lý Nguyên Y nhin không được rùng mình một cái, xem ra là nên nhanh chóng nghĩ biện pháp thoát khỏi người đàn ông đáng ghét kia.

Bên trong Thiên phố

Bên trong phòng vip ở tầng cao nhất, ánh sáng mờ tối, người đàn ông ngũ quan anh tuấn, ngồi ở trên ghế sa lon phong cách tao nhã, áo sơ mi màu đen đem khí chất cao quý thần bí, phát ra vô cùng nhuần nhuyễn, thân thể cao lớn kia tựa như một pho tượng điêu khắc hoàn mỹ, làm cho người ta cảm nhận được hương vị muốn tiếp cận.

Đột nhiên trong căn phòng, cửa phòng bị mở ra, vài cái hộ vệ cao lớn, đẩy một người đàn ông trẻ tuổi đi tới, một cước đem hắn đập đến trước sô pha.

Người đàn ông nơm nớp lo sợ ngẩng đầu, chống lại con người đen bén nhọn của Đường Diệc Đình, phịch một tiếng quỳ xuống, bả vai hắn run lên lợi hại, trong giọng nói thì tràn đầy nồng đậm sợ hãi: “Đường thiếu, tha cho... Tha mạng a!”

“Chuyện tối ngày hôm qua xảy ra, là do người phụ trách?” Đường Diệc Đình vén chân dài lên, ưu nhã đưa ly rượu đỏ trong tay. Nhìn chất lỏng màu đỏ trong ly đang đưa qua lại đôi, mắt sâu thẳm, lúc này không thể nhìn ra tâm tình hắn là cái gì.

“Là... Là tôi phụ trách, nhưng tôi thật sự cái gì cũng không biết a! Đường thiếu, van xin ngài, bỏ qua cho tôi đi.” Người đàn ông vội vàng thanh minh, hắn thật sự không biết vì sao trong phòng lại xuất hiện túi thuốc đó. Độc, đương nhiên càng không ngờ tới sẽ có người hút quá lượng mà chết, lúc đó hắn chỉ là đi vào toilet, như thế nào liền...

“Người xác định không biết chuyện gì?”

- - - -

10. Chương 10: Đường Diệc Đình, Tôi Không Để Yên Cho Anh

“Người xác định không biết chuyện gì?” Đường Diệc Đình đột nhiên đứng lên, nâng ly rượu đỏ đi đến trước mặt hắn, ưu nhã nhấp một miếng, tiếp theo từ trên cao nhìn xuống hắn, đôi mắt hẹp dài, xẹt qua một tia tìm tòi nghiên cứu.

“Không... Không... Biết rõ a! Đường thiếu, cầu xin... Van xin ngài, tôi trên có mẹ già dưới có trẻ nhỏ, làm sao dám làm cái loại chuyện này, van cầu ngài, thả tôi đi.” Người đàn ông bị hù dọa toàn thân đều run rẩy, cũng chỉ thiếu điều khóc lên.

Môi Đường Diệc Đình nhẹ con lên nụ cười lạnh, sau liền đem rượu đỏ uống một hơi cạn sạch, ưu nhã xoay người, một lần nữa ngồi lên ghế sofa, ngón tay thon dài sờ sờ chiếc cầm thon, cũng không nói lời nào.

Bầu không khí, đột nhiên yên tĩnh xuống, cả cái không gian, hiện lên cảm giác làm người ta hít thở không thông.

Đường Diệc Đình trầm mặc như trước không nói, mặc dù hắn chỉ là ngồi ngay ngắn ở kia, thoạt nhìn như một người đàn ông đẹp đẽ ưu nhã yên tĩnh, nhưng hơi thở cường đại toát lên từ trong người, làm người ta không thể khinh thường. Đây là một loại cảm giác giống như từ lúc sinh ra đã là từ trên cao nhìn xuống mọi người, chỉ có người đứng trên cao nhiều năm, làm việc lớn, mới có thể có quyết đoán làm cho người khác phải e sợ như thế, hết sức hiển nhiên, Đường Diệc Đình không đến 30 tuổi, chính là vẫn tồn tại ngang ngược như vậy.

Bọn vệ sĩ đứng thành một hàng thẳng tắp, không dám thở mạnh một tý, mà người đàn ông đang quỳ kia, động cũng không dám động, sợ không cẩn thận, liền đem vị gia này đắc tội.

“Ra ngoài!”

Cuối cùng, mệnh lệnh sang sảng hữu lực vang lên, phá vỡ không khí căng thẳng trong phòng, người đàn ông đang quỳ, thoáng chốc bị hù dọa chân nhũn ra ngã xuống đất, cuối cùng bị vệ sĩ kéo xuống, lui ra ngoài.

Lúc này trên ghế, chỉ còn dư lại hai người Đường Diệc Đình cùng Rose.

“Boss, chuyện lần này, hẳn khó chối tội, vì cái gì không để cho hắn đi gánh tội thay cho Trầm thiếu?”

Mặc dù ngẫu nhiên Thiên phổ sẽ có một chút giao dịch không thể đặt lên mặt bàn, nhưng mà . Thuộc là tuyệt đối cấm . Vì lý do an toàn, ngoại trừ người phụ trách quản lý ra, tất cả những ai tiến vào ghế lô, kể cả khách nhân tất cả đều phải trải qua kiểm tra, để bảo đảm không có cái vật phẩm nào bị cấm mà được mang vào, ai ngờ tối hôm qua lại có cạm bẫy lớn như vậy xảy ra, cho nên chuyện này, người vừa rồi vào là có hiềm nghi cực lớn . Nhưng vì sao Boss lại bỏ qua cho hắn, Rose có chút không hiểu rõ.

“Có nói dối hay không, tôi nhìn ra được .” Đường Diệc Đình lưu loát đứng dậy, đưa tay phất phất bụi trên quần áo, chân dài hướng phương hướng cửa bước đi.

“Nếu như không phải hắn làm, vậy còn có thể là ai?” Rose thật tò mò.

“Manh mối ở trên người hắn, phái người bí mật đi theo.” Đường Diệc Đình một bên hạ lệnh, một bên đi ra ngoài.

Rose đi theo phía sau hắn vội vàng gạt đầu, cuối cùng nhin không được hỏi một câu: “Trầm thiếu bên kia, có cần tìm người giúp đưa hắn ra hay không?”

“Phối hợp cảnh sát điều tra, là nghĩa vụ vinh quang của dân, liền để cho hắn trong đó một hồi đi.” Đường Diệc Đình mím môi, gò má hoàn mỹ, ở dưới ánh sáng làm nổi bật, giống như A Tu La tới từ địa ngục, tà tứ vô cùng đồng thời, lại thêm vài phần bí hiểm.

“...” Rose vì Thẩm Thiên Minh mặc niệm mấy giây, hết sức thông minh lựa chọn câm miệng, không nói thêm gì nữa.

Lúc hai người đi đến cửa thang máy, di động trong túi áo Đường Diệc Đình đột nhiên vang lên, hắn lấy ra, liếc qua màn hình điện thoại di động, lúc nhìn thấy ba chữ “Tiểu con nhím”, vốn là gương mặt tuấn tú lạnh lùng, cơ hồ ở trong một cái nháy mắt nhu hòa đi rất nhiều, ngón tay thon dài nhẹ nhàng ấn phím call, còn chưa kịp mở miệng nói gì, từ sóng điện thoại truyền đến một câu sư tử Hà Đông rống - -

“Đường Diệc Đình, anh là con rùa đen khôn kiếp, tôi sẽ không để yên cho anh!”

11. Chương 11: Anh Ta Đến Tội Cùng Nói Với Anh Cái Gì?

Đài truyền hình TGN

Lý Nguyên Y không nghĩ tới Đường Diệc Đình lại thật sự cấp đài truyền hình tạo áp lực, muốn ngừng lại vị trí dẫn chương trình của cô, thậm chí còn làm cho cô ngay cả kênh tài chính và kinh tế cũng không thể tiếp tục.

Lúc nghe được mệnh lệnh nhân sự, cô hoàn toàn không dám tin, thậm chí còn không phục chạy đến phòng làm việc Tư Chính Hạo lý luận một phen. Ai ngờ Tư Chính Hạo lại mang vẻ mặt ấy nói với cô rằng, đây là ý tứ Đường Diệc Đình. Nếu như đài bên không thuận theo, Tinh Tế không chỉ sẽ triệt tiêu tài trợ cho đài truyền hình, còn có thể đem trọn cái TGN tố cáo lên tòa án. Ở thành phố A ai có thể không biết một điều Đường Diệc Đình thủ đoạn mạnh mẽ nói một không hai, thủ đoạn cứng rắn, cho nên lúc hắn báo cho đài trưởng tin tức này, đài trưởng suy tử chỉ một chút liền thỏa hiệp.

“Nguyên Y, thực xin lỗi, tôi đã tận lực. Mặc dù cô không thể đứng ở kênh tài chính và kinh tế, nhưng đài trưởng nói nhất định sẽ tận lực giúp cô an bài cương vị thích hợp, ngày mai cô bắt đầu, trước nghỉ phép đi.”

...

Chết tiệt Đường Diệc Đình, người âm hiểm, tối hôm qua một câu cũng không đề cập tới, sau lưng lại đâm cô một dao lớn như vậy. Lý Nguyên Y càng nghĩ càng tức giận, trở lại phòng làm việc liền gọi điện thoại cho Đường Diệc Đình. Sau khi điện thoại được chuyển, không đợi hắn mở miệng, cô liền nghiêng răng nghiêng lợi tức giận mắng: “Đường Diệc Đình, anh là con rùa đen khốn kiếp, tôi sẽ không để yên cho anh!”

“...”

Trong song điện thoại truyền đến một trận im lặng, Lý Nguyên Y sững sờ một tý, cho là tín hiệu xảy ra vấn đề, nhin không được lại gọi vài tiếng: “Đường Diệc Đình!”

Giọng nói rõ ràng so với trước mềm nhũn một chút, thanh âm của cô vốn là rất ngọt ngào, cho dù là thời điểm tức giận, nhưng vào trong tai người khác, vẫn đặc sắc hưởng thụ, càng đừng có nói, còn hô tên của hắn rõ ràng như vậy...

“Tối hôm qua chúng ta còn không có làm xong!” Đường Diệc Đình bóp di động, đôi mắt thâm thúy mơ hồ hiện ra hào quang mê đắm, khe khẽ môi quyến rũ ra, nhuộm lên tà mị mê người.

Con sói âm hiểm phúc hắc này, thế nhưng còn dám cùng cô nói vấn đề tối hôm qua? !

Nụ cười Lý Nguyên Y không giữ được, cơn tức vốn dĩ tiêu giảm một chút, bây giờ lại bùng cháy lên: “Đừng đổi chủ đề, tôi hỏi anh, dựa vào cái gì làm cho đài truyền hình loại bỏ tôi ra vị trí dẫn chương trình? Anh cần phải ý thức người như vậy sao?”

“Tôi làm như vậy, không phải rất phù hợp với dẫn chương trình Lý đánh giá sao? Còn dẫn chương trình Lý cho rằng, em đối với tôi mà nói là đặc biệt, nói năng liền có điểm quá khích, tôi cũng sẽ không đối với em như vậy, àn?”

Đường Diệc Đình giống như cười mà như không, trong đầu nhin không được phác họa ra bộ dáng tức giận đậm chân của cô gái nhỏ kia, đường cong bên khóe miệng, tựa hồ sâu hơn chút ít.

“A - -” Lý Nguyên Y cười lạnh một tiếng, “Tôi còn không có tự kỷ đến nỗi cho rằng Đường tổng sẽ đối với tôi có thái độ khác, chỉ là khuyên anh một câu, làm người không cần quá đuổi tận giết tuyệt, nếu không sớm muộn cũng tìm được báo ứng!”

Còn tưởng rằng Đường Diệc Đình nghe lời của cô sẽ tức giận, ai ngờ từ sóng điện lại truyền đến tiếng cười trầm thấp mê người, “Không nghĩ tới bảo bối quan tâm tôi như vậy, quả thật có chút tự giác giống nữ nhân của tôi.”

“Anh - -” Lý Nguyên Y nổi cáu, đột nhiên phát hiện cùng cái người đàn ông không biết xấu hổ này giảng đạo lý, tựa như tú tài gặp được bình, như thế nào đều nói không rõ. Cô cắn cắn môi, đang muốn cúp điện thoại, lại nghe đến thanh âm lạnh lạnh mở miệng: “Vốn tôi thật sự không muốn truy cứu, bất quá có cái cấp trên của em xen vào chuyện này, chộc cho tôi không được cao hứng, cho nên tôi thay đổi chủ ý.”

“Anh tại sao có thể như vậy? Hắn đến tội cùng nói với anh cái gì?” Lý Nguyên Y nóng nảy, đầu một mảnh hỗn loạn. Cô không nghĩ tới mình bị trục xuất kênh tài chính và kinh tế, thế nhưng cùng Tư Chính Hạo có quan hệ, đây coi là cái thiên lý gì a?

“Muốn biết?” Người đàn ông ưu nhã giơ cổ tay lên nhìn đồng hồ ngũ quan, thâm thúy mê người, hiện lên ánh sáng tính kế, “Nửa giờ sau, đến khách sạn Tinh Tế tìm tôi!”

12. Chương 12: Đến Đây?

Một chiếc xe màu đỏ quẹo vào đường xe chuyên môn của Tỉnh Tế khách sạn, một đường chạy đến bãi đậu xe. Ngừng xe xong, Lý Nguyên Y tùy ý gãi gãi tóc trên trán, lúc này mới cầm giỏ xách xuống xe.

Đi qua cửa xoay tròn, nhìn xem đại sảnh xanh vàng rực rỡ, bước chân Lý Nguyên Y dừng một tý, đột nhiên nhớ tới Đường Diệc Đình không có nói cho cô biết cụ thể ở tầng nào, muốn làm sao tìm được đây?

Người đáng ghét, nói lại không nói rõ ràng, phiền chết .

Lý Nguyên Y cắn môi, cúi đầu nghĩ từ trong túi lấy điện thoại di động ra, lúc này, một cái bóng dáng cao lớn đi đến trước mặt nàng, thanh âm trầm thấp rất dễ nghe, nghe hết sức có lễ phép: “Dẫn chương trình Lý, bên này thỉnh!”

Lý Nguyên Y ngẩng đầu, đập vào mi mắt chính là một người đàn ông dáng dấp xuất chúng. Hắn ngũ quan tinh xảo, môi hồng răng trắng, nếu không phải chỗ cổ họng kia lộ ra hầu kết, thật đúng là sẽ làm người ta cho rằng kia là một vị mỹ nữ thiên sinh lệ chất. Trong lòng cô âm thầm oán thầm, đàn ông lớn lên xinh đẹp như vậy làm cái gì, còn để cho phụ nữ sống thế nào? Hơn nữa, tên hắn còn gọi là Rose? Đó ha ha, một người đàn ông lại mang tên gọi hoa hồng, nghĩ không làm cho người khác bật cười cũng khó khăn.

Nghĩ được như vậy, Lý Nguyên Y nhin không được nhếch nhếch môi cười, khuôn mặt xinh đẹp bởi vì nhuộm lên vui vẻ, mặt mày cong cong , làm cho cô tăng thêm vài tia bình dị gần gũi, nhưng nhìn ở đây mắt Rose, không hiểu sao lại làm cho hắn rung mình một cái - -

Lý Nguyên Y ở đối diện hắn cười, hơn nữa còn cười ngọt đến như vậy, đây thật không phải là một cái hiện tượng tốt. Nếu như bị Boss biết rõ , hắn còn có mệnh sống tiếp?

Người đàn ông nếu dính vào tình yêu, đều hẹp hòi lại đáng sợ , huống chi là từ nhỏ đến lớn đều đứng ở địa vị cao giống trời như Đường Diệc Đình, ý muốn độc chiếm lại cường đại đến mức nháy mắt giết hết thầy sinh vật.

Còn nhớ thời gian trước có một lần, Thẩm Thiên Minh ở Thiên phố uống rượu, cùng một vài người thiếu gia nhà giàu có nói tới nữ nhân, không biết sống chết nói một câu “Như Lý Nguyên Y cái loại đó thoát nhìn như phụ nữ đứng đắn, nếu là điều. Dạy tốt, ở trên giường mới là tiêu hồn nhất. Hồn !” Tại chỗ, Boss liền thay đổi mặt, ở dưới tình huống Thẩm Thiên Minh còn không có tỉnh rượu, trực tiếp phất người ném hắn lên chuyên cơ, đưa đến Châu Phi nói hạng mục đi .

Nói đến đây, Thẩm Thiên Minh cũng là bị thống, trong ngày thường cười giỡn thành thói quen, cũng không biết Lý Nguyên Y là boss ưa thích, không che đậy miệng liền nói ra những lời kia, lúc này mới chọc họa. Đương nhiên ở phía sau hắn xui xẻo hơn còn, thật vất vả ngóng trông hạng mục chấm dứt trở về thành phố A, ai ngờ còn chưa ngồi nóng đít, liền bị cảnh sát bắt. Xem xét mang đi, mà Boss tựa hồ đến bây giờ còn không có nguôi giận, lại để cho hắn thật sự ngồi xổm trong cục cảnh sát ...

Cho tới bây giờ, Thẩm Thiên Minh thậm chí cũng không biết, hắn đến tội cùng làm sao đắc tội Boss, mà hắn(Rose) sẽ không hảo tâm đi nhắc nhở hắn (TTM), sẽ chờ về sau xem kịch vui đi, dù sao hắn biết rõ, Thẩm Thiên Minh đối Lý Nguyên Y, hào hứng vô cùng nồng đậm ...

Lý Nguyên Y cũng không biết tâm tư Rose, cô hướng hắn khẽ vuốt cằm: “Làm phiền , cảm ơn!”

Thang máy thẳng lên tầng 63, trải qua hành lang xa hoa, rất nhanh đã đến nơi cần đến.

“Boss ở bên trong chờ ngài!” Rose giúp cô mở cửa xong, hết sức thức thời cáo lui.

Lý Nguyên Y đứng ở cửa, không hiểu sao gia tốc tim đập tăng lên, cô thật sâu hô hấp một tý, lúc này mới đi vào.

Gian phòng rất lớn, cửa sổ sát đất bằng thủy tinh, ánh lên ánh sáng màu lam, chợt lóe chợt lóe , phảng phất những vì sao đều gần trong gang tấc, dễ như trở bàn tay.

Đẹp quá!

Cơ hồ là nhìn một cái, nàng liền thích cái chỗ này, lãng mạn, đơn giản, nhưng không mất giá trị.

Lý Nguyên Y đứng nguyên tại chỗ âm thầm sợ hãi than, không chút nào chú ý tới, hơi thở nguy hiểm sau lưng dần dần tiến tới gần, cho đến khi cô cảm giác không thích hợp nghĩ muốn xoay người, eo nhỏ nhắn liền bị một bàn tay lớn ôm lại, giọng nói dỗi dằn từ tính của người đàn ông xẹt qua tai, hơi thở nóng rực làm cho người khác mặt đỏ tim đập dồn dập: “Đến đây?”

13. Chương 13: Nghe Được Hồn Ta Thích Em, Thật Cao Hứng?

Thân thể Lý Nguyên Y nhỏ nhắn xinh xắn khẽ run rẩy, cô vô ý thức muốn tránh thoát, ngang hông lại bị cái bàn tay kháo ngày càng chặt hơn, khi có khi không vuốt ve. Dù cho cách một lớp vải quần áo, cô vẫn có thể cảm giác được một chút chai nơi lòng bàn tay kia, giống như nó có dẫn theo một nguồn điện, xuyên thấu qua da thịt của cô, trực tiếp va chạm tới cốt tủy chỗ sâu trong đáy lòng cô. Cô run lên một chút, đưa tay muốn kéo tay của hắn ra, lại bị hắn trở tay cầm. Bàn tay thật to, cùng bàn tay nhỏ bé mềm mại của cô đan xen, mười ngón tay giao nhau. Triển, trong lúc nhất thời cô lại tránh thoát không được.

“Đường Diệc Đình, hôm nay tôi tới là muốn cùng anh nói chính sự!” Lý Nguyên Y nhú mày, ngữ điệu khẽ lên cao, nhìn ra được cô thập phần không vui.

“Em đối với cái tên Tư Chính Hạo để tâm như vậy, phải không?” Con mắt người đàn ông híp lại, mệnh mệnh ánh sáng nguy hiểm.

“Tôi chỉ muốn biết, anh ta đến tới cùng nói cái gì với anh?” Bị hắn ôm vào trong ngực, nhiệt độ cơ thể nóng bỏng của hai người dần dần dung hợp, Lý Nguyên Y không khỏi có chút tâm phiền ý loạn.

“Hắn nói cái gì, đối với em rất trọng yếu?” Giọng nói Đường Diệc Đình, bỗng nhiên lạnh vài phần, khoắc tay lên trên eo cô, phất chốc buộc chặt, trực tiếp nhéo vào thịt cô, đau đến nổi lông mày Lý Nguyên Y đều nhíu lại một chỗ: “Anh... Buông tay nha, đau...”

“Đau? Em thật đúng là đồ sứ, chạm vào không được.” Đường Diệc Đình nhú mày, bàn tay thoáng buông ra một chút, hắn cũng chỉ là dùng ba phần lực, cô đã sợ tới như vậy, cái tiểu tính tình sợ đau này, thật đúng là cùng trước kia giống nhau như đúc.

Người đàn ông đáng giận, lại dám nói cô là đồ sứ, có da thịt mềm mịn như vậy thì là đồ sứ sao? Lý Nguyên Y quay đầu, hung hăng trừng mắt liếc hắn một cái: “Vậy anh để cho tôi nhéo một tý, nhìn anh có đau hay không!”

Lời của nàng, mang theo chút tính tình ngang ngược không chịu thua, nghe vào trong tai đàn ông, lại thêm một chút hương vị nũng nịu. Chân dài bước một cái, trong giây lát đã chuyển qua trước mặt cô, hai cánh tay nắm lấy bả vai của cô, khéo miệng nhọn nhọn tà mị đầu độc: “Tôi chỉ có ở * trên, mới có thể làm cho phụ nữ nhéo tôi, em nhất định muốn như vậy?”

Lúc người đàn ông nói lời này, lông mày khẽ nháy lên, mệnh mệnh vui vẻ, trong nháy mắt phong tình vô hạn. Cái dáng tươi cười như vậy, không sâu, nhưng không hiểu sao lại tiến vào nội tâm cô. Người đàn ông này, mỗi lần ở trước mặt cô, cũng không quên thể hiện. Nhìn mãi như vậy, cho dù tập mãi thành thói quen, gia tốc đập của tim cô còn không thể ngăn chặn mà nhanh lên.

Cảm giác được không khí chung quanh tựa hồ càng ngày càng mỏng manh, Lý Nguyên Y hít thở mấy hơi thật sâu, cố ý xem nhẹ lời của hắn: “Trở lại chuyện chính, vì cái gì lại làm cho tôi rời đi kênh tài chính và kinh tế?”

“Rất đơn giản, Tư Chính Hạo thích em!” Đối với cái loại chuyện này, Đường Diệc Đình đương nhiên sẽ không lừa gạt cô, với hắn mà nói, liên tính đàn ông của toàn thể giới đều thích cô, cô cũng chỉ có thể là của hắn !

“Hả?” Lý Nguyên Y sửng sốt.

“Như thế nào, nghe được hần thích em, thật cao hứng? Chờ chút nữa có phải liền nhào tới đến trong ngực hần hay không, àn?” Vừa nghĩ tới có khả năng này, gương mặt tuần tú Đường Diệc Đình trong nháy mắt trầm vài phần. Hần nguyên bản chính là người có khí tràng thật lớn, thời điểm trong ngày thường mặt không chút thay đổi, cũng đã làm cho người khác kiêng kỵ không thôi, huống chi là hiện tại, ngũ quan thâm thúy mê người, giống như là kết lại một tầng sương, thoát nhìn cả người, lại là lạnh lùng xa cách.

Có lẽ là trong tiềm thức nhận định người đàn ông này sẽ không làm thương tổn cô, Lý Nguyên Y cũng không sợ hần, đem bàn tay to của hần từ bả vai cô giật xuống, giống như là xem quái vật vậy trờng mắt liếc hần một cái, nói chuyện đề-xi-ben cũng không tự giác lớn hơn rất nhiều: “Cũng bởi vì anh ta yêu thích tôi, cho nên tôi phải rời đi, đây coi là cái thiên lý gì?”

...

14. Chương 14: Đường Diệc Đình Thật Không Có Lừa Gạt Cô !

Cùng Đường Diệc Đình đàm phán, đương nhiên là chấm dứt với thất bại. Lý Nguyên Y bị buộc nghỉ phép, buồn bực ở nhà ngày người hai ngày, mà Lý Xương Húc, còn đang lo lắng vụ án Thiên phố, vẫn chưa có trở về.

Buổi chiều hôm nay, ngoài ý muốn Lý Nguyên Y tiếp điện thoại Tư Chính Hạo gọi tới, đi đến quán cà phê gần đài truyền hình gặp nhau.

Cô đến sớm hơn so với giờ hẹn nửa giờ, chọn một cái vị trí gần cửa sổ, buồn chán ngắm nhìn phong cảnh bên ngoài.

Trời hôm nay rất xanh, nhiều đóa mây trắng, mặt trời chiếu cao rực rỡ, đáng tiếc, tâm tình của cô, lại giống như trời mưa, có chút xuống thấp.

Sau khi gọi một ly Cappuccino, Lý Nguyên Y nâng quai hàm, suy nghĩ không tự giác lớn vờn vòng quanh vụ án Thiên phố - -

Lần này liên quan tới mạng người, thậm chí còn tìm ra một túi lớn thuốc. Như vậy, tin tưởng anh hai nhất định sẽ đem Thiên phố ra để chịu tội?

Không biết được Đường Diệc Đình sẽ phản kích như thế nào đây?

Sự tình phát sinh đến bây giờ, một tin báo cáo cũng không có, thậm chí ngay cả Thiên phố vẫn buôn bán như bình thường, làm ra được thủ đoạn như vậy, không phải người bình thường có thể làm được . Mà cô, mặc danh kỳ diệu dính vào cái người đàn ông nguy hiểm như vậy, cũng không biết đời trước tạo cái nghiệt gì...

“Xin lỗi, bên trong đài đột nhiên có chút việc, để cho em chờ lâu.”

Thoáng cái giọng nam trầm thấp phát qua bên tai, cắt đứt Lý Nguyên Y suy nghĩ, cô ngẩng đầu, vừa vặn nhìn thấy Tư Chính Hạo ngồi ở đối diện cô.

“Không có, anh đến đúng giờ.” Lý Nguyên Y thu hồi thần sắc, cho hần thoáng cái mỉm cười thản nhiên, “Gọi cho anh ly Latte, không sao chứ?”

Cùng Tư Chính Hạo cộng sự ba năm, cô cũng không có hiểu được bao nhiêu sở thích của hần .

“Đương nhiên không sao, cảm ơn nhiều.” Tư Chính Hạo lắc đầu, khẽ mỉm cười.

“Vội vã tìm ta như vậy có chuyện gì?” Lý Nguyên Y hiếu kỳ hỏi, nghĩ thầm có lẽ không phải là gọi cô trở về làm việc đi?

“Thật ngại, ở trên chuyện này, không giúp được em.” Về mặt Tư Chính Hạo áy náy, hẳn thật sự đã tận lực. Vài ngày nay, hẳn ở trước mặt tổng giám đốc đài nói giúp cô không ít, đáng tiếc vẫn không có hiệu quả.

“Không có việc gì, cũng đã lâu tôi không có nghĩ.” Lý Nguyên Y quấy muống cà phê trong tay, giọng nói mặc dù thật bình tĩnh, trong lòng lại nổi lên nhè nhẹ bất đắc dĩ...

Nếu như Tư Chính Hạo biết nguyên nhân thực sự mình bị tạm thời cách chức, không biết sẽ có cảm tưởng thế nào? Ba năm nay, trong công việc hẳn đối với mình vẫn luôn chiều cố hết sức, nhưng cô cũng chưa bao giờ nghĩ tới quan hệ của hai người ở phương diện khác. Cho nên thời điểm khi Đường Diệc Đình nói Tư Chính Hạo thích cô, ngoại trừ khiếp sợ, cũng không có cảm giác nào, nhưng cái người đàn ông bá đạo kia, lại vẫn cứ độc đoán như vậy - -

“Cũng bởi vì hẳn yêu thích tôi, cho nên tôi phải rời đi, đây coi là cái thiên lý gì?”

“Em không muốn rời đi kênh tài chính và kinh tế cũng được, tôi sẽ để cái kia tên họ Tư rời đi!”

“Đường Diệc Đình - - ”

“Ngoan ngoan, đừng làm rộn, an tâm nghỉ phép, tôi sẽ giúp em an bài chuyên mục mới, ân?”

“Tôi chỉ muốn đứng ở kênh tài chính và kinh tế!”

“Em nhất định phải làm cho họ Tư kia mất chén cơm?”

“Anh - - ”

...

Tinh thần Lý Nguyên Y lơ lửng, không chút nào biết rõ lúc này cô xinh đẹp lại mang một chút bộ dáng ngây thơ, chiếu vào đáy mắt Tư Chính Hạo, tựa như đóa hoa sen yêu kiều duyên dáng nở nộ vào mùa hè, đẹp dịu dàng ướt át, xinh đẹp khiến người khác không dời ánh mắt đi được.

Lúc nhân viên phục vụ đưa tới Tiramisu chỗ bọn họ ngồi, cắt đứt suy nghĩ của hai người, Lý Nguyên Y ngẩng đầu, lơ đãng nhìn thấy ái mộ mà Tư Chính Hạo không kịp thu hồi, trong lòng không hiểu sao trầm xuống, xem ra, Đường Diệc Đình thật sự không có lừa gạt cô!

15. Chương 15: Vận May Ngoài Ý Muốn

Ở trên tầng quan hệ nam nữ, Lý Nguyên Y được xem như một con người trì độn, cho nên mấy năm qua mới có thể không cảm giác được tình yêu của Tư Chính Hạo, nhưng kể từ tối hôm qua Đường Diệc Đình xuyên phá tầng giấy kia xong, hiện tại cô nhìn ánh mắt Tư Chính Hạo nhìn mình, trong lòng sẽ nhận không được sinh ra một loại cảm giác mâu thuẫn. Cô đối với hẳn không có tình cảm, có lẽ rời đi kênh tài chính và kinh tế cũng tốt, bằng không về sau hai người thường xuyên tiếp xúc, ngấm lại cô đều cảm thấy lúng túng.

Khi Lý Nguyên Y đã quyết định, liền nghe thanh âm trầm thấp của Tư Chính Hạo vang lên: “Trong khoảng thời gian em nghỉ phép này, có hứng thú đi đài truyền hình ở London trao đổi học tập một chút không, đúng lúc này tay phía ta được đề cử người.”

“Thật vậy chẳng? Sẽ đi bao lâu?” Con mắt Lý Nguyên Y thoáng chốc sáng lên, cho tới nay, cô luôn hy vọng có cơ hội có thể đi nước ngoài trao đổi học tập, không nghĩ tới vận may thế nhưng sẽ vào lúc này rơi xuống, đây cũng quá ngoài ý muốn.

“Trong vòng ba tháng, nếu như em nghĩ đi, tôi sẽ đem tên em báo đi qua, sau khi đợi bên kia xét duyệt thông qua, liền có thể đi trình diện.”

“Tốt, phiền toái Tư tổng, tôi muốn đi!” Lý Nguyên Y gật đầu, giữa lông mày tràn đầy hưng phấn không che dấu được. Nếu như cô đi Anh quốc, Đại lão Đường Diệc Đình sẽ không đến mức đuổi theo đi? Chờ đến lúc cô trở lại, nói không chừng tên khốn kia đã sớm đem chính mình ném đến sau đầu rồi, hiện tại chỉ nghĩ thôi, cô đã cảm thấy vui vẻ.

“Hào, vậy tôi giúp em an bài.” Tư Chính Hạo nở nụ cười, khó được thấy cô cười sáng lạn đến như vậy, tự đáy lòng hắn cũng cảm thấy vui vẻ. Xem ra, quyết định của hắn là đúng, đem tên của mình gạch tặng cho cô, hắn vui vẻ chịu đựng...

Sau khi cùng Tư Chính Hạo tách ra, tâm tình Lý Nguyên Y thập phần thoải mái đi làm cái spa, một mình ăn tối xong, lại hào hứng đi dạo phố. Cô đi dạo phố buôn bán phần hoa nhất, không ý thức đi đến cửa một tòa nhà xanh vàng rực rỡ.

“Thiên phố” hai cái chữ to nạm vàng, ở nghệ hồng làm nổi bật, lại lộ vẻ ngợp trong vàng son. Trong ánh mắt hạnh long lanh chợt lóe qua một luồng chán ghét, Lý Nguyên Y không có dừng lại, bước nhanh hướng quảng trường trước mặt đi đến.

Đêm nay thời tiết rất tốt, mặc dù có điểm lạnh, nhưng là rất dễ chịu. Lúc này, trên quảng trường tụ đầy người, có tình nhân tay trong tay, có trẻ em vui vẻ, còn có những người già cùng tản bộ nói chuyện phím. Nhìn từng màn ấm áp như vậy, trong lòng Lý Nguyên Y đột nhiên ấm áp, có loại hâm mộ không nói ra được.

“Nếu như ta biến thành hồi tưởng, thối lui ra khỏi cuộc sống này, lưu lại người kinh ngạc cùng khóc thút thít, thân thể lạnh như băng của ta không thể ôm trầm lấy người, nghĩ đến ta làm cho người ta yêu khắc cốt ghi tâm một mình bước đi giữ biển người, ta liền hận chính mình nhẫn tâm như thế...”

Tình ca thê mỹ, ở ca sĩ lang thang bên cạnh đàn cùng hát, càng thêm thương cảm động lòng người, Lý Nguyên Y cũng không nhịn được dừng bước lại - -

“Nếu như ta biến thành hồi tưởng, sợ nhất ta lại ích kỷ, ngoan cố nường nhờ không khí, chiếm lấy mỗi một tắc khe hở trong lòng người, liên lụy người ta yêu nhất thống khổ vì ta mất đi, như vậy thật không công bằng, thỉnh người quên đi hết thấy kỷ ức về ta...”

Tâm, không hiểu sao hưng hăng run lên, thoáng chốc hô hấp có chút dồn dập.

Lý Nguyên Y che tim, không biết mình vì cái gì đột nhiên có thể như vậy, chỉ là nghe được một bài hát tình ca mà thôi, lại có xúc động lớn như thế, phảng phất như đích thân mình trải qua một đoạn tình cảm khắc cốt ghi tâm, cuối cùng cô đều quên hết thấy, chỉ lưu lại đối phương, ở trong kỷ ức bị thương...

Thật sự là buồn cười, quá khứ của cô đơn giản giống như một tờ giấy trắng, vì sao lại có tình yêu oanh oanh liệt liệt như vậy?

16. Chương 16: Người Rất Nhớ Ta Sao?

Lý Nguyên Y, người bị vọng tưởng sao.

Nghĩ tới đây, cô gõ đầu, xoay người, đi tới bãi đậu xe. Đến bãi đậu xe, cô đi đến trước xe của mình, móc ra chìa khóa xe dự định mở khóa, đột nhiên, một cái bóng đen đi đến trước mắt, cô mãnh ngẩng đầu nhìn lên - -

Lại là gương mặt tuần tú kia hết sức dễ dàng làm người ta tim đập thành thịch, Lý Nguyên Y trong lòng trầm nghĩ, thật sự là oan gia ngõ hẹp. Cô dựa cửa sổ xe, vô ý thức lùi lại một bước, lông mày nhăn lại một chỗ: “Anh tại sao lại ở đây?”

“Nhìn thấy tôi liền cao hứng như vậy, xem ra em rất nhớ tôi?” Đường Diệc Đình một tay bỏ vào túi, tay kia lười biếng chống cửa xe, bộ dáng mặc dù tùy ý, lại thoáng cái cực hạn mị hoặc, từ sâu trong con người tản mát ra.

Huyết thái dương Lý Nguyên Y nhảy lên vài cái thỉnh thích, cảm giác được rung động trong tim bình ổn lại, tựa hồ lại trở về vị trí cũ lần nữa, cô chớp chớp cặp long mi cong cong kia, lạnh lùng đáp một tiếng: “Con mắt nào của anh nhìn thấy tôi nhớ anh?”

“Trong lòng cảm ứng được.” Người đàn ông cúi đầu cười một tiếng, thanh âm ở đêm tối yên tĩnh thế này, lại dễ nghe như vậy.

“A - -” Lý Nguyên Y cười lạnh, “Đường đại thiếu tựa hồ đi lộn chỗ. Tôi cảm thấy anh nên đi bệnh viện kiểm tra một chút!”

“Bệnh viện? Làm cái gì?” Người nào đó khó được hồ đồ.

“Xem chứng vọng tưởng! Tránh ra!”

Đường Diệc Đình cười khế, không chấp nhận với cô: “Nếu như nói nguyên nhân chứng vọng tưởng của tôi chính là em, trị như thế nào, ân?”

“Quả thật bệnh cũng không nhẹ!” Lý Nguyên Y dùng sức đẩy tay của hắn ra, phác thảo môi châm chọc nói: “Có thời gian lại đây nói chuyện, chỉ bằng tổn tâm tư ở trên người Thẩm Thiên Minh, hắn đỡ bị xử nặng!”

“Ân hừ, em quan tâm tôi như vậy?” Đường Diệc Đình vốn là khoác tay lên cửa xe đột nhiên khoác lên trên vai cô, mặt mày tà mị đột nhiên trở nên nghiêm túc, “Bất quá tôi thật tò mò một sự kiện, em có thể cùng tôi nói một chút hay không?”

Có lẽ là bị tâm tình của hắn lây, Lý Nguyên Y lại phản xạ có điều kiện hỏi một câu: “Chuyện gì?”

“Em đến tột cùng là gà, hay là cẩu?” Người đàn ông nói xong, trong đôi mắt thâm thúy, tràn đầy trêu tức.

“Anh - -” Lý Nguyên Y kịp phản ứng, trong nháy mắt thẹn quá hoá giận, nâng lên chân dài liền hướng bộ vị trọng yếu của hắn đá một cái, đáng tiếc người đàn ông phản ứng nhanh hơn cô, không đến thời gian hai giây, toàn bộ thân thể nhỏ bé liền bị hắn ép lên cửa xe, mà cái bàn tay kia không quy củ, thế nhưng lúc này trực tiếp để lên trên ngực mềm mại của cô, cách vật liệu may mặc hơi mỏng, tùy ý...

Chết tiệt, hắn tại sao có thể tại đây... Sờ cô? !

Mặt nhỏ Lý Nguyên Y đỏ lên, cũng không biết là thẹn thùng hay là tức giận, hô hấp bỗng nhiên dồn dập lên, “Chết tiệt Đường Diệc Đình, anh buông tay cho tôi!”

“Buông tay?”

Người đàn ông giương môi, ngón tay thon dài đẩy ra nút áo trên vạt áo cô, không kiêng nể gì cả lướt qua áo bra, áp vào phần thịt mềm mại trắng như bạch ngọc kia, “Như vậy?”

“Anh - -” đầu ngón tay của hắn lạnh buốt, xẹt qua da thịt non mềm của cô, chọc cho thân thể cô một trận run rẩy. Mà ghê tởm hơn chính là, người đàn ông này thế nhưng còn cúi đầu đụng vào ngửi một chút, “Uh, tựa hồ vẫn thơm giống như trước!”

Trên người cô có một cỗ mùi thơm thiên nhiên phát từ cơ thể, không nồng nặc bằng hoa hồng, dễ ngửi như bách hợp thanh nhã, Đường Diệc Đình cảm giác hô hấp của mình đột nhiên trở nên thô. Nặng, vốn chỉ nghĩ trêu chọc cô một chút, ai ngờ cuối cùng lại làm cho mình vòng đi vào. Sợ cầm giữ không được sẽ ở chỗ này làm những việc gì với cô, hắn vội vàng đứng thẳng người, thoáng buông ra sự kiềm chế đối với cô.

Lý Nguyên Y thấy thế, dùng hết khí lực đẩy hắn ra, bất chấp quần áo chính mình không chỉnh tề, vội vàng xoay người muốn đi kéo cửa xe, cổ tay lại bị hắn cầm.

17. Chương 17: Muốn Anh Làm Như Thế Nào, Trong Lòng Của Em Mới Có Vị Trí Của Anh?

Cô giận dữ ngẩng đầu, vừa vặn nhìn vào con người đen như mực của hắn, cái đôi mắt lóe ra thâm thúy kia, liếc nhìn, lại so với sao trong đêm lại sáng chói hơn.

Tâm, tại thời khắc này khế chặt lại, giống như là có cái chân tình không biết tên gì đó, đang lặng lẽ nổi lên, trong lúc nhất thời cô, lại quên mất giây giũa.

Lại là ánh mắt như thế, mỗi một lần hắn dùng ánh mắt sâu nhìn chăm chú cô như vậy, cô sẽ chống đỡ không được, thậm chí sợ hãi chính mình sẽ trầm luân, từ đó... Vạn kiếp bất phục!

Đường Diệc Đình nhìn cô, mấy giây sau mới dời đi ánh mắt: “Về sau không nên đi dạo một mình, rất nguy hiểm.”

Lời của hắn, đem Lý Nguyên Y từ trong suy nghĩ kéo trở lại, cô cắn cắn môi, trong lòng nghĩ nói gặp gỡ anh mới thực sự nguy hiểm, nghĩ lại, tốt nhất còn không nên chọc giận người đàn ông này, miễn cho tự mình chuốc lấy cực khổ, vì vậy cô hết sức thông minh lựa chọn gạt đầu, giống như là cam chịu lời của hắn.

Đường Diệc Đình thấy cô ngoan ngoãn nghe lời, giữa lòng mảy thoảng hiện lên một cái tâm tình phức tạp. Hắn đã đi theo cô từ lúc dạo phố đến bây giờ, không có ai biết, vừa rồi thời điểm cô đắm chìm ở trong tiếng ca, trong lòng hắn đã chấn động đến cỡ nào. Cô đau thương, cô mờ mịt, nó giống như một cây châm thật dài, đâm thật sâu vào trong tim hắn, mơ hồ hiện lên đau...

Trước kia, hắn yêu cô yêu được quá khổ, vẫn là hắn đuổi theo, mà cô thì chạy, ở giữa bọn họ, còn kèm theo một người thanh mai trúc mã rất trọng yếu đối với cô. Người nọ cùng cô tâm đầu ý hợp, lại bởi vì hắn cưỡng chế tham gia, mà không thể không tách ra. Có một ngày, cuối cùng cô tiếp nhận hắn, lại ở trước một ngày cử hành hôn lễ bỏ xuống hắn, biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi...

Sáu năm, hơn hai ngàn cả ngày lẫn đêm, hắn không biết mình là vượt qua như thế nào, mỗi ngày nhìn xem ảnh chụp của cô, gối lên tên của cô ngủ, lại bị cơn ác mộng máu chảy đầm đìa làm tỉnh lại. Hắn không biết vì cái gì mà cô lại nhẫn tâm như vậy bỏ xuống hắn, vì cái gì lại biến thành Lý Nguyên Y? Trong lòng có vô số vấn đề khó có thể giải đáp, nhưng cô lại hết lần này tới lần khác mất đi ký ức, thậm chí đứng ở mặt đối lập với hắn...

Bất quá không quan hệ, ít nhất bây giờ cô vẫn bình an, ít nhất, hắn còn có cơ hội, một lần nữa tranh thủ cô!

Nghĩ được như vậy, hắn tự tay giúp cô đem tóc lộn xộn vuốt đến sau tai, thanh âm trầm thấp khàn khàn có hơn vài tia chờ mong: “Muốn anh phải làm cái gì, trong lòng của em mới có vị trí của anh?”

...

Sau khi Lý Nguyên Y về đến nhà, vừa vặn nhìn thấy Lý Xương Húc ngồi trên sô pha, cả gương mặt tuấn tú đều là âm trầm.

“Anh, tâm tình không tốt?” Cô thay dép xong, đi đến đối diện anh hai ngồi xuống, trong mắt hiện lên vài tia quan tâm, “Có phải vụ án không thuận lợi hay không?”

“Buổi chiều, có người đến tự thú, nói chuyện này cùng Thiên phố không có liên quan...” Lý Xương Húc đại khái giảng một chút chuyện trải qua, đáy mắt tĩnh mịch tràn đầy không cam lòng, bàn tay nắm thành quyền thật chặt, cực lực nhịn xuống nội tâm tức giận.

Lý Nguyên Y nghe xong, trong lòng lộp bộp một tý, xem ra lúc này đây Đường Diệc Đình, toàn thắng.

“Đường Diệc Đình người này quá sâu không lường được, em à, lần trước còn đắc tội hắn, về sau nhất định phải chú ý, ngàn vạn chớ trêu chọc hắn, có biết không?” Lý Xương Húc nhìn em gái có chút không yên lòng, không khỏi vẻ mặt cứng rắn, rất nghiêm túc cảnh cáo cô.

“Uh, biết rõ.” Lý Nguyên Y gạt đầu, tâm tình lại không hiểu sao trầm trọng rất nhiều.

18. Chương 18: Là Ai Muốn Hãm Hại Tôi?

Thiên phổ

Trong phòng VIP, lúc này truyền đến thoảng cái giọng nữ lạc lạc: “Trầm thiếu, anh ở trong cảnh sát ngày người ba ngày, con mắt Tiểu Lôi khóc tới nổi sưng lên.”

Nói chuyện là minh tinh Tô Tâm Lôi đang hot, cô vốn có một gương mặt tinh xảo, giống như hoa sen mới nở xinh đẹp vậy, tiếng nói lại là nhuần nhu khiến đàn ông hận không thể đem cô ôm vào trong ngực.

“Ai nha, tâm can bảo bối của anh, mau cho anh nhìn xem nào, có phải là sưng lên thật hay không?” Thẩm Thiên Minh híp cặp mắt mười phần đào hoa phóng điện, bàn tay đem cô ôm càng chặt hơn, giễu giễu nói: “Còn là xinh đẹp như xưa như vậy sao.”

“Đáng ghét, người ta là thật hết sức lo lắng a.” Tô Tâm Lôi nói lời này không phải giả, Thẩm Thiên Minh là kim chủ của cô, lớn lên lại đẹp như vậy. Lỡ như, hấn thực sự xảy ra chuyện, đối với cô tuyệt đối không có lợi. Cô nói xong, thân thể nhu nhược không có xương, ái muội hướng về trong lòng Thẩm Thiên Minh cọ xát, ám hiệu hàm xúc ý tứ mười phần.

“Ngoan ngoan như vậy - -” Thẩm Thiên Minh dứt khoát nắm cầm cô, đang muốn cúi người hôn môi cô, cửa vào lúc này lại bị đẩy ra, đi vào hai người đàn ông cao lớn, không gian rộng lớn, thoảng chốc bắt đầu trở nên căng chặt.

Nhìn thấy người đến, Thẩm Thiên Minh vội vàng buông Tô Tâm Lôi ra, cười hì hì nghênh đón.

Chuyện tốt bị quấy rầy, Tô Tâm Lôi có chút không vui, hai tròng mắt yêu mị theo phương hướng Thẩm Thiên Minh nhìn mà nhìn lại, ánh mắt lại ngừng ở một trên một người đàn ông mặc áo sơ mi màu đen, rất cuộc đời không được. Đang ở giới giải trí, cái dạng đàn ông tốt gì mà cô chưa từng thấy qua, nhưng đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy bộ dáng xinh xắn, khí tràng lại cường đại như thế, cho dù lúc này hấn không nói lời nào, chỉ là tùy ý đứng ở đó, như trước làm cho người ta khó có cảm giác áp bách thể hít thở không thông...

Người đàn ông này là ai?

“Ồ, Đường đại thiếu của chúng ta cuối cùng đến đây.” Trên mặt Thẩm Thiên Minh có một loại thoải mái tự nhiên, mà lúc Tô Tâm Lôi nghe được lời hấn nói, ánh mắt bỗng nhiên sáng ngời, nguyên lai hấn chính là Đường Diệc Đình? Không nghĩ tới hôm nay lại để cho cô gặp được, cơ hội tốt như vậy, cô sao có thể không nắm bắt? Nghĩ đến như vậy, Tô Tâm Lôi vội vàng đứng dậy, phong thái chập chờn đi tới, nửa đường lại bị Rose cản lại - -

“Boss chúng ta có việc nói cùng Trầm thiếu, cô ra ngoài!”

Tô Tâm Lôi không có nghĩ đến cái người đẹp trai như vậy lại không có tình người, nụ cười chỉ một thoáng cứng đờ, đem ánh mắt nhìn qua trên người Thẩm Thiên Minh, lại phát hiện hấn hướng về cô phát phát tay, ý bảo cô rời đi. Cô đành phải thu dọn đồ đạc, lưu luyến liếc Đường Diệc Đình đối với cô làm như không thấy nhìn một cái, sau mới không cam tâm tình nguyện rời đi.

Trên ghế rất nhanh cũng chỉ còn lại có ba người bọn họ.

Đường Diệc Đình một tay để trong túi quần, mày rậm khẽ nhăn một tý, lạnh lùng châm chọc: “Xem ra cậu bề bộn nhiều việc, chân trước mới ra cục cảnh sát, chân sau liền cùng mỹ nhân ở cùng chỗ.”

“Ai nha, chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong. Thật tốt.” Thẩm Thiên Minh cười vô lại, cánh tay dài duỗi ra, muốn đi khoác lên bả vai Đường Diệc Đình, ai ngờ lại bị hấn ném qua vai một cái thật hoàn mỹ, ném đến trên mặt đất - -

“Chán sống, dám chạm vào tôi?”

“Mẹ kiếp!” Thẩm Thiên Minh chật vật đứng lên, gặp Rose ở một bên cười, gương mặt tuần tú kéo ra, “Rose, gặp tiểu gia ăn quả đắng, cậu rất vui về?”

“Thẩm thiếu, ngài cũng không phải không biết Boss nhà ta có thích sạch sẽ, ngài đừng phải boss, một cái ném qua vai đã rất nhẹ.” Rose không cho là đúng bấu môi, quật ngược lại hắn.

“Cậu không nói thật sẽ chết à?” Thẩm Thiên Minh trừng hắn một cái.

“Tốt lắm, nói chính sự!” Đường Diệc Đình trầm giọng mở miệng, chặn bọn họ đầu vô mồm. Hai người này, mỗi lần chỉ cần đứng cùng một chỗ, đều giống như hỏa tinh đụng địa cầu, một cái xấu, một cái độc miệng, thật đúng là tuyệt phối.

“Thời điểm này, đến tốt cùng là ai muốn hãm hại tôi?”

19. Chương 19

Nói đến điều này, Thẩm Thiên Minh cuối cùng thu hồi phóng túng. Bộ dáng hoa hoa công tử, trở nên nghiêm túc. Thời gian qua hắn vẫn luôn alf người khéo đưa đẩy, ở thành phố A, thế lực khắp nơi đều phải đối với hắn nhượng ba phần lễ, qua nhiều năm như vậy liên tục bình an không có chuyện gì, cho nên trong lúc nhất thời, thật sự không nghĩ ra phía sau màn này là thần thánh phương nào.

“Đối phương quá cẩn thận, khó tìm được dấu vết để lại.” Rose lắc lắc đầu, trong đôi mắt xinh đẹp, xẹt qua vài tia không cam lòng. Đối phương nhất định là một người cao cấp trong hắc đạo. Khách, ở Thiên phố đêm đó đa phần là người hắc đạo, căn bản không có biện pháp tra ra, là ai đem túi đồ kia vào. May mắn Đường Diệc Đình phái người theo dõi camera, cũng chính là cái người đàn ông mới vừa rồi, bây giờ mới phát hiện, hắn còn có một em trai sinh đôi Lưu Thắng, mà hết sức trùng hợp, trong tài khoản Lưu Thắng có thêm một trăm vạn USD...

Vốn dĩ sự việc chính là, Lưu Thắng thừa dịp Lưu Bay đi vào toilet, giả mạo hắn mang đồ vào phòng riêng, về phần làm việc cho người nào, ngay cả hắn cũng không có biết, đối phương liên lạc với hắn bằng sim điện thoại không cố định, tên để gửi tiền vào tài khoản cũng là giả, căn bản không thể nào tra tới đó.

“Là nhắm về tôi.” Đường Diệc Đình nhấp một hớp nhỏ rượu đỏ, môi mỏng khẽ quynh rũ ra, nói ra một câu thật mây trôi nước chảy.

“Boss, chẳng lẽ là W. E?”

Năm gần đây, ở sau lưng, có cỗ thế lực không nhỏ liên tục quấy nhiễu bọn họ, theo điều tra, đó là một cái tổ chức thần bí gọi W. E, bọn họ có được đội ngũ hacker khổng lồ, thường xuyên xâm nhập internet tập đoàn Tinh Tế, ý đồ muốn đánh cắp bí mật buôn bán, chỉ là mỗi một lần, đều thất bại mà về. Không nghĩ tới lần này, thế nhưng hạ thủ với Thiên phố?

“W. E?” Đường Diệc Đình vẫn chưa trả lời, Thẩm Thiên Minh liền nhảy ra ngoài, “Tay của bọn họ lại đưa đến thành phố A? Khốn kiếp, thật sự mượn mặt của trời mà.”

“Ruồi bọ chỉ bầu vào trứng thối, do Thiên phố có rất nhiều chỗ sơ hở, bản thân cậu tự xử lý một chút.” Đường Diệc Đình ngược mắt, lạnh lùng nhìn Thẩm Thiên Minh một cái, “Không cần luôn giao tâm tư hoa loạn thất bát tao trên người nữ nhân.”

“Không phải kêu loạn thất bát tao, chuyện giữa nam với nữ, bản thân cậu. Thì sẽ không hiểu được.” Thẩm Thiên Minh cười vô lại, lơ đãng phản bác.

“Hừ, lời nói vô căn cứ!”

Đường Diệc Đình lãnh phúng(lạnh lùng, trào phúng) một câu, khẽ nghiêng người từ quầy thủy tinh thượng cầm lấy một gói thuốc lá, đốt lên một cây, sương mù lượn lờ, vào thời khắc đôi mắt thâm thúy này không hiểu sao hiện lên thêm vài tia ảm đạm, suy nghĩ liền sớm bay tới trên người phụ nữ nhỏ nào đó - -

“Tôi phải làm như thế nào, trong lòng của em mới có vị trí của tôi?”

“Chờ tới lúc anh không bao giờ chuyên quyền độc đoán, chúng ta sẽ nói đến vấn đề này!”

...

Chuyên quyền độc đoán sao?

Có lẽ vậy, nếu như cô không thích, hẳn sẽ tận lực thay đổi vì cô, nhưng là bảo bối, cái gì anh cũng có thể nghe lời em, ngoại trừ, để cho anh rời đi em...

Một đảo nhỏ trên Nam Thái bình dương.

Sóng biển đánh mạnh mẽ vào đá ngầm, phát ra tiếng vang “bành bạch”, trên đá ngầm, người đàn ông đứng chấp tay, thân thể cao lớn tựa như một tòa điêu khắc, trở thành phong cảnh mỹ lệ trên bờ biển.

Đột nhiên, thoáng cái bóng dáng kiên tráng vội vã tới, sau khi chào thành kính với hắn, thấp thỏm bất an hỏi báo: “Ông chủ, sự tình thất bại.”

Người đàn ông nghe vậy, mày rậm chau lên, nhẹ nhàng cười một tiếng: “Nếu như Đường Diệc Đình dễ đối phó như vậy, cũng không phải Hắc Đế Tư uy chấn châu Âu.”

“Ông chủ có gì phân phó?”

“Lui xuống trước đi.” Người đàn ông nói xong, quay đầu nhìn về phía biển, đôi mắt thâm thúy nhanh chóng quét qua một luồng ngoan tuyệt: Tiếp theo, sẽ không còn đơn giản như vậy!

20. Chương 20: Thật Sự Cam Tâm Rời Đi ?

Lý Nguyên Y không nghĩ tới, sếp tổng Triệu Thiên Dương sẽ đích thân liên lạc với cô, lúc tiếp điện thoại của hắn, vừa vặn lúc cô cùng người bạn thân Lê Lâm gặp nhau ở quán cà phê.

” Triệu tổng, ngài khỏe! Xin hỏi ngài gọi tôi có chuyện gì?” Trong ấn tượng, đây là lần đầu tiên tổng giám đốc gọi điện thoại cho mình, cô lại không có hưởng thụ được cái cảm giác kinh hãi, dù sao vài ngày trước cái đài truyền hình này sợ đắc tội Đường Diệc Đình nên bắt cô thôi việc, làm cho lòng cô lạnh đi.

“Dẫn chương trình Lý, nghe Tư Chính Hạo nói cô muốn đi London?” Không hổ đã từng làm người dẫn chương trình, cho dù Triệu Thiên Dương có lớn tuổi, thanh âm vẫn còn thuần hậu hữu lực, tràn trề từ tính.

“Đúng, tổng giám đốc, cơ hội như vậy khó được, tôi nghĩ nắm chặt.” Lý Nguyên Y vừa nghe ông nhắc tới vấn đề này, trong con mắt thoáng hiện lên thận trọng.

“Là như vậy, bên trong đài nhất trí cho rằng Tư Chính Hạo là người thích hợp nhất với việc đi trao đổi lần này, mà cậu ta cũng đã chờ mong cơ hội này năm năm, nhưng lại kiên quyết đem cơ hội nhường cho cô, dẫn chương trình Lý, tôi muốn nghe một chút cô nghĩ như thế nào ?” Thanh âm Triệu Thiên Dương, hơi thử dò xét.

Lý Nguyên Y vô ý thức nhíu mày, hiển nhiên bị lời của ông ảnh hưởng đến, qua hai giây mới tìm thanh âm của mình trở về, hỏi: “Tổng giám đốc, ngài nói, Tư tổng đem tên của hắn gạch nhường cho tôi?”

Lão thiên, nếu như cô biết rõ phiếu tham dự lần này thật ảnh hưởng Tư Chính Hạo, dù thế nào cô cũng sẽ không tiếp nhận. Rõ ràng đối hắn vô tình, vì sao hắn lại làm như thế...

“Phải. Tôi không biết thái độ cô đối với cậu ta như thế nào, nhưng cậu ta là người mà Triệu tổng tôi nhìn trúng làm con rể, kính xin cô về sau cùng cậu ta giữ một khoảng cách, bằng không, con gái của tôi sẽ không

vui. Mặt khác, cô không cần trở về TGN, cô là nhân tài, có rất nhiều đài truyền hình ở thành phố A cần cô, hãy đi tìm chỗ khác làm việc đi.”

“Triệu tổng, tôi cũng không có làm sai bất cứ chuyện gì, ngài cách chức của tôi như vậy, thật sự không nói lí đi?” Lý Nguyên Y khẽ nâng lên âm điệu, không nghĩ tới trình độ xúi quẩy của mình lên tới vậy, cô đối Tư Chính Hạo vô tình, cuối cùng ngay cả đài truyền hình đều không trụ lại được.

“Dẫn chương trình Lý, cô hãy tha thứ cho tâm một người làm cha, biết rõ Tư Chính Hạo đối với cô có tình cảm không tầm thường, tôi có thể tiếp tục bỏ mặc sao?” Nói đến cái đề tài này, trong nháy mắt thanh âm Triệu Thiên Dương nghiêm túc vài phần.

“Triệu tổng, tôi lý giải lòng thương con gái của ngài, nhưng tôi cùng với Tư tổng không có một chút ái muội, đây cũng quá...” Lý Nguyên Y nghĩ căn cứ vào đạo lý mà bảo hộ quyền lợi của mình, lại bị Triệu Thiên Dương lạnh giọng chặn - -

“Cô nghĩ đi tới đài truyền hình nào, tôi sẽ viết thư đề cử giúp cô, về phần rời đi việc này, tôi nhìn một chút, hợp đồng của cô hết kỳ hạn vào tháng sau, sao không hảo tự hảo tán? Nên có bồi thường thì đài truyền hình sẽ đưa cô, liền như vậy, tự giải quyết cho tốt đi.”

Hắn nói xong, không chờ Lý Nguyên Y phản bác, liền cúp điện thoại.

Lý Nguyên Y trợn mắt há hốc mồm nhìn vào di động đã ngắt, tim giống như là ngạnh một cây xương cá, cực kỳ khó chịu.

“Có lắm hay không, lão già đài trưởng kia lại muốn cậu dời đi?” Lê Lâm gấp sách mặt Lý Nguyên Y không tốt, vội vàng thả tay trên ipad ra, vỗ bàn hùng dũng oai vệ mắng: “Xem chị thu thập ông ta như thế nào!”

“Cậu nghĩ thu thập ông ta như thế nào?” Lý Nguyên Y vẻ mặt hiếu kỳ, tiện tay cầm lấy cà phê trên bàn uống một ngụm, hương Cappuccino nồng thơm vào trong miệng, không hiểu cảm thấy có chút khổ sở.

“Mình tìm người đem TGN nổ.” Lê Lâm oán hận cắn răng.

“Đi thôi, đến lúc đó mình sẽ nhờ anh mình, tìm một cái nhà tù thoải mái để cho cậu ở.” Lý Nguyên Y không khỏi nở nụ cười, đôi mi thanh tú nhú chặt, bởi vì bạn tốt nói một phen trượng nghĩa, trong nháy mắt giãn ra rất nhiều.

“Đáng ghét, có người bạn giống như cậu sao?” Lê Lâm bẹt bẹt miệng, cảm giận bất bình hỏi một câu, “Chẳng lẽ cậu thật sự cam tâm rồi đi?”

...

21. Chương 21: Không Thoải Mái Ở Đâu?

Lý Nguyên Y mang theo túi sách, chán đến chết ở công viên bên cạnh tản bộ.

Thời tiết tối nay đặc biệt tốt, gió mát phơ phất, có một tia tơ cảm giác mát, lại làm cho người ta cảm thấy phi thường thoải mái. Ánh trăng cong cong trên bầu trời, ánh trăng nhu hòa bao phủ lên con đường rộng lớn phía trước, tỏ ra dị thường mê người, nhưng cô lại không có lòng dạ nào thưởng thức.

Buổi chiều mặc danh kỳ diệu bị mất chén cơm, Lê Lâm liên tục giật giây cô đi tìm Tư Chính Hạo lý luận, không phải cô không nghĩ tới, nhưng chỉ cần nghĩ tới tâm tư hẳn đối với bản thân, cuối cùng vẫn là cứng rắn nhìn xuống. Mặc dù lúc này đây, cô hết sức không cam lòng, nhưng Triệu Thiên Dương đã nói tới mức đó, nếu như tiếp tục lưu lại TGN cũng không có bất kỳ ý tứ, sao không tìm ra đường khác?

Lấy điều kiện của cô, dù đến chỗ nào cũng không phải giống nhau sao?

Lý Nguyên Y, tin tưởng mình, nhất định làm được!

Đang lúc cô vì chính mình động viên, Lý Xương Húc nhắn tin, mở ra, sau khi nhìn thấy nội dung tin nhắn, Lý Nguyên Y nhin không được trái tim ấm áp, cô khẽ phác thảo môi, nhanh chóng nhắn trả lời: “Em đã ăn cơm , yên tâm.”

Cái người thương yêu muội thành si này, dù bận rộn thế nào cũng không quên nhắc cô ăn cơm, bắt quá sau khi cô cùng Lê Lâm tách ra, cũng không có tâm tình để ăn cơm tối, nếu như bị anh hai biết được, nhất định sẽ mắng cho một trận .

Chao ôi - -

Tốt hơn nên đi ăn một chút gì đi.

Lý Nguyên Y nghĩ tới như vậy, xoay người hướng ven đường đi đến. Thời điểm đi được nửa đoạn đường, dạ dày đột nhiên có chút đau, cái trán cũng bắt đầu nổi lên mồ hôi lạnh.

Thật đau - -

Lý Nguyên Y nhíu mi, vô ý thức che tim, đứng tại một chỗ. Đoán chừng là buổi chiều uống quá nhiều cà phê, làm cho đau bụng bị phát tác. Cái bệnh bao tử này, thật sự là công tác gây ra, hơn nữa bình thường cô cũng không quá chú ý đến ăn uống đúng giờ, cho nên mới càng ngày càng nghiêm trọng. Mỗi một lần thời điểm đau bao tử, đau giống như dì cả tới vậy, muốn nửa cái mạng của cô.

Xem ra hôm nay thật không phải là xúi quẩy bình thường!

Lý Nguyên Y thầm suy nghĩ , cả người bởi vì thân thể không thoải mái, trở nên yếu ớt vô lực, tâm tình tựa hồ cũng xuống thấp rất nhiều.

Lúc này, một chiếc Ferrari màu xanh ngọc gào thét chạy qua bên người cô, tiếp theo, lại rất nhanh quay trở lại, trong nháy mắt, thoáng cái bóng dáng cao lớn đến trước trước mặt cô, Lý Nguyên Y vô ý thức ngừng đầu, vừa vận chống lại một đôi mắt tinh mịch như đám sương mù!”

“Ăn cơm chưa? Sao lại ngồi ở đây một mình?” Đường Diệc Đình cúi người xuống, gương mặt tuấn tú tiến đến trước mặt cô, ánh mắt thâm thúy, sáng quắc thăm dò vào đáy mắt cô.

Tinh thần Lý Nguyên Y chao đảo một cái, cắn môi, không nói gì.

Đường Diệc Đình thấy cô chau mày, vẻ mặt thoát nhìn tựa hồ rất khó chịu, hần nhin không được vươn tay ở trên trán cô dò xét một chút, “Thời tiết như thế này, còn có thể đổ mồ hôi? Ở đâu không thoải mái?”

“Không có, anh đi đi!” Không muốn bị hần phát hiện sự khác thường của mình, Lý Nguyên Y dứt khoát xoay mặt, lạnh giọng đuổi người.

Ai ngờ, Đường Diệc Đình lại đột nhiên đem cô ôm lấy, Lý Nguyên Y kinh kêu một tiếng, còn không kịp phản kháng, liền bị hần bỏ vào ghế bên cạnh ghế lái, khóa cửa lại, lưu loát liền mạch.

“Uy, thả tôi ra ngoài!” Lý Nguyên Y ngồi ở vị trí kế bên ghế tài xế ngồi, dồn hết khí lực đập vào cửa xe, mà Đường Diệc Đình căn bản sẽ không để ý không hỏi cô, thông dong trở về trên ghế lái.

“Đường Diệc Đình, đến tốt cùng anh nghĩ muốn làm gì?” Bên trong chiếc xe, chỉ có hai người bọn họ, Lý Nguyên Y nhin không được bắt đầu có chút bối rối.

22. Chương 22: Không Có Đáng Ghét Như Vậy

“Ngồi yên, đưa em đi bệnh viện!” Đường Diệc Đình nhàn nhạt liếc cô một cái, tiếp theo nhấn ga thật mạnh, trong nháy mắt xe chạy nhanh rời đi.

“Tôi không cần đi!” Lý Nguyên Y bĩu bĩu cái miệng nhỏ, kháng nghị nói. Trời mới biết, bệnh viện là nơi cô chán ghét nhất.

“Không phải do em.” Đường Diệc Đình nhíu mày, vẻ mặt không thể thương lượng.

“Bá đạo!” Lý Nguyên Y đích lẫm bấm một câu, trong lòng lại một cảm giác khác thường khác thoáng chạy qua. Cảm giác dạ dày khó chịu này càng nhiều, biết rõ chống lại không có hiệu quả, cô đành phải dựa vào thành ghế thoải mái, từ từ nhắm mắt lại.

Xe vững vàng chạy băng băng cực nhanh, rất nhanh đã đến bệnh viện hàng đầu.

Đường Diệc Đình tắt khóa, vô ý thức liếc cô một cái, phát hiện hai mắt cô đang nhắm chặt, đèn đường mờ vàng, xuyên vào bên trong xe, ánh sáng nhẹ nhàng rơi ở trên khuôn mặt nhỏ nhắn ôn nhu của cô, trong lúc nhất thời, tốt đẹp như thế làm cho người khác không dám phá hủy đi nó. Lông mi thật dài cong vênh lên, làm cho hấn nhin không được vươn tay, nhẹ nhàng đụng chạm một tý.

Lý Nguyên Y ngủ không có sâu, cơ hồ tay của hấn mới vừa rơi xuống trên lông mi cô, cô liền tỉnh, mê mang mở mắt, vừa vận dụng tới đôi mắt sâu không thấy đáy kia, tâm, không hiểu sao lại căng thẳng, trái tim nâng cao tăng suất, tựa hồ lại rối loạn.

“Tỉnh?” Thanh âm Đường Diệc Đình, lúc này ôn nhu có thể nheo ra nước, Lý Nguyên Y sững sờ gật đầu, thấy bàn tay to của hấn đưa tới, vẻ mặt cô rùng mình, thanh âm nhin không được run: “Anh... Anh muốn làm gì?”

“Giúp em cởi dây an toàn, bảo bối hy vọng anh làm cái gì sao?” Bộ dáng thất kinh của cô, làm cho Đường Diệc Đình buồn cười, hưng khởi ý nghĩ muốn trêu chọc cô.

“Tôi tự mình làm thì tốt rồi.” Lý Nguyên Y vội vàng đẩy ra tay của hấn, lưu loát cởi dây an toàn, mở cửa xe, xuống xe...

Ở bệnh viện lặn qua lặn lại một phen, lúc đi ra, trên tay Đường Diệc Đình, nhiều thêm túi thuốc.

“Mấy năm này, đến tốt cùng em sống thế nào ?” Vừa nghĩ tới thiếu chút nữa cô đem mình biến thành viêm dạ dày cấp tính, gương mặt tuấn tú của Đường Diệc Đình thoáng chốc trầm vài phần.

“Anh quản tôi?” Lý Nguyên Y vênh cái miệng nhỏ nhắn lên, không phục đáp một tiếng, lúc này đầu óc cô không có rõ ràng, căn bản là không rảnh bận tâm trong lời nói của anh, ẩn chứa thâm ý.

“Lần sau phải nhớ ăn cơm đúng giờ.” Đường Diệc Đình sờ sờ đầu của cô, trong lời nói lạnh như băng, lại đầy tràn nồng đậm quan tâm.

Lý Nguyên Y có chút hoảng hốt, người quan tâm cô như vậy, ngoại trừ anh hai, hình như có lẽ không có ai khác. Tâm, trong nháy mắt này, giống như là bị cái gì kích thích, có một thứ tình cảm gì đó, đang từ từ thay đổi. Có lẽ là người đang bị bệnh sẽ cảm thấy thật yếu đuối, tại thời khắc này, cô cảm giác thấy Đường Diệc Đình, không có đáng ghét như vậy.

Vừa mới ở trong bệnh viện, một đường đi cô nhận được biết bao ánh mắt hâm mộ cùng ghen tị. Lúc gần đi, một vị bác sĩ lớn tuổi, còn vụng trộm ở bên tai cô nói một câu thật sâu xa, cô gái a, thẳng nhóc này khó tìm đấy, cô hãy quý trọng thật tốt...

“Dạ dày em không tốt, vài ngày này, hãy ăn thức ăn lỏng một chút.” Giọng nói Đường Diệc Đình trầm thấp, đem Lý Nguyên Y đang suy nghĩ kéo trở lại, “ Tôi đưa em đi ăn chút cháo, sau đó em uống thuốc là được.”

“Àn!” Lúc này Lý Nguyên Y cũng không còn khí lực để lặn qua lặn lại, đành phải gật gật đầu, thuận ý của hấn.

23. Chương 23: Cần Phải Khiến Cho Lý Nguyên Y Ăn Cơm Cùng Hấn

Lý Nguyên Y ở nhà nghỉ ngơi vài ngày, lúc này mới đi tìm công việc mới.

Trước khi cô đắc tội công khai với Đường Diệc Đình, có rất nhiều đài truyền hình ở thành phố A hướng cô đưa ra cảnh ô-liu, bởi vậy hết sức tự nhiên, Lý Nguyên Y lúc này đây, liền trực tiếp tìm tới người lúc trước đã liên lạc với cô.

“Thật ngại, Lý chủ bá, hiện tại bên trong đài không thiếu người, lần sau có cơ hội, nhất định giữ lại cho cô...”

“Lý chủ bá, đài chúng ta hết sức hi vọng cô có thể đến làm việc, nhưng cô lại đắc tội tập đoàn Tinh Tế nên mới...”

“Thật sự rất đáng tiếc, Lý chủ bá, nếu không tôi sẽ gọi điện thoại cho đài truyền hình ở thành phố B hỏi một chút...”

...

Lý Nguyên Y tùy ý đi ở trên đường cái, con mắt hạnh trong suốt, dần dần trở nên âm đạm.

Cả buổi chiều, cô đi tìm mấy đài truyền hình, mọi người vẫn giống như nhau hiểu lầm rằng cô vì đắc tội Đường Diệc Đình mà bị cắt chức, căn bản không có ai dám thuê cô vào làm việc. Nhân tình âm lạnh, hôm nay xem như cô ném trái hết, tuy nói trong lòng thất vọng, nhưng cũng hiểu đạo lý làm người thân bất do kỷ này.

Mấy ngày hôm trước, Tư Chính Hạo có đi tìm cô, hỏi cô vì sao lại từ chức, thậm chí còn muốn giúp cô giới thiệu công tác. Đối với cái người đã từng làm cấp trên của mình này, Lý Nguyên Y cảm kích, nhưng cũng không muốn làm người ta hiểu lầm chuyện gì cả, vì vậy tùy tiện mượn cớ, trực tiếp cự tuyệt.

Về phần Đường Diệc Đình, sau ngày đó liền không thấy bóng dáng, cũng không biết đang bận rộn cái gì...

“Thân ái, thật là đúng dịp, thế nhưng lại gặp cô ở chỗ này!”

Đột nhiên, một cái bóng dáng cao lớn thoáng cái vọt tới trước mặt, Lý Nguyên Y lên tiếng ngăn đầu, vừa vận nhìn thấy gương mặt tuấn tú hé ra thần thái phong lưu.

“Thảm thiếu, tôi với anh không quen thuộc như vậy, đừng loạn gọi.” Cô lấy túi xách đeo trên người cầm lên trước ngực, con mắt hạnh nhanh chóng chột lóe qua một tia bài xích.

Nếu như hỏi Lý Nguyên Y ghét nhất chính là loại đàn ông nào, đáp án nếu như không phải loại người trước mặt này thì không ai có thể nữa. Theo ý cô, Thẩm Thiên Minh chính là điển hình một loại. Ngựa, cái loại nhìn thấy nữ nhân xinh đẹp liền muốn nhào tới kia, hơn nữa bối cảnh phức tạp Thiên phố, cô đối với vị Thẩm gia đại thiếu gia này, mức độ hảo cảm chính là không.

“Trước lạ sau quen không phải sao, Lý Nguyên Y, thiếu gia ta đối với cô phi thường ái mộ, không biết có được cái vinh hạnh này, mời cô ăn cơm tối?” Thẩm Thiên Minh híp cặp mắt hoa đào mê người lại, tự cho rằng hết sức mê người gương cao nụ cười giống như chiều bài trước kia với những cô gái khác.

“Không cần, tôi không có thời gian.” Lý Nguyên Y lạnh lùng trả lời một câu, lướt qua hắn, trực tiếp hướng đi trên ven đường.

Thẩm Thiên Minh đuổi theo, ngăn cản con đường của cô, mắt phượng đẹp mắt thoáng qua đường cong nguy hiểm: “Lý chủ bá, cô đã không nể mặt như thế, đừng trách thiếu gia xử dụng thủ đoạn cứng rắn.”

Bắt đầu từ nửa năm trước, trong lúc vô tình hắn nhìn chuyên mục (tài chính và kinh tế một đường) này, liền bị Lý Nguyên Y tài trí ngọt ngào, quan niệm độc đáo hấp dẫn, vì vậy bắt đầu phát ra thể công theo đuổi. Hoa tươi, trang sức, phàm là phụ nữ thích, hắn đều đưa, đáng tiếc vị mỹ nữ chủ bá kia lại không cảm kích, ngay cả ánh mắt cũng không để cho hắn, càng đừng nói tới việc nhận lấy những món quà mà hắn đưa kia.

Thẩm Thiên Minh đời này, còn không có phụ nữ nào mà lại nắm không được, ngoại trừ cô!

Hôm nay, bất kể sử dụng biện pháp gì, cũng phải làm cho Lý Nguyên Y cùng hắn ăn cơm.

“Thảm thiếu, giữa ban ngày ban mặt, chẳng lẽ anh còn muốn làm loạn ép buộc người khác sao?” Lý Nguyên Y ôm chặt túi sách, mặt mày cong cong, nở nụ cười. Vui vẻ đạt đến đáy mắt, nhưng là lãnh đến mức tận cùng châm chọc.

Biết rõ người đàn ông trước mắt này không phải là dễ chọc, cô hết sức làm cho chính mình giữ được tỉnh táo, trong đầu vận chuyển gia tốc nghĩ tới kế thoát thân.

24. Chương 24: Gặp Người Ngoài Ý Muốn

“A, không tin cô có thể thử xem. Sẽ cho cô thêm một phút thời gian suy nghĩ.” Lối đi nhỏ hẹp, bị hấn chặn lại, đại khái là chắc chắn cô chạy không thoát, Thảm Thiên Minh để hai tay vào túi, trên khuôn mặt tuần tú hiện lên thần thái tự đắc, làm cho Lý Nguyên Y hận đến mức muốn cắn răng.

“Suy nghĩ xong chưa?” Thảm Thiên Minh giơ cổ tay lên nhìn đồng hồ đeo tay một cái, bên khóe miệng, thoáng quynh rũ ra một nụ cười tà mị.

“Thảm thiếu, nghe nói anh cùng Đường Diệc Đình là bạn bè?” Lý Nguyên Y không trả lời câu hỏi của hấn, ngược lại ném ra một vấn đề khác.

“Đương nhiên!” Thảm Thiên Minh không có phát hiện đề tài đã bị cô dời đi, “Tôi cùng Đình là lớn lên cùng nhau.”

“Nếu đã như vậy, tôi là bạn gái Đường Diệc Đình, anh đây đưa với tôi như vậy, tính là cái gì?”

Nếu muốn một lần vất vả mà suốt đời nhàn nhã cắt đi dây dưa của người đàn ông này, biện pháp tốt nhất, đương nhiên là cầm Đường Diệc Đình làm bia đỡ đạn. Tuy nói hành động như vậy sẽ làm Đường Diệc Đình lắm tưởng cô thật sự tiếp nhận hấn, nhưng đối với người đàn ông tự đại kia mà nói, cô không chịu nhận tiếp nhận, kỳ thật không có khác gì nhau, cho nên, tại sao lại không lợi dụng thật tốt đây?

Còn tưởng rằng Thảm Thiên Minh sau khi nghe sẽ buông tha cho, ai ngờ hấn lại nhàn tản cầm túi quần, cười đến phá lệ đường hoàng: “Lý Nguyên Y, cười giỡn không thể quá trớn. Đình nhà chúng ta đã sớm có đối tượng đám hỏi, em không có việc gì muốn đi làm náo nhiệt sao?”

Lý Nguyên Y nghe lời nói như thế, trong lòng lộp bộp một chút, không hiểu sao có chút cảm giác không thoải mái. Cô cúi đầu, thu lại cảm xúc tối tăm nơi đáy mắt, tiếp theo cười đến phá lệ sáng lạn: “Nếu như anh không tin, có thể gọi điện thoại cho hấn hỏi một chút.”

“Thiếu gia ta thật đúng là không tin.” Thảm Thiên Minh nói xong, trực tiếp cầm lấy điện thoại di động liền gọi điện cho Đường Diệc Đình, không ngờ truyền đến lại là thanh âm nhắc nhở tắt máy.

Hấn mỉm cười đem di động bỏ vào trong túi quần, cà lơ phát phơ bĩu môi, “Thật sự là không khéo, hấn tắt điện thoại. Tôi xem em vẫn nên ngoan ngoãn cùng thiếu gia ta ăn một bữa cơm đi, nếu Đình thực sự là bạn trai em, tôi cũng có biện pháp cùng hấn giải thích.”

Lý Nguyên Y nghe được đáp án này, tâm đều nguội lạnh. Cô chưa từ bỏ ý định, lấy điện thoại di động ra gọi điện cho Đường Diệc Đình, vẫn không có thông qua.

Người đàn ông chết tiệt, thời điểm trong ngày thường không muốn gặp, thì lại xuất hiện, thời khắc mấu chốt thì sao, một chút cũng không trông cậy vào được, may mắn cô đối với hấn không có ý tưởng gì, bằng không, đoán chừng phải giận điên lên.

...

Cuối cùng dưới sự bức bách cùng bất đắc dĩ, Lý Nguyên Y chỉ có thể cùng Thảm Thiên Minh đi ăn cơm, bất quá dưới sự yêu cầu mãnh liệt của cô, địa điểm là do cô chọn, định tại KFC.

“Loại đồ ăn không tốt cho sức khỏe này thì có gì đáng để ăn ?” Từ trước đến nay thói quen ăn quán ăn hạng sang Thẩm Thiên Minh, híp cặp mắt đào hoa mê người kia, trong lời nói, tồn tại không chút nào che dấu sự ghét bỏ.

Lý Nguyên Y đương nhiên biết rõ loại thiếu gia có tiền giống như bọn họ, là không thể nào vừa ý loại thức ăn nhanh bình dân này, sở dĩ lựa chọn ở KFC, là vì ở nơi công cộng, cô không cần lo lắng Thẩm Thiên Minh sẽ làm cái hành vi náo loạn nào đối với cô; còn nữa, tốc độ dùng cơm ở đây rất nhanh, không cần 20 phút, có thể kết thúc.

Nghĩ được như vậy, cô hơi hơi nhú mào: “Nếu như Thẩm thiếu ghét bỏ, vậy quên đi. Chúng ta tự mình đi ăn đi.”

“Đừng, ngẫu nhiên ăn thì vẫn có thể ăn.” Chỉ cần có thể cùng giai nhân cùng đi ăn tối, Thẩm Thiên Minh nghĩ thầm, dù có cho hắn ngồi xổm ở quán ven đường, phỏng đoán đều không có câu nào oán hận đi.

Hai người lấy bữa ăn, ở bên cạnh cửa hông nhà hàng tìm một chỗ ngồi xuống.

Lý Nguyên Y vốn cho rằng bữa cơm này sẽ kết thúc rất thuận lợi, ai ngờ lúc ăn được một nửa, lại xuất hiện một người rất ngoài ý muốn - -

25. Chương 25: Thuận Thế Thoát Thân

Người tới là một cô gái có vẻ ngoài khoảng 20 tuổi, vóc dáng cao cao gầy gầy, tóc cột đuôi ngựa, nhìn qua trẻ trung và xinh đẹp, hình như đã gặp qua ở đâu?

Bất quá, lúc này đối phương đang dùng ánh mắt muốn phun ra lửa để nhìn cô, chuyện gì thế này?

Lý Nguyên Y nhú lông mày lại, nhưng khóe miệng vẫn tạo nên một cái mỉm cười tiêu chuẩn: “Xin hỏi có chuyện gì?”

“Một người phụ nữ câu tam đáp tứ giống như cô, căn bản không xứng với anh ấy!”

Đối phương khinh miệt lườm cô một cái, không đầu không đuôi nói ra những lời này, rồi xoay người rời đi.

“Đứng lại - - ”

Lý Nguyên Y cũng không phải người dễ trêu, vô duyên vô cớ bị người khác chỉ mũi mắng một trận, hơn nữa tâm tình hôm nay vốn không tốt, trong nội tâm bị đè nén một trận lửa không biết tên, ngay lúc này đã bị cô gái không quen biết kia nhen nhóm lên.

“Xin hỏi vì sao tôi lại phải chịu cô nói oan như vậy, tôi biết cô sao? Cái người mà cô nói anh kia, là ai?”

“Tôi - -” Từ Hủy Noãn bị cô chất vấn một câu như vậy, không biết làm sao, cảm thấy mình đuối lý. Nhưng nghĩ tới cô gái này, đã chiếm mất lòng của người mình thích, mà đàn ông của cô ta lại đổi một người rồi một người, trong lòng cô liền hận không thể vạch trần bộ mặt thật của cô ta, “Cô làm việc trái lương tâm gì, còn không biết sao? Sếp Lý là người toàn diện như vậy, không nghĩ tới cô lại không biết quý trọng, lần trước ở ven đường cùng người đàn ông ôm ôm ấp ấp, lần này lại đổi qua một người khác, một người phụ nữ thay đổi thất thường như cô, sao đáng để cho anh ấy yêu?”

Từ Hủy Noãn nói ra lời này lòng đầy căm phẫn, ở trong mắt cô, Lý Nguyên Y dĩ nhiên là một người phụ nữ không biết xấu hổ.

“Ha ha ha - -” Lý Nguyên Y còn chưa kịp mở miệng, Thẩm Thiên Minh liền không nhịn được cười ha hả, sau khi nhận được ánh mắt giết người của cô, hắn hết sức thức thời thu hồi bộ dáng tươi cười.

“Không có biện pháp nha, anh Húc nhà tôi yêu tôi sâu đậm, không tin, tự bản thân cô đi hỏi anh ấy đi. Oh, không biết cô có biết số điện thoại của anh Húc hay không, nếu cần, tôi có thể đưa cho cô.”

Lý Nguyên Y phác thảo môi, cười đến mặt mày cong cong.

Không trách được nhìn cô ta quen mắt như vậy, thì ra là nữ cảnh sát ở đơn vị anh hai, xem ra, đối phương hiểu lắm quan hệ của bọn họ , ha ha.

Xem ra, tám chín phần mười cô nhóc này yêu thích anh hai, chao ôi, làm sao bây giờ, muốn làm chị dâu cô, cũng không đơn giản như vậy đâu?

“Cô - - ”

Trên thế giới này tại sao có thể có người phụ nữ kiêu ngạo như vậy?

“Cô quan tâm anh Húc nhà tôi như vậy, chẳng lẽ có ý gì với anh ấy? Bất cứ lúc nào cũng hoan nghênh cô đến cạnh tranh với tôi, chỉ là tôi cùng anh ấy ở cùng một nhà, nếu cô muốn tranh thủ, cần phải thêm chút sức đó!”

Lý Nguyên Y nói xong một hơi, tâm tình vô cùng tốt đẩy cửa ra, đi ra ngoài. Sau khi rời đi KFC, trong cặp mắt của cô thoáng quá tia giả hoạt, lại lóe lên thêm một tia thông minh, thật tốt, thuận thể thoát thân.

Mà bên kia - -

Từ Hủy Noãn nắm chặt nắm tay, bị cô làm cho tức giận đến lúc lâu sau cũng chưa bình tĩnh được.

“Dạo này, người không mang đầu óc đi ra ngoài, cũng thật nhiều a!”

Trọng không gian, thoáng truyền đến thanh âm diều cọt, đập vào mắt , gương mặt không phải tuần tú bình thường, lúc này Từ Hủy Noãn mới chú ý tới, hẳn chính là người tình mới của cái người phụ nữ lớn lối kia.

“Anh nói người nào?” Loại người mà cuộc đời Từ Hủy Noãn ghét nhất, chính là loại thiếu gia lông bông như thế này, chỉ có được bộ dáng anh tuấn mê người còn cái khác là số không, thật cho rằng bất kì người phụ nữ nào thấy hẳn cũng sẽ nhào tới hay sao?

“Ai trả lời thì người đó .” Thẩm Thiên Minh đứng lên, hai tay nhàn tản bỏ vào trong túi quần, trên mặt lại treo bộ dáng tươi cười.

“Hừ, nhàm chán.” Từ Hủy Noãn muốn đẩy cửa, lại bị hắn ngăn trở, cô mặt lạnh, hung hăng trừng mắt hắn, “Tránh ra, nếu không đừng trách tôi không khách khí!”

- - - -

26. Chương 26: Làm Sao Lại Biết Rõ Nhiều Chuyện Như Vậy?

“Ồ, tôi thật là sợ!” Thẩm Thiên Minh cố ý run run một tý, rất nhanh lại hí cặp mắt hoa đào mê người kia, “Bất quá, nếu như cô biết cô ấy là ai, không biết cô còn có thể giống như bây giờ hay không... , a, lòng đầy cảm phần?”

Không nghĩ tới khi hai người đẹp đối chiến, lại đặc sắc vạn phần như vậy, chờ hắn nhìn qua, thế nhưng Lý Nguyên Y đã không thấy tầm hơi.

Cũng được, hiện tại hắn cảm thấy trêu chọc cô gái nhỏ đơn thuần này, tựa hồ cũng rất thú vị.

“Cô ta là ai?” Từ Hủy Noãn bối rối.

“Cô ấy chính là em gái bảo bối của sếp Lý nhà cô đấy, thậm chí một người nhiều năm như vậy, công tác tình báo sao lại kém như vậy cơ chứ!” Thẩm Thiên Minh lắc lắc đầu, đẩy cửa đi ra ngoài.

Từ Hủy Noãn kinh ngạc đứng ngay người tại chỗ, nhất thời hoảng loạn, lại quên đi ngẫm nghĩ, người đàn ông này tại sao lại biết rõ nhiều chuyện của cô như vậy?

...

Lý Nguyên Y về đến trong nhà, trước tiên liền lấy quần áo đi vào toilet. Hôm nay mệt chết đi, cô cũng không tính tắm rửa quá lâu, điều chỉnh nước ấm thật tốt, liền trực tiếp đứng ở dưới vòi sen tắm, cọ rửa thân thể của mình.

Ào ào nước, phun hắt vào mặt cô, Lý Nguyên Y nhắm mắt lại, khó có thời khắc thoải mái nên cố gắng hưởng thụ, lại không biết, cửa lại không có hoàn toàn đóng lại, lúc này đang bị một bàn tay lớn đẩy nhẹ ra.

Lúc này Đường Diệc Đình đang đứng ở cửa, hai tay bỏ vào túi quần thượng, con người đen sâu như sương mù trong đầm nước, không hề chớp mắt nhìn chăm chú vào cô gái nhỏ đang đứng dưới vòi sen đưa lưng về phía hắn.

Từ góc độ hắn nhìn sang, đường cong phía sau lưng cô hết sức tươi đẹp, vòng eo mảnh mai, chỉ bằng một nắm tay, mông, vểnh lên, phi thường hoàn mỹ, càng dừng đề tới hai cái đùi nhỏ dài thẳng tắp, làm cho tất cả nam nhân đều dễ dàng bị hút vào...

Hầu kết người đàn ông động vài cái, ánh mắt sâu thẳm, dần dần chuyển âm u.

Lý Nguyên Y đem bọt nước trên người gạt đi, đưa tay tắt đi chót mở vòi sen, xoay người dự định đi lấy khăn tắm, lại bị người đàn ông đứng ở cửa, hù dọa mất thanh hét rầm lên.

“Anh... Anh vào bằng cách nào?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lý Nguyên Y thoáng chốc đỏ bừng một mảnh, hai tay vòng ngực, vội vàng xoay người đưa lưng về phía hắn: “Anh đi ra ngoài cho tôi, ra ngoài!”

Tiếng kêu, cơ hồ là dùng hết khí lực của bản thân.

“Sớm muộn cũng nhìn thấy, làm cái gì phải xấu hổ?” Đường Diệc Đình dựa cánh cửa, trên khuôn mặt tuấn tú giống như cười mà như không, trong nháy mắt đáy mắt tĩnh mịch không ít, trong đầu lại không tự giác hiện lên lần nữa cái cảnh đẹp vừa mới nhìn thấy kia, mặc dù chỉ là vội vã một cái, nhìn không rõ lắm, nhưng địa phương nên nhìn đều nhìn thấy được, trong ánh trăng mờ, đẹp đến nỗi làm cho thân thể hắn lặng lẽ biến đổi. Tất cả rối loạn cả lên. Động...

“Cút - -” Lý Nguyên Y không thể nhìn được nữa, tiện tay cầm lấy một chai sữa rửa mặt, hướng phương hướng cửa ném tới, lại không phát hiện, hai luồng tuyết trắng trước ngực kia, bởi vì động tác của cô, vô cùng sinh động, cứng rắn kích thích tầm mắt đàn ông.

Tâm, bỗng nhiên ma ma , con người chuyện đồng, nhìn thấy chút hồng hồng, rất sợ chính mình sẽ ức chế không được ở chỗ này làm cái gì đó đối với cô, Đường Diệc Đình hít sâu một hơi, thanh âm lại khàn khàn trầm thấp vài phần: “Trước hết em hãy mặc quần áo, tôi đi ra bên ngoài chờ em.”

Hắn nói xong, cấp gấp đi ra ngoài.

Thấy hắn rời đi, Lý Nguyên Y chẳng quan tâm thở phào một cái, tay chân luống cuống đem khăn tắm che kín, sau khi bảo đảm chính mình đã kín đáo, lúc này mới mặt lạnh, khí thế hung hăng lao ra.

27. Chương 27: Đối Tượng Kết Hôn

Lúc này người đàn ông đang ngồi trên ghế sofa phòng cô, chân dài bắt chéo, tư thái thập phần ưu nhã. Trong tay hắn cầm một quyển tạp chí kinh tế tài chính, con mắt dài híp lại, nhìn thấy nồng nhiệt.

Lý Nguyên Y thấy hắn ở chỗ này, dương dương tự đắc giống như đang ở nhà mình, vừa nghĩ tới hắn thấy hết thân thể của cô, trong lúc nhất thời tức mà không biết nói sao, bước chân thật mạnh, hùng dũng oai vệ đi tới.

“Đường Diệc Đình, ở đây không phải là nhà anh, cút ra ngoài cho tôi!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô phồng lên, muốn đi đoạt tạp chí trên tay hắn, lại bị bàn tay hắn cản lại, thân thể mềm mại nhỏ nhắn không có chút nào ngoài ý muốn , ngã vào trong lòng hắn.

Lý Nguyên Y muốn giãy giụa, eo thon liền bị hắn chế trụ lại, mặc dù cách khăn tắm thật dày, nhưng nhiệt độ lòng bàn tay hắn truyền đến, không hiểu vì sao lại làm trái tim cô tê dại.

“Hôm nay gọi điện thoại tìm tôi có chuyện gì, hả?”

Ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, thanh âm Đường Diệc Đình liền thấp vài phần, tựa như một ly rượu đỏ hương thuần, nhàn nhạt hiện ra mị hoặc mê người.

Lúc cô gọi điện thoại cho hắn, vừa vặn hắn đang trên máy bay. Vài ngày nay, bên New York xảy ra chút chuyện, hắn sốt ruột qua đi xử lý, trong lúc đó một chút thời gian nghỉ ngơi cũng không có, mỗi lần muốn gọi điện thoại cho cô, lại bận khoan không biết làm sao, đành phải cứng rắn nhịn xuống.

Không nghĩ tới mới vừa xuống máy bay, liền nhận được thông báo có cuộc gọi điện thoại của cô, mặc dù không biết lý do gì mà cô gọi cho hắn, nhưng tâm trạng hắn lại nhảy nhót một phen, không thèm suy nghĩ cái gì, liền đi đến đây.

Đường Diệc Đình không đề cập tới còn tốt, vừa nhắc tới chuyện này, lửa giận trong lòng Lý Nguyên Y trong nháy mắt như được đốt lên, đưa tay lên muốn chào hỏi với mặt hắn, lại bị hắn chặn được ở giữa không trung, “Cái tật xấu động một chút alf đánh người này, có thể đổi một chút hay không?”

“Đường Diệc Đình, anh đúng là hỗn đản!”

Tay phải bị chế trụ, cô chưa từ bỏ ý định, nghĩ duỗi tay trái ra, người đàn ông giống như xem thấu tâm tư của cô, trước khi cô chưa kịp ra tay, liền đem tay trái của cô cầm lấy.

“Anh... Thả tôi ra.”

Cô nhú mày, ở trong lòng hắn giãy giụa, đáng tiếc cả người lại bị hắn chế trụ chặt chẽ, giống như lao tù, dù làm thế nào cũng không thoát ra được, Lý Nguyên Y tức giận, chỉ có thể oán hận trừng mắt hắn.

“Em vẫn chưa trả lời, tìm tôi có chuyện gì, à?”

Đường Diệc Đình ôm chặt cô, vùi đầu vào hõm vai cô, tham lam hấp thụ hương thơm trên người cô. Cô vừa mới tắm xong, trên người có điểm nhàn nhạt mùi thơm hoa oải hương, làm thần kinh khẩn trương của hắn, trong nháy mắt buông lỏng. Ngón tay hơi bị chai, nhẹ nhàng dao động ở trên vai mịn màng, đến mức, giống như một dòng điện xẹt qua, làm cho toàn thân Lý Nguyên Y phát run, cái cảm giác xa lạ. Lòng, chính lặng lẽ khởi động.

“Anh... Thả tôi ra trước, Tôi... Chúng ta bàn lại!” Cảm giác được tay hắn không quy củ ngày càng tùy ý đi xuống dưới, Lý Nguyên Y ngay cả hô hấp cũng bắt đầu trở nên dồn dập, dứt quãng mới nói xong một câu nói.

“Để cho tôi ôm một cái, tôi bảo đảm không làm loạn với em.” Hơi thở nóng rực của hắn phun lên cổ cô, khuôn mặt nhỏ nhắn Lý Nguyên Y khẽ hiện lên đỏ ửng, trong lòng lại phát hiện một điều đáng xấu hổ, chính mình tựa hồ không ghét hắn đụng chạm.

Cô thừa nhận, người đàn ông này đối với bất kỳ phụ nữ nào đều có lực hấp dẫn thật lớn, nhưng cô cũng hiểu, hắn tựa như cây thuốc phiện, một khi dính, liền sẽ vạn kiếp bất phục.

Trước không nói hắn lấy thái độ nào ôm lấy cô, liền tính bọn họ thật lòng yêu nhau, cũng không thể nào ở cùng một chỗ, không chỉ gia gia sẽ phản đối, anh hai phản đối, liền ngay cả chính cô, đối với bối cảnh của hắn cũng không có cách nào tiếp nhận, càng đừng nói tới, hắn còn có đối tượng kết hôn...

Đúng rồi, đối tượng kết hôn!

28. Chương 28: Em Đang Ghen?

Đúng rồi, đối tượng kết hôn!

Nghĩ tới điều này, khuôn mặt vốn đang thẹn thùng Lý Nguyên Y liền trở nên lạnh lẽo, thừa dịp thời điểm Đường Diệc Đình buông lỏng, cũng không biết lấy khí lực ở đâu ra, tránh thoát khỏi người hắn, cánh tay hung hăng cho hắn một cái tát.

“Bốp - -” một tiếng giòn vang lên, ở nơi ban đêm yên tĩnh này, trở nên thật đột ngột.

Hiển nhiên Đường Diệc Đình không có đoán được cô lại đột nhiên ra tay, hần hơi hơi nhủu mày, ngón tay thon dài sờ nhẹ gò má hơi đau vừa bị đánh, đôi mắt thâm thúy liền không hề chớp mắt nhìn chăm chăm cô, ánh mắt thâm trầm làm cho người khác không rõ rốt cuộc hần đang suy nghĩ cái gì.

Trong lòng Lý Nguyên Y lộp bộp một tý, lúc này mới cảm giác được có chút sợ, vội vàng lui cách xa hần ba bước. Hai tay cô sít sao nắm lấy khăn tắm, đôi mắt giống như thu thủy chớp chớp, chợt lóe qua một chút sợ hãi, nhưng ái tính tình không chịu thua lại ương ngạnh ngửa cổ lên án hần: “Tôi không phải là người anh muốn ôm liền ôm. Không phải là có đối tượng kết hôn sao, sao lại không đi ôm cô ta?”

Giọng nói cô có ý chất vấn, nghe vào trong tai Đường Diệc Đình, lại tựa như có thêm một chút dấm chua. Người đàn ông vốn đang nhủu lại long mày, lặng lẽ giãn ra, môi mỏng khẽ quynh rũ ra, mị hoặc vui vẻ hiện lên khuôn mặt tuần tú tinh xảo bức người: “Em đang ghen?”

“Ha, ai ghen tị.” Lý Nguyên Y cười lạnh một tiếng: “Việc riêng của Đường tổng, nguyên bản tôi không muốn để ý, nhưng tôi không ưa đàn ông có đối tượng còn ở bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, hy vọng anh có thể tự trọng, về sau đừng đến trêu chọc tôi.”

Không biết vì cái gì, thấy hần không có phủ nhận, trong lòng cô giống như bị một tảng đá đè nặng, lập tức có chút thở không được.

Đột nhiên Đường Diệc Đình đứng lên, thân thể cao lớn hướng về cô dần dần tiến tới gần, Lý Nguyên Y bị hù dọa vội vàng lùi lại, đáng tiếc đằng sau chính là vách tường, cô sớm liền không có đường lui.

Một giây sau, cánh tay to lớn cường tráng như sắt của người đàn ông qua vai cô chống lên tường, tay kia trực tiếp nắm chiếc cằm thon của cô, bức bách cô cùng mình đối mặt: “Con mắt nào của em nhìn thấy tôi ở bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt?”

“Hiện tại không phải đúng rồi sao?” Cô không cam lòng yếu thế, ánh mắt khiêu khích nhìn chăm chăm tiến đụng vào đáy mắt hần,

Lại rước lấy hần cúi đầu cười một tiếng, gương mặt tuần tú cố ý để sát vào cô vài phần, “Bảo bối, sao em lại thích đem mình so sánh với gà chó hoa cỏ ở bên ngoài so sánh hả?”

“Anh đừng nói sang chuyện khác, Đường Diệc Đình, tôi cảnh cáo anh, lại đến quấy rầy tôi, tôi nhất định... Ngô...”

Cô còn chưa nói xong, môi ấp của hần, trực tiếp đặt lên trên, che lại cô lải nhải.

“Ngô...”

29. Chương 29: Thực Sự Thương Tâm

Thân thể Lý Nguyên Y nhẹ nhẹ run rẩy, trong mơ mơ màng màng, thế nhưng có chút tham luyến hương vị hần, nhưng hần lại nhất định không thuộc về cô!

Đúng vậy, không thuộc về...

Cái sự thật hần có vợ chưa cưới, giống như thanh sấm sét, đem những suy nghĩ trong đầu cô toàn bộ đều nổ tung, cô hít một hơi thật sâu, chân dài đạp một cái, hần ý loạn tình mê, lại bị cô đạp một cái vào hạ bộ.

Lý Nguyên Y vội vàng kéo lại cái khăn tắm vừa rồi bị hần kéo lỏng lẻo thật tốt, thuận tay lấy cái chăn mềm bên cạnh, Đường Diệc Đình ngẩng đầu, chỉ thấy cô đem mình cuộn thành một cục, thoát nhìn giống như một con sâu long thật to, cực kỳ đáng yêu.

Hần híp mắt nở nụ cười, di chuyển chân dài đi qua đây, ngồi ở bên cạnh giường, cái khuôn mặt kia phóng đại hết cỡ, đối mặt với cô, “Em dự định khi nào phá kén thành bướm?”

Hơi thở người đàn ông quen thuộc trong nháy mắt xông vào mũi, tâm cô run lên, hít một hơi, phảng phất đều là hương vị thuộc về hần.

Không để ý tới hần cười giỡn, cũng không muốn bị hần đầu độc, cô xoay mặt, hừ lạnh một câu: “Cút cho tôi!”

Biết rõ cô đang để ý chuyện hần có đối tượng dính hôn, Đường Diệc Đình ôn nhu sờ sờ tóc của cô: “Mặc kệ xảy ra chuyện gì, xin em nhất định phải nhớ kỹ, tôi đối với em là thật tâm!”

“Nói như vậy, anh thật sự có?”

Phụ nữ đều thích nghe dỗ ngon dỗ ngọt, đương nhiên Lý Nguyên Y cũng không ngoại lệ, chỉ là cô không giống những thiếu nữ ngây thơ mười bảy mười tám tuổi kia, bị đàn ông tùy ý dụ dỗ một chút liền đánh mất tâm mất hồn. Thông minh như cô, rất nhanh liền bắt được sơ hở trong lời nói của hần, tâm, bỗng nhiên chợt lạnh, có một loại đau đớn ngay cả chính mình cũng không biết, đang từ từ khuếch tán ở lồng ngực...

“Ở trong hoàn cảnh của chúng tôi, sẽ luôn có thời điểm thân bất do kỷ. Tôi sẽ xử lý tốt, em yên tâm.” Hần giải thích phi thường thành khẩn, trong cơn giận dữ Lý Nguyên Y lại nghe được, trong đầu không tự giác hiện lên cái cảnh những người đàn ông hay nói với tiểu tam - -

“Anh thật tâm yêu em, khả hiện tại thân bất do kỷ anh không thể ly hôn, yên tâm, chờ thời cơ chín muồi, anh nhất định sẽ cho em một cái danh phận!”

Đúng vậy, liền là cảm giác như thế, để cho cô cảm giác nhục nhã thật sâu.

Bàn tay nhỏ bé dẫu trong chăn, nắm thật chặt thành quyền, Lý Nguyên Y cũng nhịn không được nữa, cơ hồ chưa có suy nghĩ qua, liền quát ra một câu nói: “Đường Diệc Đình, anh nghe kỹ cho tôi, dù cho trên thế giới chỉ còn lại một người đàn ông là anh, cũng không bao giờ có khả năng tôi yêu anh.”

Cô nói xong, con mắt hạnh phúc hăng trừng mắt hần, lại không biết rằng, ánh mắt như trong suốt kia, vào thời khắc này có bao nhiêu lãnh ý, tựa như một thanh kiếm, hung hăng đâm vào trái tim hần - -

“Đường Diệc Đình, tôi hận anh!”

“Đường Diệc Đình, muốn tôi yêu anh, nằm mơ!”

“Đường Diệc Đình, anh nghe kỹ cho tôi, dù cho trên thế giới chỉ còn lại một người đàn ông là anh, cũng không bao giờ có khả năng tôi yêu anh - - ”

Khuôn mặt nhỏ nhắn trong kí ức giống y như cô bây giờ, thời gian cũng không để lại dấu vết gì trên mặt cô, ngược lại làm cho cô trở nên càng thêm xinh đẹp động lòng người, mà cánh môi kiều diễm hần đã hôn qua vô số lần kia, nói ra, vẫn luôn làm người khác đau như vậy.

Giờ khắc này, Đường Diệc Đình là thật thương tâm, cô của bây giờ, dù cho mất trí nhớ, nhưng bởi vì quan tâm, dù làm bất kì điều gì, cũng có thể tác động suy nghĩ của hần, làm cho hần suy tính hơn thiệt, bị dày vò.

Nguyên lai có một câu nói luôn rất đúng, thời điểm người yêu một ai đó, người liền cho nàng cái quyền lợi được thương tổn người.

Hần yêu cô, đây là lí do; mà bị cô làm tổn thương, đây là kết quả.

Vốn tay đang đặt trên tóc cô, khẽ buông lỏng, thu trở về, hần đột nhiên đứng người lên...

30. Chương 30: Là Ai Muốn Tôi?

Vốn tay đang đặt trên tóc cô, khẽ buông lỏng, thu trở về, hần đột nhiên đứng người lên, xoay người rời đi.

Lý Nguyên Y thoáng hoảng thần, chỉ thấy thân thể kiện tráng của hần đã đi ra sân thượng, nhảy xuống.

Cô có chút không yên lòng, vội vàng bỏ chăn mền đi ra ngoài, vừa vặn thấy hần lưu loát chạm đất, bóng lưng cao ngất ở dưới ánh trăng mờ lung, càng lúc càng xa, lại càng thêm cô đơn.

Tâm, trong nháy mắt, như bị kim châm một cái, mơ hồ hiện ra đau, cô vô ý thức che tim, ngơ ngác đứng nguyên tại chỗ, nhìn hấn ngồi vào xe thể thao.

Chiếc xe rất nhanh liền biến mất trong tầm nhìn, Lý Nguyên Y không yên lòng đi trở về phòng, hai đầu lông mày, sớm nhú lại một chỗ, thật lâu đều không thể mở ra...

Sau ngày đó, Đường Diệc Đình cũng không có xuất hiện lần nào nữa.

Lý Nguyên Y không hiểu sao có chút mất mát, liên tục ba buổi tối đều không thể ngủ, trạng thái tinh thần rất kém cỏi, may mắn trong khoảng thời gian này cô không có công tác, bằng không bằng bộ dáng tiêu tụy này, làm sao có thể lên tiết mục được?

Sợ tiếp tục như vậy nữa, tinh thần chính mình có thể sẽ sụp đổ, Lý Nguyên Y đành phải lái xe đi đến tiệm thuốc, mua một chút thuốc an thần về.

Từ tiệm thuốc đi ra, vừa vặn nhận được điện thoại Lê Lâm - -

“Thân ái , có thể giúp đỡ tớ hay không?”

Nghe thanh âm Lê Lâm, vẫn sức sống mười phần giống như trước kia, đột nhiên Lý Nguyên Y có chút hâm mộ cô ấy vẫn luôn thẳng thắn cởi mở, không như chính mình, trong lòng luôn nhạy cảm yếu ớt.

“Àn?” Lý Nguyên Y đề lên huyết thái dương, có chút suy yếu đáp một tiếng.

“Chị đây hẹn Tư Chính Hạo mấy lần, thế nhưng hấn ngay cả nhìn cũng không nhìn tớ.” Lê Lâm nói rất đáng thương, sau thanh âm đó một giây, lại trở nên vô cùng ngọt nhu nhu, “Cho nên, cậu hãy giúp tớ hẹn hấn ra ngoài, có được hay không vậy? Y Y, nha?”

“...” Lý Nguyên Y lặng yên, bạn tốt biểu diễn chuyên nghiệp như vậy, làm cho cô nổi da gà đều nhanh rút đầy đất.

“Y Y, chẳng lẽ việc nhỏ như vậy cũng không thể giúp tớ sao? Y Y - -” Lê Lâm thấy cô không có trả lời, thanh âm lại nhu hòa thêm vài phần.

“Cậu tích cực như vậy, tớ sẽ cho rằng cậu coi trọng hấn.” Lý Nguyên Y nhin không được trêu ghẹo, môi đỏ mọng kiều diễm khẽ quăn rũ ra, con mắt hạnh khó được chột lóe qua một tia bất quá.

“Đương nhiên không phải như vậy, gần đây bọn tớ có một hạng mục cần nói với hấn, ai da, cô giúp đỡ chút a.”

“Được rồi, tớ sẽ gọi điện thoại cho hấn một chút, nếu như có thể, liền hẹn buổi trưa!” Bị bạn tốt nói mãi thực không còn biện pháp khác, Lý Nguyên Y đành phải gật gật đầu, đáp ứng cô ấy.

“Không thành vấn đề, như hấn không muốn, vậy hai người chúng ta cũng họp gấp.”

“Được, tớ cúp điện thoại trước.” Lý Nguyên Y cười khẽ, sau khi cúp điện thoại, ngay sau đó liền gọi qua cho Tư Chính Hạo.

Tư Chính Hạo không nghĩ tới Lý Nguyên Y lại chủ động hẹn hấn ăn cơm trưa, phi thường vui vẻ đáp ứng ngay lập tức.

Hai người hẹn nhau 12 giờ tại vườn hoa khách sạn feeling lầu 38, 11 điểm 45 phút Lý Nguyên Y liền đi tới cửa chính khách sạn.

Cô lấy điện thoại di động ra, muốn gọi điện thoại cho Lê Lâm, lúc này, một đám công nhân viên vừa vặn nối đuôi nhau đi ra khỏi khách sạn, nhanh chóng đứng thành hai hàng, thoát nhìn hết sức hoành tráng.

Lý Nguyên Y sửng sốt một chút, nghĩ thầm xem ai đến đây, trận thế lớn như vậy? Cầm điện thoại vẫn chưa có kết nối, chỉ thấy một hàng đoàn xe thật dài từ đường xe chuyên môn dành cho khách quý của khách sạn chậm rãi tiến tới, ở giữa là một chiếc dài hơn loại Rolls Royce, ổn thỏa dừng ở cửa chính.

31. Chương 31: Bị Coi Thường

Một người đàn ông có dáng vẻ trung niên đứng ở trước khách sạn Cao Quần thấy thế, vội vàng đi ra nghênh đón.

“Đường tổng, chào mừng ngài đến khảo sát.”

Kèm theo lời nói cung kính của người nọ, cửa sau xe được mở ra, một đôi giày da màu đen, nhẹ nhàng đặt xuống đất. Bộ tây trang màu xám sẫm được thiết kế tinh xảo, có hơi bó sát người, nhưng lại làm lộ ra hoàn toàn vóc người hoàn mỹ. Ánh mặt trời giữa trưa, toàn bộ rơi xuống trên khuôn mặt vô cùng anh tuấn, nhưng vẫn như cũ không cách nào có thể xua tan hơi thở lạnh lùng trên người của anh.

Đường Diệc Đình.

Trái tim, nhảy bang bang lên liên tục, ánh mắt của Lý Nguyên Y giống như là bị cố định, gắt gao dính ở trên người anh, không cách nào dời đi.

Người đàn ông nhanh chóng dưới sự vây quanh của mọi người, chậm rãi bước về phía cô, hô hấp của Lý Nguyên Y đột nhiên trở nên căng thẳng, âm thầm suy nghĩ liệu anh có ngừng lại ở trước mặt của cô hay không, có thể giống như trước đây hay...

Mấy hôm nay, cô vẫn không thể nào quên được bóng lưng cô đơn của anh lúc rời đi, cũng không biết được bản thân đang bị cái gì, rõ ràng anh là một người đáng ghét tính tình thay đổi thất thường, rõ ràng anh đã có vị hôn thê vậy mà còn trêu chọc chính mình, nhưng đến cuối cùng, cô lại có cảm giác giống như là chính mình đã tổn thương anh vậy?

Ông trời ơi, cô thật sự muốn điên rồi!

Một nhóm người càng đi càng gần, Lý Nguyên Y có chút khấn trương đến nỗi siết chặt lòng bàn tay lại, trong đầu không ngừng lặp lại cảnh tượng lúc hai người nói chuyện với nhau, đáng tiếc, Đường Diệc Đình một chút cũng không có dừng lại, thậm chí lúc đi ngang qua bên người của cô, nhìn cũng không thèm nhìn cô một cái, trực tiếp đi lướt qua.

Từ khi biết anh đến nay, đây là lần đầu tiên cô bị coi thường như vậy, trong lòng cô có hơi bức bối, hô hấp giống như là bị ai bóp nghẹn, liền có chút không thở nổi.

Lúc này, bả vai bị người ở phía sau vỗ nhẹ một cái, Lý Nguyên Y giật mình, quay đầu lại, đúng lúc nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú nhã nhặn của Tư Chính Hạo,

“Tư tổng - -” Giọng của cô khẽ nâng cao lên một chút, mắt hạnh lại lặng lẽ thoáng qua một chút thất vọng, cô còn tưởng rằng... Cô còn tưởng rằng là...

“Mấy hôm nay, cô có khỏe không?” Giọng nói trầm thấp của Tư Chính Hạo, mang theo một chút quan tâm chân thành.

“Dạ, rất khỏe, cảm ơn Tư tổng đã quan tâm.” Lý Nguyên Y rất nhanh đã thu nét thất vọng ở đáy mắt lại, khẽ mỉm cười với anh: “Chúng ta đi vào trong thôi.”

“Được!” Tư Chính Hạo gật đầu, ánh mắt thâm thúy của anh nhìn lên trên mặt của cô, lại ngoài ý muốn phát hiện ra mắt của cô lại có quầng thâm, mặc dù không sâu, nhưng bởi vì làn da của cô rất trắng, nhìn sơ qua thì vẫn thấy rõ ràng. Anh không nhịn được hỏi một câu: “Gần đây ngủ không ngon sao? Bình thường cũng không có nhìn thấy mắt của cô có quầng thâm.”

“Ha ha, không có đi làm, cho nên hay thức khuya.” Lý Nguyên Y trả lời trôi chảy nhẹ nhàng.

“Sau này cô có dự định gì không? Nghe nói BGH đang có một hạnh mục muốn đưa ra, cho nên cô có thể đi thử xe, tôi cảm thấy cô rất thích hợp.”

“Được, tôi sẽ xem thử rồi quyết định sau.” Lý Nguyên Y cũng không muốn nói nhiều ở đề tài này, chuyện tìm việc làm lần này của cô, nếu như không có Đường Diệc Đình mở miệng, chỉ sợ là không có đài truyền hình nào chịu nhận cô.

Đường Diệc Đình - -

Vừa nghĩ tới thái độ của anh lúc này đối với chính mình, trong nháy mắt tâm tình của cô lại trở nên buồn bã.

“Chúng ta vào thang máy đi.” âm thanh của Tư Chính Hạo đã cắt đứt suy nghĩ của cô, cô gật đầu, đi theo phía sau anh đi vào thang máy.

Thang máy trực tiếp đi lên lầu 38, thoáng một cái đã đến nơi mà bọn họ muốn đi, nhà hàng xoay tròn này tên là Feeling Ý Đại Lợi. - - - - -

32. Chương 32: Oan Gia Ngõ Hẹp

Thang máy trực tiếp đi lên lầu 38, thoáng một cái đã đến nơi mà bọn họ muốn đi, nhà hàng xoay tròn này tên là Feeling Ý Đại Lợi.

Bốn phía của nhà hàng toàn bộ đều là thủy tinh, trong thời gian 2 tiếng đồng hồ xoay tròn có thể ngắm nhìn mọi thứ không sót chút nào. Lý Nguyên Y có chút sợ độ cao, nhưng vẫn vô cùng thích cách bài trí cảnh vật ở bên này, khuôn mặt nhỏ nhắn thỉnh thoảng nhìn ra bên ngoài, chỉ là một lúc sau lại thu hồi ánh mắt.

“Cô rất thích chỗ này sao?” ánh mắt của Tư Chính Hạo từ trên thực đơn thu lại, không nhìn được mà hỏi.

“Đúng!” Cô gật đầu, kể từ sau khi đến đây nếm qua mùi vị của lasagna làm cho người ta vô cùng yêu thích (Lasagna là một dạng mì Ý dạng tấm hoặc lá), cô cũng rất khôngcott khí mà yêu thích chỗ này. Chỉ là, chuyện như vậy, năng lượng nhiên sẽ không nói ở trước mặt của Tư Chính Hạo.

“Muốn ăn cái gì?” Tư Chính Hạo nói, cắt đứt suy nghĩ của cô, cô nhẹ nhàng chỉ vào cuốn thực đơn tinh xảo, đề cử một vài món.

“Được, vậy chọn những món này.” Tư Chính Hạo ngược lại không có phản đối, rất nhanh đã chọn xong món.

Thật ra mối quan hệ của hai người không có thân thiết lắm, cả hai lại là người không thích nói chuyện nhiều ở trước mặt người không quen, bây giờ lại không có quan hệ trong công việc, thoáng cái liền không biết nói gì.

Bầu không khí đột nhiên có chút lúng túng, may mà không đến mười phút, Lê Lâm đã tới rồi.

Mặc dù Lý Nguyên Y đã sớm nói với anh là sẽ có thêm một người bạn đi chung, nhưng Tư Chính Hạo lại không nghĩ đến, sẽ là Lê Lâm lịch sự tao nhã của công ty quảng cáo. Thông minh như anh, rất nhanh liền hiểu Lý Nguyên Y hẹn anh đi ăn cơm mục đích, mặc dù trong lòng có chút thất vọng, nhưng anh vẫn không có biểu hiện ra ngoài, thái độ vô cùng lịch sự mà chào hỏi với Lê Lâm.

Lê Lâm là một người rất biết nắm bắt cơ hội, thật vất vả Lý Nguyên Y mới giúp cho mình được, cô đương nhiên sẽ không thể nào buông tha. Ăn cơm được một nửa, cô liền chọn đúng lúc để nhắc đến chuyện hợp tác. Lý Nguyên Y thấy thế, mượn cơ đi toilet một chuyến. Không ngờ đến, đi toilet ra, lại ở nơi khúc quẹo cua, gặp phải Thẩm Thiên Minh.

Thật sự là oan gia ngõ hẹp, sau này ra cửa, cần phải xem một chút lịch hoàng đạo.

“Ồ, Lý chủ bá, làm sao lại trùng hợp như vậy, ở đây cũng có thể gặp được cô nha?”

Lúc này Thẩm Thiên Minh đang dựa trên vách tường phía trước cô, ngăn cản đường đi của cô. Anh ta vẫn là bộ dạng của công tử giàu có kia, hai tay bỏ vào túi quần, khoe miệng hàm chứa một nụ cười lười biếng.

“Có thể nhường đường một chút không?” Lông mày của Lý Nguyên Y lông mày cau lại một chút, không chút nào che dấu vẻ chán ghét ở trong đáy mắt.

“Ngày đó cơm mới ăn được một nửa, nói quanh co không bằng hành động, hay là cô đi ăn cơm trưa với tôi, như thế nào?” đôi mắt đào hoa của Thẩm Thiên Minh híp lại, ánh mắt tùy ý đánh giá người của cô.

“Tôi với anh còn chưa có quen thân đến mức có thể ở bất cứ lúc nào cũng có thể đi ăn cơm với nhau được. Chúng ta không phải là người một đường, về sau xin đừng đến làm phiền tôi nữa. Cách xa tôi ra một chút!” Cô mặt lạnh, nghiêm túc nói cảnh cáo.

“Nếu như cô chịu hiểu ý của tôi, có lẽ sẽ cho là tôi vô cùng thích hợp với cô cũng không chừng.” Thẩm Thiên Minh lúc nói lời này, gương mặt tuấn tú cả lơ phất phơ, khó có khi trở nên nghiêm túc như vậy.

Trong ngày thường, chỉ cần anh ngoắc tay, sẽ có vô số phụ nữ như tre già măng mọc lao đến, anh chưa từng phải theo đuổi bất cứ một người phụ nữ nào? Chỉ là ở trước mặt của cô, cô thật sự rất không giống những người phụ nữ khác, làm cho anh vô cùng thích thú, muốn đến gần, nhưng lại hết lần này tới lần khác luôn phải nếm mùi thất bại.

“Xin lỗi, tôi không có hứng thú đối với anh, mong là...” Lời của Lý Nguyên Y còn chưa nói xong, lúc này một bóng đen chợt xẹt qua, cô thậm chí còn không kịp phản ứng, chỉ thấy Thẩm Thiên Minh liên tục bị đối phương đánh, té ngã trên mặt đất. - - -

33. Chương 33: Cố Ý Thiết Kế

“Anh hai - -” Lý Nguyên Y lên tiếng kinh hô, hoàn toàn không có nghĩ tới anh hai sẽ xuất hiện ở chỗ này, thậm chí còn nổi giận dưng dưng đánh Thẩm Thiên Minh. Cô nghĩ đi tới giữ chặt anh, Lý Xương Húc lại trước cô một bước, đi đến trước mặt Thẩm Thiên Minh vừa mới đứng lên, một phen nắm lấy cổ áo hắn, hai tròng mắt dường như muốn phun lửa: “Tên khốn kiếp nhà người, lại dám quấy rầy em gái tôi?”

“Lý Sir, yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu, làm sao mà anh có thể nói khó nghe như vậy?” Trên mặt Thẩm Thiên Minh vẫn treo nụ cười mỉa hoặc lòng người như trước, bên khóe miệng hiện lên một vết máu đỏ tươi, làm cho khi nhìn hắn, lại thêm vài phần phóng khoáng. Lay động không kiềm chế được, chiếu vào đáy mắt Lý Xương Húc một thân chính khí, quả thực đó là hai phía đối lập hoàn toàn nhau.

“Cậu không xứng!” Những lời này Lý Xương Húc nói ra như rít qua từng kẽ răng, em gái được hắn che chở lớn từ nhỏ, tại sao có thể bị loại người cận kề như Thẩm Thiên Minh nhúng chàm chứ. Nghĩ tới điều này, hắn tức mà không biết nói sao, vung quả đấm liên hướng trên người hắn đánh tới.

Thiên Minh cũng không có né tránh, sau khi bị vài quyền rắn chắc của Lý Xương Húc đánh tới, mới trở tay đẩy hắn ra, tiêu sái lui lại vài bước.

“Lý Sir, thân là nhân viên chấp pháp, ở nơi công chúng vô duyên vô cớ đánh người, đây chính là phạm pháp đó.” Ngón cái Thẩm Thiên Minh nhẹ nhàng vuốt ve một chút khóe miệng của mình, tiếp theo cười tới mức nhìn không có gì tốt, “Hình ảnh vừa rồi anh đánh tôi, chắc hẳn ống kính đều ghi chép lại, nếu như đưa lên mạng, tin tưởng nếu như dân chúng biết Lý Sir tiếng tăm lừng lẫy, cảm thấy vô cùng hứng thú!”

“Cậu uy hiếp tôi?” Sắc mặt Lý Xương Húc âm trầm đến đáng sợ.

“Nói uy hiếp thì quá nghiêm trọng. Tôi chỉ muốn, có thể cùng Lý chủ bá có thể ngẫu nhiên gặp nhau, cũng thật tốt, dù sao nhân vật công chúng - - ”

“Tôi cảnh cáo cậu, có chuyện thì nhắm vào tôi, dám ra tay với em gái tôi, tôi nhất định sẽ không tha cho cậu!”

Lý Xương Húc bị lời kích thích này của hắn làm cho hai mắt đỏ ngầu, kéo tay áo liền muốn xông qua, may mắn Lý Nguyên Y kịp thời giữ chặt anh.

“Không phải anh ngày nào cũng nhìn chăm chăm Thiên phố sao?” Thẩm Thiên Minh mĩa mai một tiếng, “Những năm này quả thật nhờ Lý Sir phù hộ, để cho chúng tôi an tâm ngủ ngon đây. Lý chủ bá, em nói đúng hay không, hả?”

“Thẩm Thiên Minh, đủ rồi! Nhóm cho chuyện lớn đối với ai cũng không có lợi. Anh hai tôi đánh anh, tôi thay anh ấy nhận lỗi với anh, nếu như anh cần bồi thường thì - - ”

“Y Y!” Lý Xương Húc nghiêm nghị cắt đứt cô, anh hung dữ trừng mắt nhìn Thẩm Thiên Minh một cái, “Về sau đừng đánh chủ ý lên em gái tôi, nếu không dù có không làm cảnh sát nữa, cũng sẽ không bỏ qua cho cậu!”

Anh nói xong, trực tiếp nắm tay Lý Nguyên Y, sải bước ly khai.

Lý Nguyên Y bị anh kéo đi, tâm tình lại hết sức phức tạp, anh hai vẫn là người luôn trầm ổn, làm việc rất có chừng mực, nhưng lúc này bởi vì cô mà đánh Thẩm Thiên Minh, bởi vậy có thể thấy được, anh căm hận những thứ hắc ám tới cỡ nào, sợ nếu như cô nhắc lên quan hệ với bọn họ thì...

Nếu như anh hai biết được cô lén lút dính dáng không rõ với Đường Diệc Đình, phỏng đoán hậu quả so với bây giờ còn muốn nghiêm trọng hơn nữa đi? Mặc dù trước kia cô có suy nghĩ tới vấn đề này, nhưng dù sao chuyện gì cũng chưa xảy ra, cho nên trong đầu chưa từng có khái niệm cụ thể, nhưng hôm nay tận mắt nhìn thấy, rung động trong lòng cũng không có ngôn ngữ nào có thể hình dung được.

“Về sau nhìn thấy những người này, hãy cách thật xa, biết không?” Đi một đoạn đường ngắn, lúc này Lý Xương Húc mới đem tay em gái buông lỏng, lời nói thâm thúy dằn dò cô.

“Vâng, em sẽ bảo vệ mình . Ngược lại anh...” Lý Nguyên Y cắn cắn cánh môi, muốn nói lại thôi. Cô không nghĩ tới Thẩm Thiên Minh lại cố ý thiết kế để anh hai đánh hấn, nếu như hấn đem video ra ánh sáng, hoặc đi tới cục cảnh sát kiện cáo, vạn nhất việc này ảnh hưởng đến công việc anh hai. Sau này không biết...

“Yên tâm, không có việc gì!” Thần sắc Lý Xương Húc hòa hoãn xuống, sờ sờ đầu cô an ủi, trên gương mặt tuần tú, lại lặng lẽ xẹt qua một tia ngưng trọng.

Chỉ một mình Thẩm Thiên Minh đã khó đối phó như vậy, còn thêm Đường Diệc Đình, nếu bọn họ có ý nhắc lên sóng gió ở thành phố A, chỉ sợ ngay cả cảnh sát cũng khó khăn chống đỡ....

34. Chương 34: Tự Mình Mời Mọc

Lý Nguyên Y không nghĩ tới thế nhưng lại có đài truyền hình dám tuyển dụng cô, hơn nữa còn là BGH mà hai ngày trước Tư Chính Hạo nhắc tới.

BGH là một nhà đài truyền hình quốc tế, phạm vi phát sóng phủ rộng toàn cầu, người có thể vào, đều là những người tài hoa hơn người . Ngày đó sau khi cô nghe Tư Chính Hạo nhắc tới, đã đặc biệt thăm dò một phen, hôm nay vốn chỉ ôm tâm tính đến thử một lần ăm thôi, ai ngờ kết quả lại quá mức làm người ta vui mừng, đối phương thậm chí còn nói, nếu như cô không chủ động tới đây, bọn họ cũng sẽ đích thân đến mời cô tham gia!

Còn tuyệt vời hơn cả trong phim a!

Ra đài truyền hình xong, Lý Nguyên Y liền nhắn tin cho Tư Chính Hạo, hỏi hấn có phải bí mật hỗ trợ hay không. Tư Chính Hạo rất nhanh trả lời là không phải hấn, mặc dù hấn ở thành phố A có một chút giao thiệp, nhưng BGH cũng không có ở trong phạm vi năng lực của hấn.

“Hãy tin tưởng năng lực của mình, cố gắng lên! Mong em sớm ngày trở thành nữ chủ bá đứng đầu đài truyền hình quốc tế!”

Nhìn tin nhắn mà Tư Chính Hạo gửi tới, Lý Nguyên Y cười thầm, tựa hồ đối với tương lai, càng có thêm lòng tin. Ngón tay thon dài ở trên màn hình điện thoại bấm vài cái “Cám ơn!”, tin tức còn chưa kịp phát ra ngoài, lại nghe thấy ở phía sau có người gọi cô - -

Lý Nguyên Y lên tiếng quay đầu lại, liền gặp được một người mặc cảnh phục. Cô gái, tư thế đành hoàng đi về phía cô.

“Nguyên lai là Madam, có gì chỉ giáo?”

Lý Nguyên Y khẽ cong môi lên, thái độ có chút lạnh lùng xa cách. Không có biện pháp, đối với một người không phân biệt được tốt xấu hướng về phía cô mắng, cô còn đang trong giai đoạn bực mình.

“Lý chủ bá, thực xin lỗi!”

Từ Hủy Noãn đứng ở trước mặt cô, đoan đoan chính chính cúi người chào cô.

“Ấy? Madam xin lỗi, tôi thực sự không dám nhận!”

Lý Nguyên Y kéo môi cười nhẹ, nghĩ thầm , nhanh như vậy cô đã tới xin lỗi, không phải là đã biết quan hệ giữa cô và anh hai đi? Kỳ thật, cô đã quên chuyện hôm đó lâu rồi, bất quá do hôm nay thấy cô ấy, lúc này mới lại nhớ đến mà thôi.

“Thực xin lỗi, là tôi hiểu lầm, xin cô chớ để ở trong lòng.” Về mặt Từ Hủy Noãn chân thành, vài ngày nay, cô vẫn muốn tìm cơ hội xin lỗi, không nghĩ tới hôm nay lại trùng hợp gặp được ở đây.

“A, tôi không có dễ giận như vậy, lúc trước là do tôi đùa giỡn, cô cũng đừng để ý.”

Lý Nguyên Y cũng không phải dạng người không giảng đạo lý, lại nói, đối với Từ Hủy Noãn cô cũng không ghét, tính cách đơn thuần ngay thẳng như vậy, ngược lại cô rất ưa thích , mà lại nói, cô ấy cũng còn nhỏ hơn cô ba bốn tuổi, cần gì chấp nhặt với cô ấy đây?

“Sẽ không , Lý chủ bá. Hắc hắc, tôi là Từ Hủy Noãn, người bên khoa cục cảnh sát nhân dân, rất hân hạnh được biết cô!” Trong lòng Từ Hủy Noãn cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, trên mặt mang theo tươi cười sáng ngời, lúm đồng tiền khoe miệng lại sâu thêm vài phần, ở trên khuôn mặt đang tuổi thanh xuân mỹ lệ.

“Đó? Tôi còn tưởng rằng cô bên cảnh đội hình phạt đấy.” Lý Nguyên Y hơi mỉm cười nói.

“A tôi cũng muốn vậy, nhưng Lý Sir không thu cảnh sát nữ đâu.” Khuôn mặt nhỏ Từ Hủy Noãn, lập tức ủ rệt ba phần.

“Anh hai tôi hết sức theo chủ nghĩa nam nhân, theo ý anh ấy, công tác nguy hiểm chỉ có đàn ông mới có thể làm, ngay cả chuyện nếu tôi đi hơn 10 giờ tối mới về nhà, anh ấy cũng sẽ mất hứng .” Lý Nguyên Y cảm khái một chút, hai cô gái thanh xuân tuổi trẻ, bởi vì có cùng chung một đề tài, trong lúc nhất thời quen thuộc nhau không ít.

Hai người vừa đi vừa nói, dọc theo đường đi cười cười nói nói, bầu không khí thật hòa hợp, chỉ tiếc, tâm tình tốt của Lý Nguyên Y, rất nhanh liền bị phá hư , bởi vì cô nhận được tin nhắn đến từ Thẩm Thiên Minh...

35. Chương 35: Có Việc Gấp Tìm Anh

Lý Nguyên Y đứng ở cửa xoay tròn, nhìn lên trên. Nhìn những tòa cao ốc thẳng tắp, vô ý thức nhéo nhéo lòng bàn tay, do dự một chút xong, lúc này mới thông dong bình tĩnh đi vào.

Nữ tiếp tân nhìn thấy có người chân thành đi tới, lập tức mỉm cười hỏi thăm: “Quý cô ngài khỏe, xin hỏi tìm ai?” (Ngài là một cách gọi tôn kính)

“Đường Diệc Đình có ở đây không?” Lý Nguyên Y cười nhẹ, mặt mày cong cong, xinh đẹp khiến người chói mắt.

Đúng bàn tiếp tân vừa nghe thấy ba chữ Đường Diệc Đình, lập tức cảnh giác lên, vui vẻ trong nháy mắt giảm nhạt: “Xin hỏi ngài có hẹn trước không?”

“Không có, bắt quá tôi có việc gấp tìm anh ta, nhưng điện thoại gọi không được, có thể làm phiền thông báo một chút không?” Đương nhiên Lý Nguyên Y biết rõ, gặp nhân vật như Đường Diệc Đình, nếu như không có hẹn trước, trên căn bản không có cơ hội gặp được. Nhưng hiện tại thực sự cô không có biện pháp, gọi điện thoại cho hần không có ai nghe máy, mà Thẩm Thiên Minh lại lợi dụng video ngày đó uy hiếp cô, thời gian quá gấp, ngoại trừ tự mình tìm tới cửa, cô không còn cách nào khác.

“Thật ngại, công ty quy định, không có hẹn trước, chúng tôi không thể thông báo.” Đối phương trả lời được nghiêm trang, khóe mắt dư quang lại âm thầm đánh giá nàng - -

Tóc quăn màu đen lúc này đã cột thành một búi tóc, lộ ra rõ ràng ngũ quan (Ngũ quan dùng để chỉ năm bộ phận trên khuôn mặt con người là mắt, long mày, tai, mũi và miệng.) tinh xảo, bên khóe miệng treo nụ cười lạnh nhạt, lại có được sức quyến rũ đặc biệt đầu độc lòng người.

Cô gái này đẹp quá, nhưng vì cái gì nhìn quen mắt như vậy?

Đột nhiên trong đầu, có vầng sáng chợt lóe lên: “Xin hỏi, ngài là Lý Nguyên Y chủ bá kênh tài chính và kinh tế sao?”

Trong giọng nói, khó nén hưng phấn.

“Đúng, cô xem qua tiết mục của tôi?” Trong con mắt hạnh trong suốt Lý Nguyên Y chợt lóe qua một tia kinh ngạc, tuy cô là nhân vật công chúng, nhưng cô biết, chỉ giới hạn tại tình anh nhân sĩ thích tiết mục tài chính kinh tế mà thôi, một cô gái chỉ như 20 tuổi trước mặt này, khiến cho người ta không thể nào tin được.

“A, xem qua một chút.” Trước bàn tiếp tân cười lấy lệ.

Trên thực tế, những cô gái như các nàng, làm sao có thể có hứng thú với kênh tài chính kinh tế buồn tẻ như vậy được? Sở dĩ biết Lý Nguyên Y, là vì Dạ trợ lý đã từng cầm lấy ảnh của cô ấy mang đến bàn tiếp tân, phân phó các cô, nếu là Lý Nguyên Y tìm tổng giám đốc, phải lập tức báo cho hần xuống đón người. Trang phục hôm này cô mặc khác với ảnh chụp một trời một vực, chính vì thế khi này mới nhận không ra.

“Nếu như không thể thông báo tổng giám đốc các cô, có thể giúp tôi tìm Dạ trợ lý hay không?” Lý Nguyên Y không muốn làm khó cô, lui mà nói tiếp theo.

“Vậy ngài chờ.” Trước bàn tiếp tân hết sức khoái trá đáp ứng.

Sau nghi Rose nghe thấy thông báo, rất nhanh liền xuống lầu, đem Lý Nguyên Y đưa đến phòng làm việc trên cùng của tổng giám đốc.

“Lý chủ bá, Boss đang họp, trước mắt không thể quấy rầy. Ngài hãy ngồi ở đây một chút, đợi tổng giám đốc một chút.” Rose rót cho cô một ly trà xong, lúc này mới cung kính lui ra ngoài.

Lý Nguyên Y ngẩng nhìn bốn phía, phát hiện phòng làm việc của hần lớn đến kinh người, nhưng nhìn tổng hợp lại có một phong cách riêng, khắp nơi để lộ ra một loại xa hoa, thưởng thức không tầm thường, thật đúng là thích hợp hần!

Dựa vào giáo đường tốt đẹp, cô cũng không có đi lại bốn phía, mà là đoan chính ngồi trên sofa, chờ hần. Thời gian từng giây từng phút trôi qua, vẫn không thấy hần trở lại, cô đợi thấy mệt mỏi một chút, hơn nữa vài ngày nay ngủ không ngon, mí mắt cứ đánh vào nhau, dần dần tiến vào mộng đẹp...

Sau khi họp xong, Đường Diệc Đình đi ra phòng họp, Rose đi lên phía trước lập tức, ở bên lề tai hần nói nhỏ vài câu. Gương mặt tuần vũ vốn dĩ âm trầm, lại nghe được tin người nào đó đến đây, lập tức tươi lên như ánh sáng mùa xuân, chân dài bước nhanh, sải bước đi về phòng làm việc.

36. Chương 36: Có Chút Đau Lòng

Đường Diệc Đình đẩy cửa ra, đôi mắt thâm thúy nhìn lướt qua bốn phía, cũng không phát hiện bóng dáng nhỏ nhắn trong tường tượng, không để lại dấu vết nhú nhú mày. Đi vào trong hai bước, tiếng hít thở đều

đều sâu kín truyền đến, mặc dù rất nhỏ, lỗ tai hắn rất thính nên nghe được. Bước chân vô ý thức phóng nhẹ, lúc nhìn thấy cô gái nhỏ nào đó đang nằm trên sôpha, đáy mắt giống như hồ sâu, mơ hồ hiện lên vài phần ôn nhu.

Người đàn ông đi đến bên cạnh cô, từ trên cao nhìn xuống nhìn cô chằm chằm, cô gái ngủ rất sâu, cũng không biết bộ mặt ngủ không hề phòng chút gì, lúc này đã hoàn toàn nhét vào đáy mắt hắn. Ngũ quan của cô ôn nhu tinh xảo, nhất à khóe môi nhỏ nhắn nhẹ cong lên, đỏ tươi ướt át, làm người ta nhìn không được nghĩ âu yếm.

Đường Diệc Đình cảm giác được hầu kết hoạt động vài cái, lập tức có chút cảm giác miệng đắng lưỡi khô, hắn khom lưng, nghĩ muốn in lên môi nàng một nụ hôn nhẹ, lại bị quàng thâm dưới đôi mắt nàng, hấp dẫn chú ý.

Vài ngày này ngủ không được tốt sao? Thoáng cái tiêu tụy nhiều như vậy, liền ngay cả khi ngủ thiếp đi, giữa long mày cũng nhú lại với nhau. Người đàn ông có chút đau lòng, ngón tay dịu dàng phất qua mí mắt cô, động tác dễ dặt, lại là cực hạn chìm đắm vào đó.

Điều hò trong phòng có chút thấp, sợ cô bị cảm mạo, hắn đem tây trang trên người cởi xuống, khẽ nghiêng người, đắp lên giúp cô. Nhẹ nhàng ở trên mí mắt cô hôn một cái, lúc này mới xoay người, đi đến bàn giám đốc, tiếp tục làm việc.

Thời gian, từng giây từng phút lặng lẽ trôi qua, khi Lý Nguyên Y tỉnh lại, đã là chuyện của hai giờ sau.

Cô khẽ mở con mắt sương mù ra, mờ mịt ngẩng nhìn bốn phía, vào lúc nhìn thấy nam nhân đang ngồi trên ghế giám đốc, suy nghĩ từ từ tỉnh táo lại, thế này mới ý thức được bản thân mình vậy àm ngủ thiếp đi ở trong phòng làm việc của người ta!

Ông trời ơi, Lý Nguyên Y, người đúng là con heo mà!

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn, rất nhanh liền nhuộm vài đóa mây đỏ, cô giật giật thân thể, lại hậu tri hậu giác phát hiện, trên người có áo khoác của hắn. Không có mùi thuốc là khó ngủ, thay vào đó là mùi vị đàn ông quen thuộc, hít vào cánh mũi, vẫn cứ an tâm như vậy.

Tâm, trong nháy mắt này, hiện lên vài tia ấm áp, ánh mắt không tự giác đặt ở trên người hắn, rốt cuộc cũng không có rời được.

Tư thế người đàn ông ưu nhã, ngón tay thon dài, nhẹ nhàng đánh lên bàn phím, tiếng vang càn cạch, giống như là âm phù, tạo thành một đoạn nhạc khúc duyên dáng.

Ánh mắt hắn cực kỳ chuyên tâm, áo sơ mi chế tác tinh xảo, phác hoạ sâu sắc nửa người trên hoàn mỹ, ánh nắng mặt trời chiều tà, lúc này xuyên thấu qua cửa sổ sát đất, chiếu rọi ở trên người hắn, giống như làm tăng cho hắn một tầng sáng hoàn mỹ, từ góc độ của cô nhìn lại, lại làm người ta có loại ảo giác thiên thần phủ xuống. (Thật là không nhìn được mới thêm vô câu này, sao Mai cứ có cảm giác như đang tả con gái thể không biết, ô ô.)

Đều nói thời điểm người đàn ông làm việc cực kì có sức quyến rũ, quả thật lời này không giả.

Giống như cảm giác được cái nhìn chăm chú của cô, người đàn ông đột nhiên ngước mắt, cùng tầm mắt của cô chạm nhau ở không trung, bốn mắt nhìn nhau, ngay cả không hình hình như cũng bị đình chỉ lại.

Không nghĩ tới việc nhìn người khác bị bắt ngay tại chỗ, Lý Nguyên Y có chút lúng túng, may mắn Đường Diệc Đình chỉ nhìn cô một cái, rất nhanh lại đem ánh mắt một lần nữa trở về màn hình máy vi tính, động tác nhanh chóng, làm cô cho rằng, giây lát đối mặt vừa rồi, chỉ là ảo giác của cô.

Lý Nguyên Y đứng lên, nhẹ nhàng xử lý y phục có chút nhăn nhoe, lặng lẽ hít một hơi, lúc này mới chân thành đi đến trước mặt hắn rồi đứng lại.

“Đường Diệc Đình, có thể cùng tôi nói một chút không?” Những lời này, đã chuẩn bị rất lâu, cuối cùng nói ra khỏi miệng.

37. Chương 37: Hấn Bắt Nạt Tôi

“Đường Diệc Đình, có thể cùng tôi nói một chút không?” Những lời này, đã chuẩn bị rất lâu, cuối cùng nói ra khỏi miệng.

“...” Người đàn ông không có trả lời, động tác đầu ngón tay tiếp tục như trước.

“Đường Diệc Đình!” Ngữ điệu Lý Nguyên Y khẽ nâng lên, con mắt hạnh xẹt qua vài tia lo lắng. Xem đồng hồ một chút, hiện tại đã sáu giờ, Thẩm Thiên Minh kêu cô bảy giờ nhất định phải đến Thiên phố, nếu không liền đem đoạn video kia công bố ra ngoài. Cô không phải là một kẻ ngu xuẩn, một người đàn ông đối với cô có những ý nghĩ không an phận như thế, dùng anh hai đến uy hiếp cô, nghĩ muốn cái gì, vừa xem hiểu ngay.

“Trong ấn tượng, tựa hồ chúng ta không quen, không có gì để nói.” Ngay cả mí mắt Đường Diệc Đình cũng không giơ lên, trong lời nói, để lộ ra một loại lãnh ý người lạ chớ lại gần.

“...”

Lý Nguyên Y bị lạnh lùng xa cách của hấn làm có chút bị thương, một màn ngày đó ở khách sạn, bỗng nhiên chợt lóe qua trong đầu, cô rùng mình nở nụ cười, nguyên lai, hấn thật không có ý định tiếp tục để ý cô. Cũng không biết vì cái gì, nhận thức điều này, làm cho tâm tình cô trong nháy mắt bị đẩy vào đáy cốc.

“Nếu như Lý chủ bá ngủ đủ rồi, liền mời trở về đi, tôi bề bộn nhiều việc, không có thời gian tiếp đãi cô.” Mặc dù không biết được cô tìm chính mình nói chuyện gì, nhưng Đường Diệc Đình cũng không ngại thơ đến mức nghĩ cô vì chính mình mà đến. Tâm cô, so với tảng đá còn chắc chắn, mà hấn chỉ có thể giống như nước chảy đá mòn vậy, từ từ đem cô hòa tan. Nhưng, nước có thể làm mòn đá, mà tâm cô, thật có thể hòa tan sao?

Hấn, không xác định ...

“Nếu như tôi nói, cầu xin anh thì sao?” Con mắt hạnh Lý Nguyên Y sáng quắc thăm dò hướng về phía hấn, giọng nói thấp vài phần. Hai tay cô nắm lại thành quyền, ngón tay thon dài lại đâm thật sâu vào tổng thịt, cũng không cảm giác đau.

Nếu là đối lại bình thường bị hấn đối đãi như thế, nhất định Lý Nguyên Y không cần suy nghĩ, trực tiếp phát tay áo rời đi, nhưng lần này quan hệ đến tiền đồ cùng danh dự của anh hai, cô không có cách nào làm như không thấy. Dù cho có tính Đường Diệc Đình là người xấu, ở trong nội tâm cô, ít nhất cũng tốt hơn nghìn lần so với Thẩm Thiên Minh, về phần tại sao, có đôi khi có chút cảm giác chính là chắc chắn như thế, không cần bắt luận cái lý do gì.

Trong veo giọng nói, xen lẫn ẩn nhẫn ủy khuất, nhẹ nhàng truyền vào trong tai Đường Diệc Đình, tâm, như bị một bàn tay vô hình bóp lại, lập tức có chút khó chịu cùng đau đớn.

Hấn ngẩng đầu, ánh mắt tùy ý ở trên mặt cô vòng một vòng, coi như lúc trước làm cho cô bị đuổi khỏi kênh tài chính và kinh tế, cô cũng hô to gọi nhỏ, chưa từng phải ăn nói nhỏ nhẹ như vậy? Thông minh như hấn, rất nhanh liền đoán được cô nhất định là gặp phải chuyện thật khó khăn, giọng nói không tự giác mềm đi rất nhiều: “Nói đi!”

Đơn giản hai chữ, lại giống như thanh tuyền chậm rãi xẹt qua trái tim, như kỳ tích vượt lên non nóng bất an của cô.

Lý Nguyên Y cắn cánh môi dưới, vốn nghĩ cố làm ra vẻ trong trẻo nhưng lạnh lùng đem sự tình bày ra, ai ngờ lời nói ra, lại rõ ràng xen lẫn điềm đạm đáng yêu cùng ủy khuất - -

“Thẩm Thiên Minh... Hấn bắt nạt tôi!”

Thiên phố ghé lô VIP.

Lúc này Thẩm Thiên Minh đang ngồi trên sofa, hai chân bắt chéo, ưu nhã tự đắc lắc ly rượu đỏ trong tay đang đưa.

Hôm nay tâm tình hẳn rất tốt, vừa nghĩ tới rất nhanh Lý Nguyên Y sẽ tới đây, cặp mắt phượng mê người híp lại, tràn đầy mong đợi.

Nhìn đồng hồ trên tay một chút, bảy giờ mười phút, tại sao còn chưa tới?

Sẽ không phải đổi ý đi?

Thẩm Thiên Minh sâu kín nghĩ tới, đột nhiên có chút bận tâm ngày đó chính mình bị đánh vài cái, có phải lãng phí một cách vô ích hay không.

Lúc này, cửa bị đẩy ra, một cổ hơi thở bức người, đánh tới trên mặt, hẳn vô ý thức run lên một cái, ngẩng đầu, liền gặp được Đường Diệc Đình sải bước đi tới.

38. Chương 38: Vì Phụ Nữ, Cùng Anh Em Quyết Liệt?

Thẩm Thiên Minh nhướn mày, trong giọng nói khó nén sự ngạc nhiên ngoài ý muốn.

“Làm việc gì trái lương tâm sao, nhìn thấy tôi cứ như nhìn thấy quỷ?” Đường Diệc Đình cũng không có đến bên cạnh hắn, mà là đi đến quầy bar cách đó không xa ngồi xuống, tùy tiện rót cho mình một ly rượu đỏ.

“Ha, cậu thật biết nói đùa.” Thẩm Thiên Minh gập sắc mặt hẳn âm trầm, tựa hồ tâm tình không được tốt, vội vàng cầm lấy ly rượu đi qua, ngồi ở trên ghế cao chân bên cạnh hắn, “Ai chọc đại thiếu gia chúng ta mất hứng đây?”

Đường Diệc Đình ngược mắt, nhàn nhạt liếc hắn một cái, “Nghe nói hôm nay cậu ở vườn hoa khách sạn điều quần chế, đây là có chuyện gì?”

“Nha, làm sao lại có người nói cho cậu biết vậy .” Thẩm Thiên Minh bĩu môi, lơ đãng giải thích, “Không phải cãi nhau cùng Lý Xương Húc nào loạn một chút sao, khó có khi bắt được tay cầm của hắn (tay cầm ở đây là điểm yếu), làm sao lại không đi lợi dụng thật tốt được chứ?”

Hắn nói mây trôi nước chảy, không chút nào chú ý tới đáy mắt Đường Diệc Đình sương mù dần dần hội tụ, “Cho nên, cậu dùng thủ đoạn đê tiện này đi uy hiếp Lý Nguyên Y?”

Đường Diệc Đình nói xong, lực đạo bóp ly rượu đỏ, không khỏi gia tăng vài phần.

“Cái này cũng bị cậu đoán được, ha ha, mỹ nhân kia dầu muối đều không vào, không sử dụng một chút thủ đoạn mạnh, làm sao có thể ngoan ngoãn - - ”

“Àm - - ”

Ghế cao chân đắt giá trong nháy mắt bị đá lật, Thẩm Thiên Minh nhất thời không chuẩn bị, ngã cái tướng chân hướng lên trời. Khóe miệng hắn giật giật, sắc mặt trở nên khó coi, oa oa kêu to: “Khốn kiếp, Đường Diệc Đình, cậu uống lộn thuốc?”

“Uống nhầm thuốc chính là cậu!” Đường Diệc Đình đi qua, kéo cổ áo hắn lên rồi thêm một quyền, Thẩm Thiên Minh cảm thấy có chút mặt danh kỳ diệu, nhưng hắn cũng không phải là người ngoan ngoãn chịu bị đánh, lần trước bị Lý Xương Húc đánh, là hắn cố ý thiết kế, lần này, có thể động thủ thật sự.

Rất nhanh hai người đàn ông đánh nhau cùng nhau, thân thể cùng thể lực bọn họ là tương đối bằng nhau, đánh nhau khó có thể phân ra thắng bại, so chiêu càng ngày càng nghiêm trọng, cơ hồ là bắt được cái gì đập cái đập, trong lúc nhất thời, trong phòng trở nên bừa bộn, đồ dùng ngã trái ngã phải, trên mặt đất là mảnh nhỏ ly rượu, bình rượu.

Dần dần, thể lực Thẩm Thiên Minh có chút chống đỡ không nổi, đành phải chịu thua cầu xin tha thứ: “Được rồi, tớ nhận thua, đừng đánh!”

Đường Diệc Đình cũng không để ý tới hấn, thuận tay mò lên một cái bình hoa liền đập tới, Thẩm Thiên Minh nhanh tay lẹ mắt tránh thoát: “Uy, đó là đồ cổ a đồ cổ - - ”

Những đồ dùng trong phòng, đều là Thẩm Thiên Minh cho người mang từ nước ngoài về đây, giá cả đương nhiên quý không cần phải nói, bị Đường Diệc Đình phá một trận như vậy, tổn thất thảm trọng, lòng hấn đau muốn chết.

“Lần sau dám đi trêu chọc người phụ nữ của ta, sẽ không phải đơn giản như thế này.”

Đường Diệc Đình nhướn mày, gương mặt tuấn tú tinh xảo âm trầm đến đáng sợ, tựa như ma vương trong đêm tối, mang theo nguy hiểm trí mạng.

“Phụ nữ của cậu? Ha ha, làm sao có thể!”

Thẩm Thiên Minh giống như là nghe được trò cười lớn nhất thế kỷ, nhin không được cười lớn ra tiếng. Nhưng lúc nhìn đến ánh mắt lạnh lùng Đường Diệc Đình giống như có thể giết người, thoáng chốc hấn thu lại bộ dáng tươi cười. Trong đầu đột nhiên hiện lên lời lần trước Lý Nguyên Y đã nói, vốn cho là nói đùa, không nghĩ tới lại là thật, trong lúc nhất thời, không hiểu sao tâm tình có chút phức tạp.

“Video lập tức xóa cho tôi, về sau không được phép lấy bất kỳ cứ gì đến gần cô ấy, nếu không - - ”

“Nếu không thì như thế nào, vì phụ nữ, cùng an hem như mình quyết liệt sao?” Thẩm Thiên Minh khẽ nhướn đuôi lông mày, từ trong cổ họng hừ lạnh ra, liếc nhìn sắc mặt Đường Diệc Đình khó coi, hấn cũng thể hiện sự nghiêm túc, “Không nên quên, cậu có hôn ước ! Nếu vì cô ấy mà cậu vứt bỏ Đường gia không thêm để ý... A, lão gia tử có thể tha cô ấy?”

39. Chương 39: Cậu Có Thể Cho Cô Ấy Cái Gì?

“Tự tôi có chừng mực!” Vừa nhắc tới chuyện này, giọng nói Đường Diệc Đình không khỏi có chút bực bội, “Tóm lại, về sau cậu mà nhìn thấy cô ấy, cách càng xa càng tốt!”

“Nếu như tớ không làm vậy?” Hai tay Thẩm Thiên Minh vòng ngực, bên khóe miệng quyền rũ thoáng cái khiêu khích, “Tớ nghĩ cưới cô ấy, trong nhà không có vấn đề, còn cậu, có thể cho cô ấy cái gì?”

Đường Diệc Đình dựa ghế sofa, móc ra một điều thuốc nhen nhóm, ngọn lửa đỏ hồng, nhẹ nhàng từ giữa ngón tay lan tràn, hấn hít nhẹ một hơi, sương mù lượn lờ xuống, vốn là gương mặt tuấn tú thanh cao, tại thời khắc này, tựa hồ dính vào vài tia tang thương.

Ước chừng mấy giây sau, hấn mới sâu kín phun ra ba chữ, “Mạng của tôi!”

...

Đài truyền hình BGH, nằm ngay trên đường lớn thành phố, kiến trúc sáu mươi ba tầng, khí thế phi phàm, khiến nó vừa được xây dựng, được nhân dân thành phố A thân mật gọi là “Lục tam đại hạ” .

Lý Nguyên Y đứng ở trước cửa xoay, khẽ dừng bước.

Đã đến gần thời gian đi làm, công nhân viên đài truyền hình, tốp năm tốp ba, rối rít tràn vào cửa.

Hôm nay là ngày đầu tiên cô đến đài truyền hình trình diện, tâm tình tự nhiên là kích động vạn phần . Giường cao đồng hồ trên tay, tám giờ năm mươi phút, khoảng cách thời gian hẹn của cô cùng Tổng giám Lucy đài truyền hình nhanh đến , Lý Nguyên Y thở một hơi thật dài, lúc này mới ưu nhã thông dong đi vào.

Đến phòng làm việc Lucy, không lường được, lại gặp được người quen cũ ở đây.

Cô gái nhỏ vừa thấy được cô, giữa lông mày không che dấu được sự hưng phấn.

“Tiểu Lạc, sao em lại tới đây?” Tiểu Lạc là trợ lý của cô ở TGN, ở chỗ này nhìn thấy cô ấy, thật sự làm cho Lý Nguyên Y cảm thấy phi thường ngoài ý muốn, nhưng nội tâm là vui sướng.

“Em tới làm trợ lý cho chị nha, là Lucy để cho em tới đó. Chị Y, thật tốt quá, chị rời đi mấy ngày nay, em thương tâm muốn chết.” Tiểu Lạc nói là lời thật, dù sao thời điểm Lý Nguyên Y làm chủ của cô, đối với cô là cực kỳ chiều chuộng.

“Lucy, không nghĩ tới BGH lại cho tôi ngạc nhiên mừng rỡ như vậy, thật cảm ơn.” Trong con mắt hạnh phúc trong suốt Lý Nguyên Y, rất nhanh liền dính vào thoáng cái cảm kích.

Lucy khẽ mỉm cười, hết sức quan tâm nói một câu: “Lý chủ bá là nhân tài mà chúng tôi hướng tới, những thứ này tất nhiên là phải suy tính. Tôi đưa hai vị đi tham quan một chút.”

“Tốt, làm phiền.” Lý Nguyên Y gật đầu, mang theo Tiểu Lạc đi theo đằng sau Lucy.

Đài truyền hình rất lớn, đi hết một vòng, không sai biệt lắm đã 11 giờ, lúc này Lucy mới đưa cô lên lầu sáu mươi hai.

Đi đến trước một gian phòng làm việc xa hoa, Lucy đẩy cửa ra, quay đầu hướng Lý Nguyên Y cười nói: “Lý chủ bá, đây là phòng làm việc của cô.”

Lý Nguyên Y còn chưa kịp trả lời, Tiểu Lạc trời sinh tính hoạt bát liền cảm thán, “Oa tắc, chị Y, so sánh với TGN thì ở đây khí phái hơn nhiều.”

“A - -” Lý Nguyên Y khẽ cười một tiếng, quay đầu lại nhìn về phía Lucy, ngữ mang nghi hoặc, “Tôi chỉ là một chủ bá, dùng gian phòng làm việc lớn như vậy, tựa hồ không tốt lắm đâu? Hơn nữa từ trên tầng 50 đều là cấp cao, cho nên...”

“Lý chủ bá không cần lo ngại, 50 tầng ở trên đúng là đều là cấp cao, nhưng từ tầng 60 trở lên, ngoại trừ tầng chót tổng giám đốc xử lý, tất cả phòng khác đều là trống không, không sử dụng, chẳng phải hết sức lãng phí sao? Lại nói cô phụ trách chuyên mục (đại nhân vật ước hẹn), tất cả nhân viên làm việc cũng sẽ ở tầng này, yên tâm.”

“Vậy cũng tốt.” Nghe Lucy giải thích, mặc dù trong lòng Lý Nguyên Y mơ hồ cảm thấy kỳ quái, cũng không tiếp tục phản bác. Đã tới rồi thì cứ an tâm đi, làm xong tiết mục là trọng yếu nhất, những thứ khác, cô không muốn.

Sau khi Lucy rời đi, rất nhanh Lý Nguyên Y liền đi vào trạng thái làm việc, lại không biết rằng, nhất cử nhất động lúc này của mình, đều bị người nào đó xem ở đây mắt.

Phòng làm việc tầng trên cao nhất của tổng giám đốc, người đàn ông ưu nhã dựa ghế sofa, nhìn chăm chăm gương mặt trên màn hình điện thoại khi thì ngẫu nhiên nhíu mày, ngẫu nhiên cười nhẹ, trong đôi mắt thâm thúy, lặng lẽ xẹt qua thoáng ánh sáng nhạt, đó là một loại thâm tình lưu luyến đến tận cùng....

40. Chương 40: Đuổi Theo Hắn

Ở BGH ba ngày, cơ bản Lý Nguyên Y đã quen thuộc vận hành liên quan, cùng nhân viên làm việc cũng bắt đầu trở nên quen thuộc hơn. Tính cách của cô cũng khá dễ sống chung, bởi vậy tất cả mọi người hết sức thích cô.

“Chị Y - -” Tiểu Lạc theo lẽ đứng gõ cửa, cầm lấy một tờ tuyên truyền, cười đi tới.

“Chuyện gì?” Lý Nguyên Y từ trong văn kiện ngừng đầu, dụi mắt, cười nhẹ hỏi cô.

Tiểu Lạc đem tuyên truyền trong tay chỉ một cái, cười mỉm nói “Đầu đường này có KFC, nghe nói đang có ưu đãi phần ăn gia đình đó. Buổi trưa chúng ta đi ăn đi?”

“A, ăn nó quá cũng đừng có trách chị đó, đi thôi!” Lý Nguyên Y cười đứng dậy.

Còn nhớ lúc học đại học, thời điểm mỗi khi tâm tình không tốt, cô sẽ cùng Đinh Hạ cùng đi KFC mua phần ăn gia đình, sau đó, liều mạng ăn hết nó. Mặc dù mỗi lần đều ăn quá no, nhưng tâm tình lại như kỳ tích thay đổi rất khá. Nhưng kể từ hai năm trước Đinh Hạ có việc đi Mỹ, hai người liền cắt đứt liên lạc, cũng không biết hiện tại cô ấy thế nào.

Các cô muốn đi quán KFC kia, ngay ở dưới lầu quẹo phải, đi một đoạn đường ngắn, có cái ngã tư đường, đi qua một chút, thì đến.

Dọc theo đường đi hai người cười cười nói nói, chỉ chốc lát, liền đi tới ngã tư đường.

Lúc này, đối diện đường cái bên tay phải, đột nhiên truyền đến một trận tiếng thét chói tai, Lý Nguyên Y vô ý thức nhìn qua.

Chỉ thấy ở trên đường cái giữa dòng xe đang chạy mãnh liệt, thế nhưng có một đứa bé trai bốn năm tuổi vọt tới giữa đường, ngã nhào trên đất. Tài xế lái xe, bị tình huống đột nhiên xuất hiện làm cho trở tay không kịp, hai giây sau mới phản ứng được, lung tung thắng xe - -

Khoảng cách càng ngày càng gần, trong nháy mắt chiếc xe con sẽ đụng người, người đi trên đường bị hù dọa ngừng thở, không ai dám xông lên phía trước cứu người!

Đột nhiên, thoáng cái bóng dáng màu đen, từ đằng xa chạy đến, đang lúc mọi người ở trong sự kinh hô, ôm lấy đứa trẻ đang hoảng sợ kia, động tác lưu loát lăn trên mặt đất, thoát khỏi nguy hiểm.

Đứa trẻ, lông tóc không tổn hao gì bị hấn bảo vệ vào trong ngực, mà hấn, lông mày nhíu chặt một chút, giống như là bị thương.

Bé trai bị hoảng sợ, òa khóc lên, một nữ nhân khóc sụt sùi chạy tới, đối người đàn ông áo đen ngàn tạ vạ tạ, lúc này mới kéo đứa bé trai đang khóc rống không thôi kia rời đi. Mà hấn vẫn còn nguyên chỗ đứng tại, vỗ nhẹ nhẹ cho bay tro bụi trên quần áo, sau đó ngẩng đầu, vừa vặn đụng vào tầm mắt của cô.

Hai đầu ngã tư đường, bốn mắt nhìn nhau, tầm mắt của hai người, rất lâu cũng không có từ trên người đối phương dời đi.

Nội tâm Lý Nguyên Y trăm mối cảm xúc ngổn ngang, không nghĩ tới, hấn lại là người có tình thương người như vậy, một khắc mạo hiểm kia, đối lại là cô, chỉ sợ cũng khó khăn phần đầu quên mình chạy đi cứu người đi? Mà hấn, làm việc nghĩa không được chùn bước, cứu, còn là người xa lạ không chút nào liên can với mình...

“Oa oa, thật là đẹp trai con anh dùng nữa! Quốc gia cần phải tặng ban thưởng cho anh ta, khích lệ cái tinh thần xả thân cứu người này, oa ô ô, quá đẹp trai, quả thực là nam thần của em, nam thần!” Tiểu Lạc ở một bên hưng phấn vừa gọi vừa nhảy.

Lý Nguyên Y cũng không lưu ý cô ấy nói cái gì, lúc này, trong mắt của cô, trong lòng, chỉ có cái người nổi bật kia, người đàn ông tên là Đường Diệc Đình. Chuyện của Thẩm Thiên Minh, còn tưởng rằng hấn sẽ mượn cơ hội đưa ra yêu cầu gì, nhưng hấn lại không nói tiếng nào giúp cô giải quyết, từ ngày đó trở đi, cô cũng không có gặp qua hấn, không nghĩ tới lần nữa gặp phải, nhưng là...

Đường Diệc Đình không ngờ đến sẽ bị cô thấy một màn như vậy, trong lúc nhất thời cảm giác có chút thẹn thùng. Môi mỏng khẽ mở ra, vô ý thức quay đầu rời đi.

Nhìn vết máu trên mu bàn tay hấn, cho dù cách đường cái, vẫn nhìn thấy hết hồn, tâm Lý Nguyên Y đột nhiên căng thẳng, không lường lự liền đuổi theo.

“Chị Y - - ”

Tiểu Lạc không rõ ý nên nghĩ chạy theo sau, lúc này Lý Nguyên Y mới đột nhiên xoay người, hướng cô một cái ánh mắt xin lỗi, “Thật có lỗi, Tiểu Lạc, em đi KFC trước chờ chị!”

Cô nói xong, chạy một đường, đuổi theo hướng hấn đi.

41. Chương 41: Có Muốn Tìm Một Chỗ Để Cho Em Nhìn Tôi Không?

“Đường Diệc Đình - - ”

Bước chân người đàn ông nhẹ nhàng đi phía trước, cô gái nhỏ chân ngắn ra sức chạy theo sau vừa chạy vừa gọi, ước chừng qua một cái phố, ở cửa một nhà cửa hàng tiện lợi Lý Nguyên Y mới cản hẳn lại được.

“Tôi là quỷ sao? Nhìn thấy tôi thì bỏ chạy?” Lý Nguyên Y đỡ eo thở, bởi vì một đường chạy quá mức kịch liệt, gương mặt vốn nộn nộn nhỏ nhắn, lúc này giống như hương vị ngọt ngào đào mật ngon miệng, làm người ta hận không thể cắn xuống một cái.

Đôi mắt Đường Diệc Đình thâm thúy nheo lại, môi mỏng quyến rũ ra một nụ cười nhẹ nghiêng ngả: “Đúng, còn là một tiểu quỷ chân ngắn.”

Lúc hẳn nói chuyện, khẽ nghiêng người, gương mặt tuấn tú đến gần, vừa vặn Lý Nguyên Y ngẩng đầu, trực tiếp đụng vào trong con ngươi đen thâm thúy, ngoài ý muốn phát hiện cái bóng của cô, ở bên trong đôi mắt mê người đó, phá lệ rõ ràng.

Trái tim, không bị khống chế bắt đầu đập mạnh, cô vô ý thức chớp chớp cuốn vẩy lên lông mi, vội vàng lui về phía sau một bước, lúc này mới ngược mắt trừng mắt liếc hẳn một cái, “Tôi biết rõ là anh chân dài, được chưa? Đã bị thương còn có tâm tư nói giỡn, phực anh.”

Thanh âm của cô ngọt nhẹ, xen lẫn nhàn nhạt trách cứ, đáy mắt trong suốt lại nhanh chóng chột lóe qua một tia sâu đậm quan tâm.

Đường Diệc Đình là một người nhạy cảm như thế nào, làm sao có thể bỏ qua biến hóa ánh mắt của cô? Không nghĩ tới, cô cũng biết quan tâm anh ...

Nhận thức điều này, tựa như một dòng ôn tuyền, ấm áp tập trung vào nơi vốn dĩ lạnh nhạt khô cằn kia, làm cho đôi mắt vốn thâm thúy, lại nhu hòa vài phần.

Thấy hẳn không nói lời nào, Lý Nguyên Y dứt khoát nắm lên tay phải của hẳn, kiểm tra qua lại một lần, nhìn mu bàn tay rách da sâu vào thịt chảy máu có chút dữ tợn dọa người, đôi mi thanh tú đẹp mắt như thành một cục: “Miệng vết thương sâu như vậy, anh không đau?”

“Vết thương lớn hơn nữa cũng đã bị qua, điểm này tính cái gì.” Đường Diệc Đình tự giấu một câu. Một người ra đời từ cái nơi đấu tranh đó, cái dạng đau gì, đều bị quen.

“Anh bị thương cái gì, thương ở đâu?” Dưới tình thế cấp bách, lời nói đã bật thốt ra, nói xong, lúc này Lý Nguyên Y mới ý thức được, loại đề tài này, tựa hồ quá thân mật một chút.

Giờ khắc này, cô hận không thể cắn đứt đầu lưỡi của mình.

Khóe miệng Đường Diệc Đình vui vẻ từ từ mở rộng, đột nhiên hẳn đi vòng qua phía sau cô, tay không có bị thương vòng qua eo nhỏ của cô, thân thể nhỏ nhắn xinh xắn bị hẳn ôm trọn trong lòng, vẫn phù hợp như vậy - -

“Bảo bối quan tâm anh như vậy? Có muốn tìm một chỗ hay không, cho em xem xem... Vết thương của anh, hả?”

Cái cảm cương nghị chống đỡ ở trên vai cô, hơi thở nam tính nóng rực, cứ như vậy phun ở bên tai cô, chọc cho khuôn mặt nhỏ nhắn của cô càng thêm phấp phỏng, chỉ cảm thấy máu toàn thân đều nhanh bị sôi trào.

Dưới mắt công chúng, người đàn ông này cũng quá...

Dẫu gì cô cũng coi như là một nhân vật công chúng, nếu như cùng hẳn thân mật như vậy bị đưa lên báo, bị anh hai biết được, làm thế nào?

Nghĩ tới điều này, Lý Nguyên Y đưa tay đẩy cách tay ở eo mình ra, “Anh không thể đứng đắn một chút hay sao? Đi bệnh viện khử trùng nhanh, nếu không miệng vết thương sẽ nhiễm trùng đấy.”

“Vết thương nhỏ mà thôi, không cần.” Hẳn còn có việc gấp phải xử lý, mới vừa xuất hiện chút chuyện nhỏ kia, đã trì hoãn quá nhiều thời gian, hiện tại không thể tiếp tục dơ dãi.

“VẬY anh chờ tôi một chút.” Cách đó không xa có tiệm thuốc gia đình, Lý Nguyên Y dứt khoát không dơ dài cùng hắn, bỏ chạy thực mạng đi qua.

Nhìn cô nóng lòng xông vào tiệm thuốc, con người đen Đường Diệc Đình, xẹt qua một tia âm áp, hắn rất muốn đứng tại chỗ này đợi cô, nhưng...

“Bảo bối, thực xin lỗi!”

Lầm bầm một tiếng, bóng dáng kiện trang rất nhanh liền biến mất ở đầu phố.

Lúc Lý Nguyên Y từ tiệm thuốc đi ra, người đàn ông đã không còn ở đó.

“Đường Diệc Đình - - ”

Ở xung quanh kêu vài tiếng, cũng không trông thấy người, Lý Nguyên Y nắm chặt thuốc mỡ cùng băng dính trong tay, nhịn không được tự giấu một tiếng, nhìn đi, quả thực cô quá coi trọng chính mình.

Không biết vì cái gì, đột nhiên con mắt có chút chua xót, giống như có chút gì đó muốn trào ra, cô vội vàng hít hít mũi, sau lại ần ần mi tâm, không muốn làm cho chính mình quá khó xử, giống như có gì đó nó cứ nghẹn lại, thoáng chốc cực kỳ khó chịu.

Đúng lúc nhìn thấy bên cạnh có cái thùng rác, cô dứt khoát đem đồ đều ném vào bên trong, tiếp theo, đầu cũng không quay lại bước đi .

42. Chương 42: Có Sự Mong Nhớ Với Anh

Bệnh viện hàng đầu

Rose đứng ở cửa phòng mổ, bất an đi qua đi lại, nhìn thấy Đường Diệc Đình sải bước đi tới, hắn vội vàng nghênh đón, “Boss, ngài đã tới.”

“Tình huống của cậu ấy ra sao?” Đường Diệc Đình nhíu lông mày, con người thâm thúy lóe qua một tia ngưng trọng.

Hơn một giờ trước, Thẩm Thiên Minh lái chiếc xe Ferrari của hắn để ở Tỉnh Tế, ai ngờ nửa đường thắng xe mất tác dụng, lập tức gọi điện thoại cho hắn, vừa vặn Rose ở gần đó, Đường Diệc Đình kêu Rose chạy qua trợ giúp hắn, ai ngờ vẫn không kịp, Ferrari bị đâm cháy nghiêm trọng, Thẩm Thiên Minh quyết định thật nhanh nhảy xuống xe, nhưng vẫn bị thương.

“Bị gãy xương ở nhiều chỗ, may mắn không có bị thương đầu.” Tuy nói trải qua vô số lần sinh tử, nhưng không có lần nào làm cho anh sợ thế này, đó là xe Boss a, nếu như ngồi lên chính là Boss...

Nghĩ đến đây, trong nội tâm Rose liền có vô tận ân hận cùng tự trách.

Đường Diệc Đình giống như xem thấu tâm tư của hắn, đưa tay vỗ vai hắn, “Ở đây có tôi coi chừng, cậu đi cụ thể cảnh sát trình bày đi. Nguyên nhân sự cố tùy ý nói chặn lại.”

Lúc này, rõ ràng có người muốn nhắm vào chính hắn, nhưng hắn lại không muốn kinh động cảnh sát, dù sao liên quan tới cảnh sát, chỉ có hai chữ: Phiền toái.

“Vâng!” Rose gật đầu, trước khi rời đi, đúng lúc nhìn thấy tay bị thương của Đường Diệc Đình, “Boss, vết thương của ngài - - ”

“Không có gì đáng ngại, đi làm việc đi.” Đường Diệc Đình giơ tay trái lên, trên khuôn mặt tuấn tú hiện lên vài tia mệt mỏi.

Rose nhìn ở đấy mắt, cũng không nói gì nhiều, khom người chào hắn, rất nhanh liền rời đi .

Đường Diệc Đình dựa tường, ngẩng đầu nhìn đèn sáng trên cửa phòng phẫu thuật, đôi mắt như mực, nhanh chóng xẹt qua lãnh ý, dù không cần điều tra thì hắn cũng biết, là người kia!

Lý Nguyên Y mở cửa nhà, đúng lúc Lý Xương Húc chuẩn bị lên lầu, thấy cô, mày rậm nhú một chút: “Về rồi sao ? Sao hôm nay về muộn như vậy?”

“Bên trong dài có chút việc.” Lý Nguyên Y giải thích chi tiết, trong lòng lại âm thầm oán thầm, hiện tại cũng mới chín giờ rưỡi, anh hai quản thật nhiều! Đáng tiếc cô cũng không dám nói ra lời này.

“Công việc mới như thế nào?” Biết được em gái đổi công ty, Lý Xương Húc thân là anh hai, dù có bận rộn hơn nữa, cũng muốn quan tâm một chút.

“Rất tốt, cuối tuần bắt đầu làm tiết mục đầu tiên, có lẽ sẽ bận rộn.” Vừa nhắc tới công tác, cuối cùng trên mặt Lý Nguyên Y cũng hiện lên tươi cười. Loại tiết mục thể này, cô vẫn luôn muốn làm, chỉ là trước kia ở TGN, không có cơ hội để cho cô phát huy như bây giờ, xem ra, lần này rồi đi cũng là đúng.

“Ừ, tối mai cùng nhau ăn cơm đi.”

“Vâng!”

“Không còn sớm, đi nghỉ ngơi sớm đi!” Lý Xương Húc sờ sờ đầu của cô, lúc này mới xoay người lên lầu.

“Anh hai ngủ ngon!” Lý Nguyên Y khẽ mỉm cười, đổi giày xong, mới kéo thân thể có chút mệt mỏi, trở lại phòng.

Tâm tình hôm nay, có chút tệ, Lý Nguyên Y dứt khoát bật nước nóng, cởi quần áo xuống, ngâm toàn thân mình vào bồn nước lớn.

Nước ấm nóng lạnh vừa phải, ngâm thân thể mệt mỏi, làm tinh thần cô dần dần buông lỏng, Lý Nguyên Y nhắm hai mắt lại, trong đầu, lại có một gương mặt đẹp trai từ từ hiện lên.

Tên khốn Đường Diệc Đình kia, buổi trưa hôm nay có thể bỏ một mình mình lại như thế, cho đến bây giờ một cú điện thoại cũng không có?

Hừ, lại không gọi điện thoại đến...

Lý Nguyên Y đột nhiên kinh hãi phát hiện, bản thân thật sự xong rồi, đối với Đường Diệc Đình cô lại có chút nhớ mong - -

Cho tới bây giờ, cô luôn cảm giác mình là người lãnh tình, sẽ không vì ai mà động tâm, với tình yêu càng thêm không có hứng thú. Nhưng vận mệnh lại để cho cô gặp được một người đàn ông như vậy, bá đạo, mị hoặc, vô lại, xấu xa làm cho người khác nghiêng răng nghiêng lợi, ở trước mặt anh, cô vĩnh viễn sẽ bị tức giận đến mức dậm chân. Nhưng anh như vậy, vì cái gì lại làm cho tâm cô, nhịn không được muốn dựa vào gần...

Đến tận cùng cô nên làm cái gì bây giờ?

Biết rõ không được, vì sao hết lần này tới lần khác còn muốn trầm luân...

43. Chương 43: Khách Không Mời Mà Đến

Nhà hàng Pháp cao cấp nhất nằm ở ven sông, hoàn cảnh ưu nhã mê người, nhất là ngồi ở bên ngoài bên trong vườn hoa, hóng gió, nghe một chút ca khúc Pháp mềm mại, khắp nơi lộ ra một loại lãng mạn cực hạn.

Lý Nguyên Y dưới sự hướng dẫn của bồi bàn, đi vào vị trí góc khuất nhất bên trong vườn hoa, là Lý Xương Húc đặt chỗ trước. Không nghĩ tới cái anh hai nhà cô cả ngày chỉ biết phá án, lại đi chọn một chỗ mang tính chất lãng mạn như thế này để ăn cơm cùng với cô, thật đúng là làm người ta bất ngờ.

Lý Nguyên Y gọi thật tốt đồ ăn, đang muốn gọi điện thoại cho Lý Xương Húc, lúc này, một người khách không mời mà đến đã đi tới, đứng ở trước bàn cô.

“Lý chủ bá lần đầu gặp, tôi là Trương Tề, là bạn của Lý Sir.”

Người đến hào hoa phong nhã, mặc tây trang thẳng tắp, thoạt nhìn không có cứng nhắc lại có thêm vài phần giỏi giang thành thực.

Lý Nguyên Y cũng sờ một chút, còn chưa nghĩ đây là có chuyện gì, vừa vặn điện thoại di động truyền đến tin nhắn Lý Xương Húc gửi - -

“Y Y, hôm nay anh hai không đến được, có người bạn gọi Trương Tề, em chào hỏi một chút.”

Lý Nguyên Y lập tức ngẩn ngang trong gió, anh hai chết tiệt, lại đi an bài buổi xem mắt cho cô? Lý Xương Húc, chờ lúc em về xem em làm thế nào thu thập anh!

“Lý chủ bá, tôi có thể ngồi xuống không?”

Hết sức hiển nhiên, người này chính là Trương Tề, đối với cô đặc biệt hài lòng, dù từ đầu đến cuối cô cũng chưa có phản ứng lại hắn, hắn vẫn rất có kiên nhẫn hỏi thêm một câu.

“Trương tiên sinh, mời ngài ngồi!”

Lý Nguyên Y lấy lại tinh thần, hướng hắn nhẹ nhàng gật đầu. Tuy nói là bị anh hai sắp xếp vào bẫy trong lòng có chút không thoải mái, nhưng cô vẫn duy trì khí chất trang nhã hào phóng.

“Tiết mục lúc trước Lý chủ bá chủ trì, Trương mỗ liên tục nhìn xem, hôm nay có cơ hội quen biết, thực lấy làm vinh hạnh.” Gặp được mỹ nữ trong lòng mình ngưỡng mộ, rất ít nam nhân có thể không nói nhiều, đương nhiên Trương Tề cũng không ngoại lệ.

“A, quá khen, cảm ơn Trương tiên sinh ủng hộ.” Lý Nguyên Y khẽ mỉm cười, lại thủy chung duy trì một loại cảm giác xa cách nhàn nhạt, tài trí có lẽ, chiếu vào trong đáy mắt người đàn ông ái mộ cô, giống như rất xa không chạm tới.

“Không biết Lý chủ bá thích dạng đàn ông thế nào?” Những lời này, chính là lời nói làm quen kinh điển, dùng bao lâu cũng không có yếu đi.

Lý Nguyên Y cảm thấy có chút nhàm chán, lại không muốn đả kích người ta, đưa tay cầm lấy nước chanh trên bàn uống một ngụm, đang định trả lời, lúc này lại vang lên giọng nói trầm thấp mê người, như ma lực quỷ mị rót vào tai - -

“Sao lại tới sớm như vậy?”

Cơ hồ đồng thời, còn có một bàn tay chứa lực áp bức, trực tiếp để lên bả vai cô.

Lý Nguyên Y vội vàng quay đầu lại, ngược mắt nhìn lên, vừa vặn chống lại ánh mắt sâu thẳm Đường Diệc Đình, tâm ngy tại lúc này, khẽ nín chặt lại.

Trương Tề cũng không nhận ra Đường Diệc Đình, nhưng lại bị khí tràng cường đại trên người hắn làm cho kinh sợ, trong lúc nhất thời quên mất nói chuyện.

“Trên đường kẹt xe, đến muộn, Xin lỗi!” Bởi vì chỗ bọn họ ngồi là ghế dài bốn người, bên cạnh Lý Nguyên Y còn có chỗ trống, Đường Diệc Đình trực tiếp khinh thường người đàn ông chướng mắt đối diện, chân dài bước một bước, hết sức ổn thỏa liền ngồi xuống bên cạnh cô, mà bàn tay thuận thế leo lên eo cô, ý tứ hàm xúc tuyên cáo sở hữu.

Đường Diệc Đình xuất hiện, làm Lý Nguyên Y thất thần trong chốc lát, rất nhanh cô liền kịp phản ứng, nhớ tới ngày hôm qua hắn đi không nói lời nào, tất nhiên không có biện pháp cho hắn sắc mặt tốt, càng đừng nói người đàn ông này, bàn tay không quy củ kia, lúc này còn tùy ý dao động ở trên eo cô, ăn đậu hũ của cô.

Người đàn ông chết tiệt, xem cô là cái gì, gọi thì đến đuổi thì đi sao?

Lý Nguyên Y càng nghĩ càng tức giận, đáng tiếc vì duy trì hình tượng tốt đẹp của mình, cô cũng không thể nổi giận cũng hắn, chỉ có thể thấp giọng cảnh cáo hắn: “anh buông tay ngay cho tôi!”

44. Chương 44: Làm Sao Có Thể Không Có Bạn Trai?

Lý Nguyên Y càng nghĩ càng tức giận, đáng tiếc vì duy trì hình tượng tốt đẹp, nàng không thể nổi đóa trên mặt với anh được, chỉ có thể thấp giọng cảnh cáo anh: “Anh buông tay tôi ngay!”

Đáng giận, lại càng sờ càng đi xuống, nhanh tới trên đùi rồi, người đàn ông này đúng là không phân biệt được trường hợp mà, bất cứ lúc nào bất kì chỗ nào cũng có thể sờ cô?!

Lý Nguyên Y kìm nén bức bối, đưa tay muốn kéo anh ra, ai ngờ bàn tay nhỏ bé lại bị anh nắm ngược lại, lòng bàn tay hơi có vết chai nhẹ nhàng vuốt ve mu bàn tay cô, giống như mang theo một dòng điện, thật nhanh chạm nơi sâu nhất trong lòng cô.

“Vị này là?” Cuối cùng Trương Tề cũng kịp phản ứng lại, giọng điệu mang chút tìm tòi nghiên cứu hời hợt. Mặc dù bầu không khí chỗ hai người đang ngồi đối diện hẳn hết sức không bình thường, nhưng trong lòng hẳn vẫn không hy vọng bọn họ là một đôi, dù sao, có người có bạn trai, làm sao sẽ đến tìm hiểu đối tượng? Còn nữa, đối với Lý Nguyên Y hẳn rất là thường thức.

“Bảo bối, không phải nói tới nay dẫn anh đến gặp anh hai sao, vị này là...” Nếu bàn về diễn trò, Đường Diệc Đình cũng nằm trong số cao thủ, nói dối cũng không cần viết nháp, nhìn sơ qua cực kỳ thành thạo.

Lúc này, dù Trương Tề có muốn lừa mình dối người đi nữa, cũng biết quan hệ hai người không phải bình thường, hẳn nhường mảy, vào lúc Lý Nguyên Y còn chưa mở miệng, đã đặt câu hỏi: “Lý chủ bá, vị này là bạn trai cô sao?” “Xin lỗi, Trương tiên sinh. Cũng như ngài thấy đó, vốn dĩ tôi muốn mang anh ấy đến gặp anh hai, ai biết...” Lý Nguyên Y nhẹ nhàng cắn môi, cũng không có tiếp tục nói nữa, nhưng Trương Tề cũng là người thông minh, đương nhiên có thể hiểu lời nói ngấm của cô.

“Được, tôi cũng hiểu, một cô gái có điều kiện tốt như cô, làm sao có thể không có bạn trai được? Không có việc gì, nếu là một hồi hiểu lầm, vậy tôi rời đi trước. Chúc hai người hạnh phúc!” Trương Tề nói xong, tác phong nhanh nhẹn rời khỏi.

“Có thể buông tôi ra chưa?”

Thấy Trương Tề đã đi xa, lúc này Lý Nguyên Y mới quay đầu lại, trừng Đường Diệc Đình một cái. Cô cố sức rút tay mình ra, đáng tiếc hẳn vẫn nắm chặt như trước.

“Cuois cùng bảo bối cũng thừa nhận anh là bạn trai em, hả?” Tuy nói nhìn thấy cô hẹn hò cùng người khác, anh hết sức không vui, nhưng thái độ phối hợp vừa rồi của cô, rất dễ dàng đem khói mù trong lòng anh quét đi tất cả, lúc này người đàn ông kéo khóe môi, giữa lòng mày mênh mông vui vẻ, hào quang vạn trượng.

“Không cần dán vàng lên mặt mình, tôi chỉ không muốn hủy đi chỗ diễn của anh mà thôi. Vừa vặn người hôm nay không phải dạng món ăn của tôi, nếu gặp gỡ người khác, có lẽ sẽ không phải như vậy. Anh có buông tay ra hay không?” Giọng nói của cô bởi vì phần nộ mà trở nên bén nhọn, nói xong, lại chưa từ bỏ ý định cử động người một cái, con mắt hạnh lại lơ đãng nhìn thấy miếng vải màu trắng quần trên mu bàn tay anh, liền giật mình mấy giây.

“Phải không? Vậy có cần tôi đem những người đàn ông tốt cực phẩm trên thế giới, đều mang tới trước mặt em, tùy em lựa chọn?” Đường Diệc Đình không có buông tay khỏi cô, ngược lại đem cả người cô ấn vào trong lòng mình, gương mặt tuần tú tinh xảo lúc này dính vào một tầng sương, hiện ra lãnh.

Lý Nguyên Y bị lãnh ý trong mắt hẳn làm cho kinh sợ, tim đập, không hiểu nhưng muốn đứng lên nhanh, hàm răng cắn chặt, tuyệt không yếu thế: “Vậy tôi cảm ơn Đường thiếu trước.”

Đường Diệc Đình nở nụ cười, gương mặt tuần tú lại làm cho người ta không cảm giác được chút nhiệt độ nào, “Xem ra em thật đúng là nhận thức không rõ thực tế.”

“Ta cần nhận rõ thực tế gì? Ngược lại là anh, có vị hôn thê, thì không cần...”

Nói còn chưa dứt lời, cằm đã bị anh nâng lên, còn chưa nói hết lời, đã bị anh nuốt toàn bộ vào trong miệng...

45. Chương 45: Cũng Không Phải Không Có Cảm Giác.

Một cổ hơi thở nam tính không tính là xa lạ xông vào mũi, mang theo nhàn nhạt mùi thuốc lá, không khó ngửi, ngược lại phá lệ làm cho người khác say mê.

Cô giấy giụa, cô muốn chạy trốn, môi của anh lại cứ như hình với bóng, bất luận cô trốn như thế nào, cũng có thể tìm thấy cô hết sức chuẩn xác, lại hôn một lần nữa...

Cuối cùng Lý Nguyên Y mềm yếu thành một đoàn, đành phải nằm trong ngực anh thở phì phò.

Đường Diệc Đình * chìm đắm giúp cô thuận thuận đầu tóc, bàn tay không kìm lòng được nhéo nhéo vành tai nhỏ như bạch ngọc kia của cô, đôi mắt thâm thúy nhu hòa nhũn thành một vũng, đầu còn có bộ dáng lạnh lùng nghiêm nghị vừa rồi?

Anh thừa nhận, mình ở trước mặt cô, chính là người không có nguyên tắc, trước kia đã như vậy, về sau, cô lẽ cũng sẽ như vậy đi? Đã xác định được cô cũng không phải đối với mình không có cảm giác, anh càng thêm không thể nào buông tay, về phần những cái người không liên quan kia...

Nghĩ đến điều này, đôi mắt lóng lánh phẳng phất bịt kín một lớp cát bụi tối tăm, anh liếm hạ mắt, rất nhanh đem u ám trong lòng tản đi, ngược mắt thấy cô đang ngồi thẳng người, gương mặt tuấn tú tinh xảo lại khôi phục bộ dáng tà mị không đứng đắn ở trước mặt cô, “Đã nhận rõ chưa, em không phải đối với tôi không có cảm giác.”

“Tôi không có!”

Con mắt hạn mê ly của Lý Nguyên Y dần dần thanh minh, thật vất vả mới tỉnh lại.

Cái người đàn ông đáng bị ngàn đao này, được tiện nghi còn khoe mẽ. May mắn chỗ bọn họ ngồi là góc khuất nhất, hơn nữa ánh sáng mờ tối, bằng không bị người khác phát hiện bọn họ vừa mới hôn môi, mặt của cô cũng không biết nên để nơi nào. Nhất là nghĩ đến chính mình còn đáp lại anh, cô cũng không có cách nào có thể tiếp nhận, cô vừa giận lại khí, dứt khoát phồng má, nghiêng đầu đi không để ý tới anh.

Vừa vặn lúc này bồi bàn đưa tới mâm đồ ăn khi này cô gọi, Lý Nguyên Y tùy ý cầm lấy dao nĩa, đối một cái đĩa trâu ninh hạt tiêu đen, cắt khi được khi không. Khuôn mặt xinh đẹp không có bất kỳ vẻ mặt gì, nhưng Đường Diệc Đình lại rõ ràng cảm giác được cô tức giận.

Anh mím môi, ánh mắt lóe lên, tiếp theo đưa tay cầm lấy một đĩa trâu ninh hạt tiêu đen khác, động tác ưu nhã bắt đầu cắt, hai người đều không mở miệng nói chuyện nữa, trong lúc nhất thời bầu không khí, đi vào ngõ cụt.

Vốn dĩ Lý Nguyên Y cầm dao không tốt lắm, hiện nay lại có nguyên nhân tâm tình tức giận, lại đem thịt trâu cắt loạn thất bát tao (Lộn xộn, ngã nghiêng, bừa bãi), thoạt nhìn một chút cũng không muốn ăn.

“Ăn đĩa này đi.”

Đột nhiên, cái đĩa trước mặt bị lấy đi, thay vào đó, là một đĩa thịt trâu có vẻ ngoài mười phần đặc, nói nó đặc biệt, là vì mỗi một phần nhỏ, đều bị cắt thành hình trái tim, hơn nữa cơ hồ lớn nhỏ bằng nhau, có thể thấy được khả năng điều khiển dao rất tốt.

Thật xinh đẹp!

Con mắt hạn của Lý Nguyên Y lóe qua một tia tán thưởng, rất muốn cao quý lãnh diễm không để ý tới hắn, nhưng bụng sớm đã đói bụng đến mức kêu rột rột, cuối cùng bức bách lại bắt đắc dĩ, cô đành phải xiên một phần nhỏ thịt trâu bỏ vào trong miệng.

Mỹ thực cửa vào, nùng hương bốn phía, tâm tình cũng không ý thức khá hơn.

Đường Diệc Đình thấy cô ngoan ngoãn ăn cơm, lòng lo lắng không yên cũng để xuống, cầm lấy cái đĩa thịt cô cắt xấu xí kia, ăn rất nồng nhiệt.

Một buổi tối, Đường Diệc Đình đối với cô chiếu cố thật cẩn thận, bữa tối hai người, cuối cùng ở sự bình thản hạ màn.

Cơm nước xong, Lý Nguyên Y không lay chuyển được Đường Diệc Đình, đành phải để cho anh lái xe, đưa cô đến cửa nhà.

“Anh hãy nhanh về đi.” Sợ anh lưu lại quá lâu sẽ gặp phải anh hai, Lý Nguyên Y ở lúc xe chưa dừng hẳn, liền cởi dây an toàn.

“Ngày hôm qua có việc gấp mới để em ở đó, về sau sẽ không.”

46. Chương 46: Từ Đầu Tới Cuối Chỉ Có Một Mình Em

“Ngày hôm qua có việc gấp mới để em ở đó, về sau sẽ không.” Giọng nói anh trầm thấp, giống như âm thanh đẹp nhất trên đời, sâu kín lay động lọt vào tai, căn bản Lý Nguyên Y sẽ không nghĩ tới anh sẽ giải thích với mình, vào lúc này, tâm, không hiểu sao có chút phức tạp. Cô không biết phải nên làm thế nào nên bày tỏ không quan tâm, hay nên vì vị hôn thê của anh mà mặc niệm.

Đàn ông giống như anh, liên tính lý trí như cô, cũng càng ngày càng không quản được tâm ý của mình muốn đi đến gần tâm của anh, cô gái cùng anh có tồn tại hôn ước kia, có lẽ cũng thương anh tận xương đi? Nếu như cô tiếp tục cùng anh dính líu như thế, có phải sẽ làm tổn thương một người vô tội khác hay không?

Nghĩ tới điều này, cô ngược mắt, mắt to vừa đen vừa sáng, xẹt thoáng qua một tia trào phúng: “Anh làm như vậy, không phụ lòng vị hôn thê của anh sao?”

“Cái kia chỉ là đối tượng đám hỏi, không phải là vị hôn thê!” Vừa nhắc tới vấn đề này, người đàn ông liền đuối lý, trong nháy mắt giọng nói mềm nhũn rất nhiều.

Trên thực tế, anh thật sự là có hôn ước trên người, chỉ là anh chưa bao giờ thừa nhận qua, cũng không có ý định thực hiện. Anh - Đường Diệc Đình muốn, người khác làm thế nào cũng không đoạt đi được, trái lại, dù có bị súng chỉ vào đầu, anh cũng sẽ không liếc mắt nhìn một cái...

Không biết vì cái gì, lúc Lý Nguyên Y nghe anh nói những lời này, thoáng chốc trong lòng thở phào nhẹ nhõm, nhưng ngoài miệng lại không cam lòng yếu thế nghiêng răng nghiêng lợi: “Cũng không phải giống nhau sao? Sớm muộn đều là vị hôn thê! Tôi cũng không muốn ngày nào đó đang đi trên đường, mặc danh kỳ diệu (không hiểu ra sao cả, không sao nói rõ được) bị người ta chỉ mũi mắng tiểu tam, vậy thật oan rồi!”

Thấy sắc mặt của cô cuối cùng cũng hòa hoãn một chút, bộ dáng nhỏ kiêu ngạo, lúc này đáng yêu làm cho người khác nhìn không được muốn ôm lấy thật chặt, Đường Diệc Đình phác thảo môi cười cười, cầm bàn tay nhỏ bé của cô lên bóp nhẹ nhẹ mấy cái, mặt mày cong cong lộ vẻ nhu tình như nước: “Em hoàn toàn không cần phải lo lắng vấn đề này, phụ nữ của anh, từ đầu đến cuối chỉ có một mình em.”

“Tôi mới không phải phụ nữ của anh, xuống xe.”

Tại thời khắc này, tâm, đập bang bang dồn dập, Lý Nguyên Y không dám tiếp tục ở chung nữa, dứt khoát mở cửa xe chạy trốn chết.

“Nha đầu ngốc, đời này của em, chỉ có thể là người phụ nữ của anh!”

Đường Diệc Đình khẽ phác thảo môi, ánh mắt thâm thúy ôn nhu ngưng mắt nhìn bóng lưng của cô, cho đến khi cô đi vào sân nhỏ, lúc này anh mới quay đầu, khởi động động cơ, xe thể thao hô một tiếng, vội vã đi.

Lý Nguyên Y vừa mới vào sân nhỏ, vang lên giọng nói vô cùng quen thuộc, thoáng chốc chui vào màng nhĩ - -

“Trương Tề đưa em trở lại?”

Vốn dĩ Lý Xương Húc đang đọc sách ở lầu hai, lại thấy gió hơi lớn, đi ra đóng cửa sổ, không ngờ nhìn thấy em gái mình từ trên một chiếc xe đi xuống, thương yêu em gái hẳn bất chấp không đóng cửa sổ, lập tức chạy xuống lầu.

“Anh hai - - ”

Lý Nguyên Y nhin không được đề cao ngữ điệu, giống như làm chuyện xấu bị bắt, không hiểu sao có chút chột dạ.

“Tối nay hẹn hò có thuận lợi không?” Nhìn bộ dáng của em hái, giống như so với dĩ vãng nhiều thêm một chút mềm mại của cô gái nhỏ, Lý Xương Húc đoán, ước chừng hẳn rất nhanh sẽ được làm anh vợ.

“Anh hai, anh thật không có nghĩa khí, lại ở sau lưng em đi làm chuyện này, hừ!” Nói đến cái này, cuối cùng Lý Nguyên Y nhớ tới, muốn tìm hấn tính sổ, trong lúc nhất thời, cảm giác chột dạ dần dần tản đi, cả người cũng bình tĩnh không ít.

“Không phải anh là vì em sao?” Lý Xương Húc bật cười, “Gần đây gia gia đặc biệt quan tâm chung thân đại sự của em, nếu em cứ tiếp tục một mình như thế, ông sẽ phải tự mình động thủ. Anh khuyên em, hãy thử xem xét một chút thanh niên tài tuấn, nếu như em chường mắt Trương Tề, anh hai còn có vài bạn tốt có thể để cho em chọn.”

47. Chương 47: Tên Cô Ấy, Không Phải Cậu Có Thể Tùy Tiện Gọi.

“Em cũng không phải là không ai thèm lấy, anh với gia gia quá khắt trương.” Lý Nguyên Y khỏ ha ha lắc lắc cái đầu nhỏ, “Anh hai, muốn kết, cũng là anh trước, anh cũng không vội, em gấp cái gì?”

Lý Xương Húc nở nụ cười, đưa tay sờ sờ đầu của cô, trong lời nói lộ ra nhàn nhạt bất đắc dĩ: “Anh đã có Phàm Phàm.”

Lý Xương Húc tuổi gần ba mươi, là một ba ba độc thân có con trai năm tuổi. Những năm gần đây, Lý Nguyên Y vẫn đối với mẹ đẻ Phàm Phàm rất là hiếu kỳ, mỗi khi nàng hỏi Lý Xương Húc vấn đề này, miệng của anh cứ giống như vỡ trai, một chút cũng không nguyên ý lộ ra, cuối cùng, cô dứt khoát không hề hỏi tới.

“Chao ôi, nếu Phàm Phàm là con em, chắc chắn rất tốt!” Lý Nguyên Y hơi trề môi, nhớ tiểu bánh bao nhà cô, khóe mắt đuôi mày mệnh mệnh vô tận ảm áp.

“Về sau em cũng sẽ có !” Lý Xương Húc đem vẻ mặt thăm dò trên mặt em gái thu vào đáy mắt, ánh mắt lóe lên, thoáng cái xẹt qua phức tạp tình cảm...

Trong bệnh viện, Thẩm Thiên Minh dựa nửa người trên giường bệnh, đùi phải thon dài bị treo giữa không trung, bó đầy thạch cao. Tuy lần này hẳn không có bị thương ở đầu, nhưng đùi phải với tay trái đồng thời bị gãy xương, vấn đề này đối với Trầm đại thiếu gia có thói quen hưởng thụ từ trước đến nay mà nói, có thể nói là sấm sét giữa trời quang.

“Cậu cười cái gì?”

Thẩm Thiên Minh gặm trái táo, mắt phượng trừng người đàn ông ngồi ở trên ghế sa lon bên cạnh hẳn đang cong cong khóe môi cười kia, “Tiểu gia đây thê thảm như vậy, cậu còn cười đến vui vẻ như vậy, còn thiên lý sao?”

Đường Diệc Đình không để ý tới hẳn, cứ nghịch di động, nhếch miệng lên, vui vẻ ngày càng sâu hơn.

Thẩm Thiên Minh hiếu kỳ muốn chết, đáng tiếc chân bị cố định ở đó, hẳn không có biện pháp di động ra đó, đành phải nhẹ cong khóe miệng lên, chưa xót hỏi: “Sẽ không phải đang gửi tin nhắn với Lý Nguyên Y chứ?”

Tuy nói hần có chút tiếc nuối khi buông tha cho Lý đại mỹ nhân, nhưng kể từ khi Thẩm Thiên Minh biết rõ chuyện sáu năm trước của cô cùng Đường Diệc Đình, cũng dần dần bình thường trở lại. Hần không phải là không phải Lý Nguyên Y thì không thể, nhưng Đường Diệc Đình, phỏng đoán sẽ thật sự là không phải cô không cưới.

Chao ôi, nghĩ đến tương lai hai người, thân là đồng đảng, hần không khỏi thay bọn họ lo lắng. Đường gia không dễ chọc, đám hỏi với Thẩm gia, tức là gia tộc của hần, cũng đồng dạng không phải đèn đã cạn dầu, càng đừng nói tới chuyện em họ hần Thẩm Tâm Nhiên, từ nhỏ đã quyết không phải Đường Diệc Đình không lấy chồng.

Nhắc tới ba chữ “Lý Nguyên Y” này, cuối cùng Đường Diệc Đình cũng ngược mắt, nhàn nhạt liếc hần một cái, “Tên của cô ấy, không phải cậu có thể tùy tiện gọi được.”

“Khốn kiếp!” Thẩm Thiên Minh lập tức trừng mắt, rất muốn cầm trái táo trong tay ném qua, nhưng vừa nghĩ tới đập phá sẽ không được ăn, hần đành cứng rắn nhìn xuống, không khỏi oán hận nói, “Dầu gì tôi cũng bởi vì ngồi xe của cậu mới nằm ở nơi này, nhìn tiểu gia nhảm chán như vậy, cậu ở trước mặt tôi cứ ân ái ái, không sợ tôi chết nhanh hơn?”

“Câm miệng!” Thẩm Thiên Minh không có ném đồ, ngược lại Đường Diệc Đình trực tiếp cầm gối dựa trên ghế sa lon ném tới, chọc cho hần oa oa kêu to, “Đường Diệc Đình, cậu bạo lực như vậy, Lý Nguyên Y biết không?”

“Cậu nghĩ rằng tôi sẽ nhẫn tâm đối với cô ấy như vậy sao?” Cuối cùng Đường Diệc Đình cũng đứng lên, sửa sang lại quần áo hơi nhăn, giữa lông mày vui vẻ nhộn nhạo như tấm gió xuân, “Bảo bối của tôi, đương nhiên phải nâng niu trong lòng bàn tay.”

“Tôi ới - - ”

Thẩm Thiên Minh trợn mắt một cái, thiếu chút nữa bị cậu ta làm ngất xỉu, ai có thể tưởng tượng Hắc đế tư phong vân một cõi ở Âu Mỹ, sa vào tình yêu, lại cũng háo sắc như vậy, thất làm người khác lau mắt mà nhìn!

“Loại người động vật chỉ suy nghĩ bằng nửa thân dưới như cậu, sao có thể hiểu được loại tâm trạng này?” Đối với thái độ lúc nào cũng dạo chơi của Thẩm Thiên Minh, Đường Diệc Đình khinh thường mười phần.

“Được, tôi không suy nghĩ cẩn thận, được chưa.” Thẩm Thiên Minh hừ lạnh một tiếng, thấy cậu ta nện bước chân dài đi ra ngoài, vội vàng kêu to lên, “Ủy, cậu đi đâu?”

Đáng tiếc, lưu cho hần, chỉ có “Ầm” một tiếng đóng cửa...

48. Chương 48: Mời Đường Diệc Đình Tham Gia Tiết Mục Khách Quý

Đài truyền hình BGH.

Lý Nguyên Y đi ra từ phòng làm việc Tổng giám Lucy, không yên lòng trở lại tầng 62. Cô ngồi ở trên ghế giám đốc, trong đầu lại chột lóc qua đối thoại vừa mới nói cùng Lucy - -

“(Ước hẹn đại nhân vật) Tiết mục khách quý hàng đầu, chúng ta định mời Đường tổng bên tập đoàn Tinh Tế. Lý chủ bá, nhiệm vụ này, liền giao cho cô.”

“Lucy, theo tôi được biết, Đường Diệc Đình cũng không thích xuất hiện trên truyền thông trước mặt quần chúng, chỉ sợ...”

“Lý chủ bá, tôn chỉ của BGH, chính là khiêu chiến tất cả những cái không thể nào, nói tận hết thấy những thứ không thể nói, đào sâu hết thấy không thể đào. Nếu như ngay cả chuyện nhỏ là mời Đường tổng tham gia chương trình, cô cũng làm không được. Tôi nghĩ, chúng ta cũng cần phải suy tính lại, cô có thể đảm nhiệm chủ bá ở chương trình này hay không.”

...

Thái độ Lucy quá nghiêm túc, làm cho cô không thể không thận trọng đối mặt với vấn đề này. Trên thực tế, Lý Nguyên Y cũng không phải hạng người e ngại với sự khiêu chiến, nhưng đối phương là Đường Diệc Đình...

Vài ngày nay, về hần, về tương lai, cô suy nghĩ rất nhiều. Cô không phải một người thích trốn tránh thực tế, lại không thích làm con rùa đen rút đầu trên phương diện tình cảm, tâm ý của mình đối với anh như thế nào, hiện tại Lý Nguyên Y phi thường rõ ràng. Chỉ là, vừa nghĩ tới ở giữa bọn họ vắt ngang nhiều trở ngại như vậy, cô sẽ không có dũng khí bắt đầu.

Nếu như đã có thể biết trước tương lai, sao không ở thời khắc tình cảm vừa mất nảy sinh, liền đem nó bóp chết đây? Như vậy, có lẽ, về sau cô cũng sẽ không đau nhức như vậy...

Cho nên, cô cố ý trốn tránh anh, bất kể là nhắn tin hay là gọi điện, đều hờ hững không trả lời. Nhưng lại không thể phủ nhận, sâu trong nội tâm còn có chút loáng thoáng mong đợi, anh sẽ giống như trước kia, đột nhiên liền xuất hiện ở trước mặt cô...

Đương nhiên, hiện thực chứng minh, là cô suy nghĩ nhiều quá. Có lẽ, Đường Diệc Đình đối với cô, cũng không có như những lời mà anh nói? Như vậy rất tốt, từ từ liền nhạt dần đi. Chỉ là lúc này, cô lại vì tiết mục, phải chủ động đến gần anh...

“Chị Y, lầu dưới có người tìm, thật là đẹp trai rất soái đó!”

Tiểu Lạc đột nhiên đi tới, cắt đứt suy nghĩ của Lý Nguyên Y.

“Ai chứ?”

Lý Nguyên Y xem đồng hồ đeo tay một chút, sắp mười hai giờ rồi, lúc này, lại có ai đến tìm cô? Trong đầu nhanh chóng xẹt qua một bóng dáng, lập tức bị cô phủ nhận. Nếu người đến là Đường Diệc Đình, nhất định Tiểu Lạc sẽ không bình tĩnh giống như bây giờ. Phải biết kể từ ngày Đường Diệc Đình cứu bé trai đó trở đi, cô nhóc này liền tôn sùng anh là nam thần, cả ngày háo sắc vô cùng.

“Vâng, không biết đâu, mặc dù không có đẹp trai giống như nam thần của em, nhưng cũng là người đẹp trai hàng cao cấp, chị Y đoán được là ai không?”

Tâm Lý Nguyên Y, khẽ trầm xuống. Có một người trợ lý ham mê soái ca thể này, thật đúng là nghiệp chướng. Động một chút lại háo sắc, để cho ba chữ Đường Diệc Đình thường xuyên xuất hiện trong đầu óc cô, muốn xem nhẹ cũng không được.

“Còn không mau đi đi, đã đến giờ cơm trưa, làm không tốt, người ta là tới mời chị ăn cơm đó!”

Tiểu Lạc thiếu đầu óc cũng không có phát hiện sự khác thường của cô, thậm chí còn đi lên phía trước, thúc giục đẩy cô một phen.

“Con nhóc kia - - ”

Lý Nguyên Y tức giận liếc cô ấy một cái, xong, mới xách giỏ xuống lầu.

Đến phòng thường trực, đã nhìn thấy một bóng dáng vô cùng quen thuộc - -

“Anh hai, sao anh lại tới đây?”

Khó được, cái người anh hai nhà cô ngay cả một ngày ba bữa cũng không có thời gian ăn, lại vào thời gian này, tự mình đến đài truyền hình tìm cô, sẽ không phải lại đi an bài buổi xem mắt cho cô chứ?

Đột nhiên, Lý Nguyên Y có chút nhức đầu.

49. Chương 49: Sao Lại Trùng Hợp Như Vậy?

“Làm sao vậy, anh không thể tới tìm em gái bảo bối đi ăn cơm sao?”

Lý Xương Húc đi đến trước mặt cô, * chìm đắm sờ sờ đầu của cô, “Muốn ăn cái gì? Anh hai mời khách!”

Mấy ngày nay anh không thể quan tâm đến người em gái này, làm cho anh cảm thấy thật đau lòng, thật vất vả hôm nay phá xong vụ án, cuối cùng anh cũng có thể bớt chút thời gian đến quan tâm cô.

“Tùy tiện đi!” Cô không có nghiên cứu việc ăn uống, hơn nữa, gần đây cũng không có khẩu vị.

“Vậy ở chung quanh đây đi, đi qua đường đi.”

“Vâng!”

Hai anh em vai kề vai, rời khỏi đài truyền hình.

Lý Nguyên Y không nghĩ tới, Lý Xương Húc lại mang cô đi tới khách sạn Tinh Tế.

“Anh hai, chúng ta đổi chỗ ăn cơm được không?”

Lão Thiên, tới đây lỡ đụng phải Đường Diệc Đình thì phải làm sao? Sớm biết vậy, vừa rồi tự mình chọn chỗ ăn cơm, dù có ngồi xồm bên đường cũng tốt hơn!

“Không phải em thường xuyên lắm bữa muốn ăn Ý Đại Lợi ở đây sao? Đi thôi, anh hai đã đặt chỗ từ trước rồi.”

“Vậy lên đi.”

Lý Nguyên Y hơi trề môi, đi ở trước mặt, nội tâm lại nhịn không được oán thăm. Anh hai chết tiệt, rõ ràng đã sắp xếp xong xuôi, vừa rồi ở kia lại hỏi cô muốn ăn cái gì? Là hạ quyết tâm sẽ không nghe theo ý kiến của cô sao? Suy nghĩ, dù sao cũng không phải lần đầu tiên như vậy. Cầu nguyện không có gặp phải hần!

nhà hàng Italia

Hai anh em được dẫn tới vị trí gần cửa ngồi xuống, mặt trời cuối mùa thu, xuyên thấu qua cửa thủy tinh, chiếu khúc xạ, chiếu vào trên ghế sa lon màu lam, làm trong nháy mắt người ta cảm thấy ấm áp.

Lầu 46, nhìn ra từ đây, phong cảnh cả tòa thành thị, nhìn một cái không sót gì. Bất quá, Lý Nguyên Y có sợ cao chứng, cô chỉ nhìn một chút mà thôi, tiếp theo, co cái cổ lại, ngoan ngoãn cầm lấy thực đơn, nhìn vào.

Lý Xương Húc nhìn bộ dáng em gái khả ái như thế, nhịn không kéo lên khóe môi, cười một tiếng.

“Làm sao lại trùng hợp như vậy chứ!”

Đột nhiên, một thanh âm sung sướng truyền đến, hai anh em đồng thời ngẩng đầu, nhìn qua phương hướng người tới.

Không chờ Lý Nguyên Y mở miệng, Lý Xương Húc đã đứng dậy, cười cùng người đó chào hỏi, “A Tề, cậu cũng tới ăn cơm?”

Lý Nguyên Y không nghĩ tới còn có thể gặp lại Trương Tề đối tượng mấy hôm trước gặp ở buổi xem mắt, trong lòng lộp bộp một chút, vô ý thức liếc anh hai một cái, lại thấy sắc mặt anh thần nhiên, chắc không phải là an bài trước đó chứ? Hừ hừ, nếu anh hai còn dám thiết kế cô, cô nhất định giương cao gậy tre tạo phản.

“Ừ, hẹn người nói chuyện ở đây.” Trương Tề chỉ chỉ cái bàn tương đối ít người chú ý cách đó không xa, nhìn qua Lý Nguyên Y một cái, rất có lễ phép chào hỏi với cô, “Lý chủ bá, đã lâu không gặp.”

“Trương tiên sinh, ngài khỏe!” Lý Nguyên Y gật gật đầu, dáng tươi cười thanh nhã mê người, chiếu vào trong mắt người vừa mới bước vào nhà hàng Đường Diệc Đình, lại không hiểu sao rất chói mắt.

“Boss, vị trí của chúng ta ở bên kia.”

Đi theo bên cạnh Đường Diệc Đình là Rose gặp ông chủ vừa vào cửa, liền hướng bên cửa sổ đi tới, không khỏi hảo tâm nhắc nhở anh. Nhưng Đường Diệc Đình lại giống như không nghe thấy, cứ đi thẳng tới, tư thế oai hùng hiên ngang giống như model nam cao cấp nhất, toàn thân lại tản mát ra áp bách không có ai sánh bằng.

“Boss - - ”

Rose kiên trì, lần nữa nhắc nhở anh. Chỗ bọn họ đặt để dùng cơm là ở bên kia, như thế nào mà Boss, hết lần này tới lần khác hướng đi hướng ngược lại chứ? Chẳng lẽ là thấy được ai? Hẳn nhìn không được hết nhìn đông tới nhìn tây!

50. Chương 50: Người Đẹp, Nhìn Quen Quen, Gặp Qua Ở Đâu?

“Dừng cái!”

Đường Diệc Đình nhướng mày, trong mắt chỉ thấy được cô gái nhỏ không có lương tâm kia!

Hừ, với người đàn ông khác thì cười sáng lạng như vậy, với anh thì sao? Né anh cả ba ngày, thật có đủ khả năng mà!

Vốn dĩ anh chờ cô chủ động đưa tới cửa, nếu hôm nay gặp phải, anh không có khả năng tiếp tục đợi.

Rose theo sát bước đi của anh, cho đến khi còn một khoảng cánh ngắn, mới phát hiện Lý Nguyên Y, trong lòng hẳn bội phục nhãn lực của Đường Diệc Đình bội phần, xa như thế mà cũng có thể nhìn thấy!

Chỉ là, bộ dáng này của Boss, là muốn bày tỏ cùng với anh vợ tương lai, hay là khiêu khích?

“Xương Húc, Lý chủ bá, thời gian không còn sớm, tôi xin đi trước, có thời gian rảnh lại nói chuyện!”

Rất nhanh Trương Tề đã tạm biệt, Lý Nguyên Y còn chưa kịp thở ra một hơi, chợt cảm thấy sau lưng lạnh buốt, giống như có một ánh sáng lạnh, đâm thấu qua quần áo cô, trực tiếp đánh vào trên người cô. Vô ý thức cô rung mình một cái, lại thoáng nghe thấy tiếng nói vô cùng quen thuộc vang lên sau lưng- -

“Lý Sir, trùng hợp như vậy? Ngay cả ăn một bữa cơm cũng có thể gặp!”

Nhìn thấy Đường Diệc Đình, mi tâm Lý Xương Húc nhíu lại: “Nếu anh không làm việc gì trái với lương tâm, làm cái gì phải sợ gặp tôi?”

“Nói vậy, chẳng lẽ anh cho rằng mình là quỷ?”

Hai tay Đường Diệc Đình cho vào túi, môi mỏng nhẹ nhàng cử động, bộ dáng tươi cười điên đảo người kia, lại làm cho Lý Nguyên Y không vì sao lại sợ hết hồn hết vía, tay cầm dao nĩa cũng chặt hơn, hơi hơi run lên.

Người này, đến tột cùng muốn làm gì?

“Cứ cho là như lời anh nói đi.”

Bởi vì lần trước Thẩm Thiên Minh bị thua thiệt, tuy nói sau đó hẳn ta cũng không có làm động tác gì, nhưng Lý Xương Húc này vẫn có thể hiểu được, trực tiếp đem lời khiêu khích của Đường Diệc Đình, trở thành gió bên tai.

Trong lòng Đường Diệc Đình thầm bội phục sự trầm ổn của anh vợ tương lai, ánh mắt hơi chuyển một chút, liếc về hướng Lý Nguyên Y vẫn im lặng không lên tiếng ở một bên, giọng nói trầm thấp giống như âm nhạc say lòng người chậm rãi vang lên: “Người đẹp, nhìn quen quen, gặp qua ở đâu?”

Biết ngay mà!

Biết ngay người này, sẽ không bỏ qua cho cô!

Trong lòng Lý Nguyên Y nghiêng răng nghiêng lợi, bất đắc dĩ ngẩng đầu lên: “Đường thiếu, chúng tôi cùng anh không có giao tình, xin đừng ảnh hưởng tới tôi cùng với anh hai ăn cơm.”

“A, thì ra là Lý chủ bá, tôi còn tưởng, tôi còn tưởng là người tình mới của tôi, bộ dáng giống hệt nhau, cô xác định không phải là cô?”

Khóe mắt Đường Diệc Đình gian gian, vui vẻ lộ vẻ trêu tức, nhìn thấy sắc mặt cô bị mình trêu tức mà đỏ lên, đột nhiên tâm tình anh thật tốt.

Cái người khốn kiếp không chịu che đậy miệng!

Lý Nguyên Y siết chặt dao nữa, thật hận không thể đưa qua chào hỏi cái khuôn mặt đẹp trai kia một cái.

“Đường Diệc Đình, danh dự của em gái tôi, không phải loại người như anh có thể chửi bới.”

Mặt Lý Xương Húc lạnh xuống, giọng nói có mười phần không vui. Chỉ cần đụng tới chuyện của em gái anh, anh cũng sẽ không còn chút bình tĩnh nào.

“Chỉ đùa một chút, các người cũng coi là thật? Lý chủ bá, có muốn suy nghĩ một chút hay không, đảm đương người phụ nữ của tôi, hả?”

Đột nhiên Đường Diệc Đình cúi đầu xuống, gương mặt đẹp trai mạng mẽ hướng tới trước mặt cô, như cười như không nhìn chăm chăm cô. Cái khuôn mặt tuần tú phong nhã tuyệt thế kia, lúc này chỉ cách cô vài cm, con ngươi sáng ngời giống như ngôi sao sâu không thấy đáy, Lý Nguyên Y lại giống như kỳ tích, có thể đọc hiểu được tình cảm nghiêm túc của anh.

Tâm, vào lúc này cuồng loạn không thôi, không muốn bị anh hai nhìn ra sơ hở, cô đưa tay muốn đẩy anh ra, bóng ma cúi đầu ở trước mặt mình đã không thấy, cô quay đầu lại, mới hậu tri hậu giác (hậu tri hậu giác: việc làm mọi người đều biết chỉ mình không biết) phát hiện, anh hai đã động thủ trước đẩy anh ra.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngot-the-dong-long-nguoi-ba-dao-tong-giam-doc-hao-tinh-tham>